Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

2

ÎNTÎMPLĂRI DIN BABILON

KATHERINE ROBERTS

Întîmplări din Babilon

KATHERINE ROBERTS s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962 şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefă de promoţie Facultatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest*, considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

Katherine Roberts

ÎNTÎMPLĂRI DIN BABILON

Al doilea volum al seriei **CELE ȘAPTE MINUNI**

CUPRINS

Capitolul 1 – Siruşii / 13
Capitolul 2 – Pecetea regală / 33
Capitolul 3 – Casa Tăbliţelor / 44
Capitolul 4 – Clubul celor douăzeci de careuri / 56
Capitolul 5 – Atacul / 73
Capitolul 6 – Demonul / 87
Capitolul 7 – Ghicitoarea sumeriană / 114
Capitolul 8 – Binecuvîntarea lui Marduk / 137
Capitolul 9 – Afară / 153
Capitolul 10 – Eliberarea / 171
Capitolul 11 – Perşii / 189
Capitolul 12 – Pielea / 205
Capitolul 13 – Ziguratul / 221
Capitolul 14 – Borsippa / 240
Capitolul 15 – Casa ţipetelor tăcute / 260
Capitolul 16 – Ospăţul lui Belşazar / 277
Capitolul 17 – Scrierea de pe zid / 298
Capitolul 18 – Darul lui Iştar / 326
Capitolul 19 – Ghirlanda / 345

Ghid pentru lumea lui Tiamat / 367

Principalele clase sociale / 377

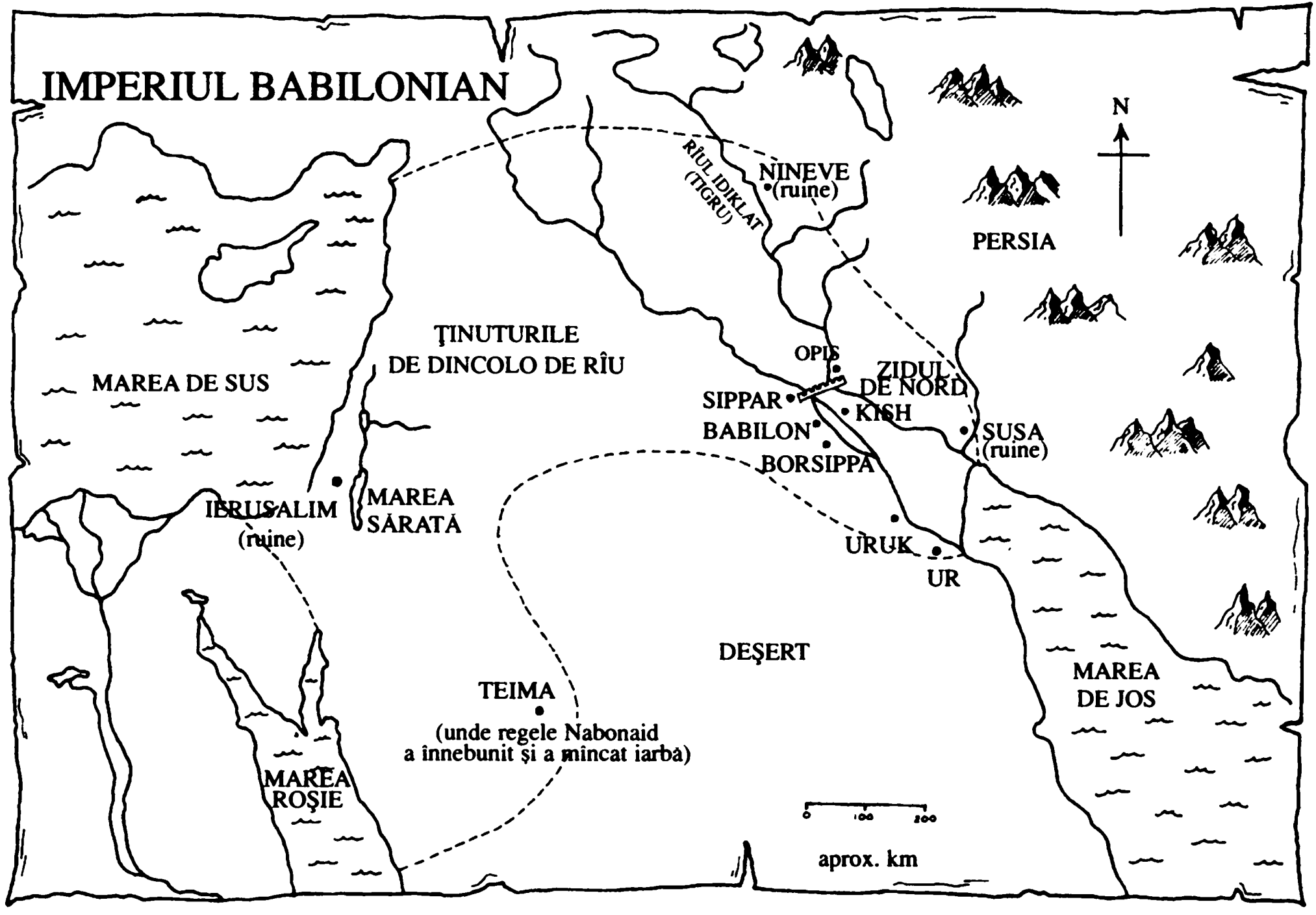
IMPERIUL BABILONIAN
N
RÎUL IDIKLAT (TIGRU)
NINEVE (ruine)
PERSIA
ŢINUTURILE DE DINCOLO DE RÎU
MAREA DE SUS
OPIS
ZIDUL DE NORD
SIPPAR
KISH
BABILON
BORSIPPA
SUSA (ruine)
IERUSALIM (ruine)
MAREA SĂRATĂ
URUK
UR
DEŞERT
TEIMA
(unde regele Nabonaid a înnebunit şi a mîncat iarbă)
MAREA DE JOS
MAREA ROŞIE
0
100
200
aprox. km

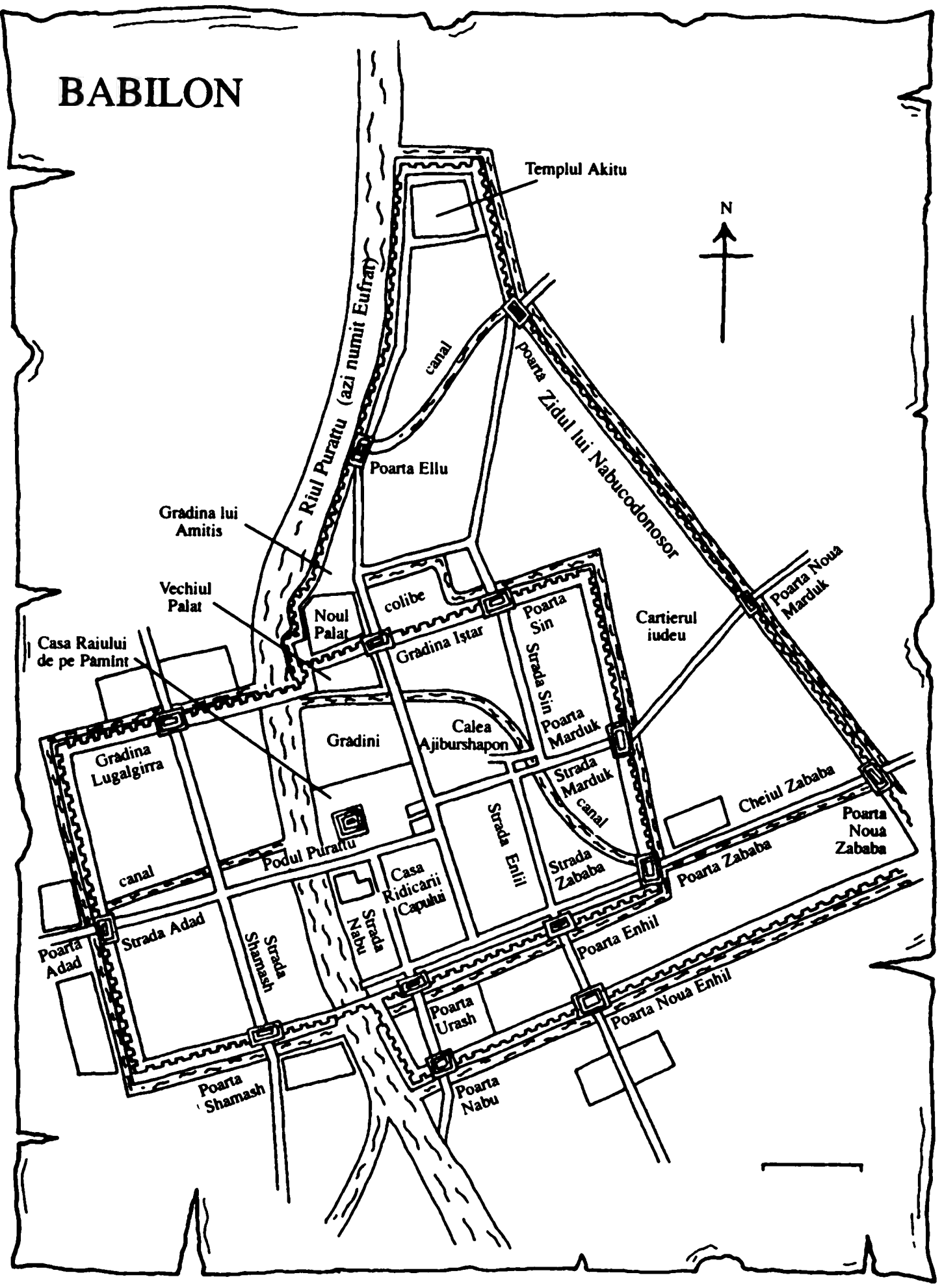
BABILON
Templul Akitu
N
Riul Puratu (azi numit Eufrat)
canal
poarta Zidul lui Nabucodonosor
Poarta Ellu
Gradina lui Amitis
Vechiul Palat
Noul Palat
colibe
Poarta Sin
Strada Sin
Gradina Istar
Poarta Noua Marduk
Cartierul iudeu
Casa Raiului de pe Pamint
Gradini
Calea Ajibursapon
Poarta Marduk
Strada Marduk
canal
Cheiul Zababa
Gradina Lugalgirra
Strada Enlil
Poarta Noua Zababa
canal
Podul Puratu
Casa Ridicarii Capului
Strada Zababa
Poarta Zababa
Poarta Adad
Strada Adad
Strada Shamash
Strada Nabu
Poarta Enhil
Poarta Urash
Poarta Noua Enhil
Poarta Shamash
Poarta Nabu

GHICITOAREA DE PE PECETEA PRINȚESEI AMITIS

O grădină cu o fundație precum raiul,
O scară pe care Shamash și Sin
se plimbă mînă în mînă,
O poartă acoperită cu piele
ca o tobă de aramă,
Binecuvîntatul lui Marduk a deschis-o,
Darul lui Ișstar a ieșit din ea.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

26 ululu

Maestru de Joc

ANDULLI	familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior
SIMEON	fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior
HILLALUM	fiu de fermier, provincie
MUNA	fiica astrologului, oraşul exterior
IKKUPI	fiul lui Zerim, oraşul interior

Rezervă

LABINSIN	cel mai bun prieten al lui Ikuppi, oraşul interior

Capitolul 1

SIRUȘII

Cînd pun la cale ceva, fie să mi se îndeplinească vrerea!

Să-şi tîrască prietenul prin jumătate de Babilon în mijlocul nopţii era o adevărată prostie, şi Tiamat ştia bine asta. Dacă erau prinşi, dădeau de mare necaz. Dar trebuia să ajungă în Echipa Celor Douăzeci de Careuri şi, înainte să fie de acord să o ajute, Simeon a vrut să ştie de ce unei persoane care nu avea mai deloc talent pentru joc îi păsa de astfel de lucruri. Dar pentru Simeon nu era de-ajuns să-i spui. Trebuia să vadă cu ochii lui.

Aşteptase o noapte norocoasă ca să-l ducă la faţa locului, deşi nu era sigură că norocul nu-i va părăsi dacă doar unul dintre ei credea în el. Potrivindu-şi pe umăr cureaua punguţei de piele, îşi şterse mîinile transpirate

pe veşminte şi aruncă o privire înapoi să se asigure că prietenul ei o urma. Pe străzile luminate doar de stele şi străjuite de construcţiile cu turnuri înalte, Simeon se mişca precum o stafie mică, întunecată.

Cînd o ajunse din urmă, faţa i se lumină într-un zîmbet.

– Ia spune, unde este acest mare secret al tău?

Tiamat se încruntă.

– În grădina prinţesei, ţi-am mai spus. Ssst! Uite straja!

Simeon înlemni, măsurînd cu privirea zidul dublu care separa oraşul interior de cel exterior. Erau aproape de Poarta Sin. Ca de obicei la ora aceea din noapte, porţile erau bine închise cu drugi de bronz. Apa din şanţ era unsuroasă şi plină de gunoaiele pe care le aruncaseră acolo cei din oraşul exterior. Ţinîndu-se de nas, aşteptară ca zgomotul făcut de sandalele unui soldat care patrula să se stingă în depărtare. Apoi Tiamat îl apucă pe Simeon de mînă, traversară strada Sin, luminată de torţe, şi se cufundară în întuneric pe străjile mărginaşe.

Respiră adînc. Inima îi bătea mult mai tare decît atunci cînd făcuse acest drum singură. Se simţea vinovată că îşi punea prietenul în pericol.

– Eşti sigur că vrei să vii? îi şopti ea.

Băiatul zîmbi. Era mai liniştit, acum că nu se mai aflau pe strada cea puternic luminată.

– D-abia aştept să văd ce e atît de important încît eşti în stare să rişti să înfrunţi mînia maestrului Andulli.

Fetei îi reveni curajul.

– Nu îţi cer să mă bagi în echipă ca să joc, zise ea, conducîndu-l fără nici o ezitare prin labirintul de străduţe. Doar ca rezervă. Doar ca să pot intra în palat cu tine.

Băiatul îi aruncă o privire nedumerită.

– Şi ce se întîmplă dacă se îmbolnăveşte cineva şi avem nevoie de jucătorul de rezervă?

– Aşa ceva nu o să se întîmple. Nu o să se îmbolnăvească nimeni.

– De unde ştii tu?

Tiamat scoase un oftat.

– Te rog, Simeon. Nu-ţi cer decît să pierzi de cîteva ori atunci cînd joci împotriva mea pentru ca maestrul Andulli să creadă că sînt îndeajuns de bună pentru o rezervă. Nu-ţi fie teamă, nimeni nu va spune despre tine că nu eşti bun de nimic. O să poţi să-i baţi ca de obicei.

Simeon se strîmbă.

– Nu pe toţi.

– Ştii ce vreau să zic! întări fata. Dacă nu ai de gînd să mă ajuţi, nu are rost să vii mai departe. O să mă gîndesc la un alt mod de a intra.

Doar că asta era imposibil de realizat. Între palat şi oraş se aflau patru ziduri groase şi înalte şi mai multe şanţuri. Fiecare turn de pază era ticsit cu soldaţii regelui Nabonaid, mai îngrijorat ca niciodată de zvonul cum că armata perşilor cucerise Opisul şi făcuse o spărtură în Zidul de Nord. Şi chiar dacă ar fi reuşit să intre singură, ce ar fi rezolvat? Important era să poată ieşi iar.

Simeon îi atinse braţul. Degetele lui erau reci.

– Voi face tot posibilul să te ajut, ştii bine. Voiam doar să ştiu de ce eşti atît de hotărîtă să intri în echipă. Poate găsim o altă cale, mai bună.

Tiamat îi aruncă un zîmbet poznaş. Simeon nu se va schimba niciodată. Cei de la club îl tachinau pentru faptul că întotdeauna lua în consideraţie toate consecinţele posibile înainte să facă vreo mişcare.

– Nu există o cale mai bună, răspunse ea. O să înţelegi asta cînd o să vezi ce am găsit.

– Ce ai găsit? întrebă Simeon, ridicînd o sprînceană.

– Ce am găsit, zise ea cu hotărîre, luîndu-l de mînă din nou. Haide!

Pe măsură ce se apropiau de Calea Ajibursha pu, Simeon se cufundă din nou în tăcere. Această stradă, o veche intrare în Babilon, era străjuită de ziduri înalte şi albastre care o izolau de restul oraşului. Separa grădinile şi clădirile Noului Palat construite pe malul rîului de cartierele obişnuite de la periferie, unde locuiau Tiamat şi Simeon. Dacă ar fost prinşi pe-aici, ar fi fost traşi la răspundere. Simeon stătu de şase în timp ce Tiamat deschise fără zgomot portiţa de acces din zid.

Se uită în susul şi în josul străzii luminată de stele, iar inima începu să-i bată iar cu putere. Leii în mărime naturală înşiraţi de-a lungul zidurilor albastre păreau aproape vii. Aşteptară pînă cînd o altă strajă care patrula trecu de ei şi apoi se căţărară pe suprafaţa pavată a Căii şi săriră în partea cealaltă. Tiamat deschise pe bîjbîite a doua poartă, iar Simeon, care venea în goană în urma ei, se împiedică şi o trînti într-un tufiş.

– Uşor! zise şi se ridică dintre ierburi chicotind. Nu sînt lei adevăraţi.

Băiatul privi înapoi, clipind des.

– Ştiu. Am auzit vorbindu-se despre ei, dar nu am crezut că par atît de reali.

Tiamat închise poarta care dădea spre stradă şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Să nu-mi zici că nu te-ai furişat niciodată pînă acum să te uiţi la ei?!

Simeon se înroşi.

– Iudeii nu au voie să intre pe Calea Ajibursha pu.

– Of, Simeon, chicoti ea din nou. Dacă oamenii nu ar face diverse lucruri numai pentru că nu au voie să le facă, nu ar mai vedea nimic interesant. Nici în grădina prinţesei nu ai voie, ai uitat?

Băiatul privi în jur la vegetaţia luxuriantă, scrutînd întunericul cu privirea.

– Pentru tine e altceva. Deci unde e marele tău secret?

– Pe aici.

Frunze poleite de lumina stelelor şi miresme minunate îi înconjurară în drumul lor spre terasele năpădite de ierburi. Apa picura fără încetare din sistemul de irigaţie, acum lăsat în paragină. Ramuri se încolăceau deasupra capetelor lor formînd bolţi de verdeaţă, poteci secrete pînă la care nu răzbăteau zgomotele oraşului, iar mulţimile nu ajungeau niciodată.

Tiamat urcă scările două cîte două şi se opri sus ca să-l aştepte pe Simeon.

– Aşteaptă-mă aici.

Dădu la o parte o tufă de iasomie cu miros dulce şi puternic şi se afundă în întunericul de dincolo de ea.

Simeon o văzu cum pipăia pămîntul din jurul bazinul de piatră crăpat. Inima îi tresăltă de bucurie cînd dădu de micul cilindru ascuns în acel loc. Deşi nimeni nu venea niciodată acolo, întotdeauna se aştepta să nu-l mai găsească.

– Tia? şopti Simeon îngrijorat. Mai eşti acolo?

Fata scoase cilindrul din ascunzătoarea lui şi sări înapoi de unde venise, făcîndu-l pe Simeon să tresară.

Privi curios la obiectul pe care fata îl ţinea în mînă.

– Despre asta era vorba? Arată-mi!

Tiamat ridică cilindrul înspre lumina stelelor. Era mare cît palma ei, albastru şi misterios. Piatra fusese gravată cu un şir de litere micuţe şi cu o imagine în care se distingeau copaci crescuţi sub simbolul soarelui, al lunii şi al stelelor. Sub acestea se afla un triunghi ieşit în relief şi înăuntrul triunghiului se vedea o siluetă înveşmîntată în haine largi şi lungi care întindea mîna către o creatură ciudată. Răsturnă cilindrul şi i-l arătă lui Simeon.

– Ce crezi că e asta?

Simeon păru cam dezamăgit.

– E doar un sigiliu vechi.

– Ştiu. Tocmai asta e interesant.

Arătă din nou spre imagine.

– Parcă ar fi ziguratul pe care ar creşte copaci. Şi ce? Poate că preoţii lui Marduk vor să se apuce de grădinărit.

Tiamat de-abia se abţinu să nu-l înghiontească.

– Sub zigurat. Creatura asta, n-o recunoşti?

– Parcă ar fi un dragon.

Simeon se încruntă.

– Nu înţeleg. De ce trebuie să intri în palat dacă secretul se află aici? Aici ai voie să vii ori de cîte ori vrei. Unde ai găsit asta?

Tiamat îşi muşcă buza de jos şi atinse gravura.

– În fîntînă, mai de mult. Credeam că e o imagine obişnuită, ca acelea de pe Poarta Iştar, dar săptămîna trecută i-am văzut... Îşi ridică privirea spre terasele care se înălţau deasupra zidul oraşului lui Nabucodonosor şi respiră adînc. ... *Pe ei.*

Simeon părea că nu înţelege.

– Pe cei adevăraţi, adăugă Tiamat, arătînd înspre creatura gravată pe cilindru.

– Adevăraţii ce?

– Pe adevăraţii siruşi – dragonii adevăraţi.

Băiatul se holbă la ea ca şi cum ar fi fost la fel de nebună ca bătrînul rege. Apoi zîmbi.

– Acum îţi baţi joc de mine.

– Ba nu, i-am văzut! Aleargă printre pereţii dubli ai zidului interior şi sînt hămesiţi de foame, Simeon!

Sînt lăsaţi afară doar noaptea. Eu le-am tot adus mîncare, dar nu mănîncă niciodată. De asta trebuie să intru în palat. Trebuie să aflu unde sînt ţinuţi siruşii şi ce mănîncă, astfel îi voi putea ajuta.

Simeon dădu din cap.

– Tu şi animalele tale! Să hrăneşti cîini vagabonzi şi porci e una, Tia, dar ceea ce se află între zidurile astea aparţine regelui.

Ochii lui cei negri trădau seriozitatea.

– Eşti sigură că n-ai văzut vreo capră sau ceva asemănător?

– Crede-mă că aş recunoaşte o capră, dacă aş vedea vreuna! Aceste animale sînt siruşi. Se zice că sînt creaturile lui Marduk, nu-i aşa? Probabil că străjile le lasă afară pentru că vin perşii.

Simeon continua să clatine din cap. Tiamat oftă. Trebuia să-şi fi dat seama că nu o va crede.

– Bine, hotărî ea. O să-ţi dovedesc că am dreptate.

Lăsă cilindrul să lunece în punguţa de piele, peste resturile aduse pentru siruşi, şi o luă înainte, pe trepte. Simeon o urma în tăcere, păstrîndu-şi energia pentru suiş. Cînd ieşiră de sub adăpostul frunzişului, un cer înstelat se lărgi sub privirile lor. Amîndoi gîfîiau de oboseală, iar în păr aveau aninate rămurele, şi tunicile erau umede de transpiraţie. Tiamat simţea că i se învîrte capul din cauza înălţimii şi a priveliştii. Lîngă

ea, Simeon fluiera încetişor. Erau acum la acelaşi nivel cu crenelurile Zidului lui Nabucodonosor. Cîmpia se întindea la picioarele lor, brăzdată de canale argintii, şerpuitoare. Spaţiul gol dintre cea mai înaltă terasă şi zid fusese umplut cu frînghii şi vase folosite la aducerea apei din rîu.

Simeon se uită în jos plin de mirare.

Tiamat îl trase înapoi şi îi arătă crenelurile dintre cele două turnuri de pază dinaintea lor.

– Străjerii nu se obosesc să patruleze pînă la capătul turnului, şopti ea. Dacă ne drămuim bine timpul, putem ajunge în partea cealaltă înainte să ne vadă cineva. Ramura aceea se întinde dincolo de zid. Distanţa e mare, aşa că nu te uita în jos. Mă duc eu prima şi îţi fac cu mîna cînd poţi să vii şi tu. Bine?

Simeon privi cu îndoială ramura, în timp ce fata îşi începu traversarea. Pentru o clipă, în timp ce atîrna cu capul în jos deasupra hăului ameţitor, cu picioarele încolăcite în jurul ramurii, cu punguţa atîrnîndu-i peste umeri, Tiamat se întrebă dacă o să o urmeze. Dar cînd aterizâ în siguranţă pe crenelurile late şi îi făcu semn cu mîna, băiatul se încolăci ca un şarpe pe ramură şi ajunse cu bine în partea cealaltă. Tovarăşa lui îşi duse un deget la buze. Pitulaţi sub nivelul parapetului, o luară la fugă şi dădură colţul Noului Palat acolo unde Zidul lui Nabucodonosor se intersecta cu zidul

interior. Rămaseră chirciţi în umbră, respirînd greu şi ascultînd zgomotul făcut de sandalele soldaţilor. Cînd fu sigură că nu mai era nici urmă de strajă prin preajmă, Tiamat se tîrî pe burtă între două creneluri şi arătă înspre perdeaua de praf dintre cele două ziduri.

– Uite!

Simeon se lungi lîngă ea şi încercă să zărească ceva.

– Nu văd nimic!

Golul dintre cele două ziduri era întunecat, dar mirosul de neconfundat al siruşilor – jumătate leu, jumătate şarpe – era puternic.

– Probabil se află în cealaltă parte a oraşului, zise Tiamat, dezamăgită. Va trebui să aşteptăm.

Simeon zîmbi.

– Hai, Tia, recunoaşte. Ai inventat toată povestea asta cu dragonii. Nu credeai că o să vin cu tine altfel. Se tîrî înapoi la adăpost şi o măsură din cap pînă în picioare. Uite ce e. Dacă ţii atît de mult să intri în echipă, de ce nu mă laşi să-ţi dau cîteva lecţii de strategie? O să-ţi îmbunătăţeşti repede jocul şi poate maestrul Andulli se va gîndi şi la tine anul viitor.

– Anul viitor va fi prea tîrziu!

Tiamat îşi puse un picior peste parapet.

Ochii lui Simeon se măriră de îngrijorare.

– Ce faci?

– Nu se vede? Mă duc jos să-i aduc.

– Acolo jos? În glas i se citea teama pentru soarta ei. Nu se poate! Dacă te văd străjile, o să creadă că eşti vreun persan şi o să tragă în tine cu săgeţile!

Inima lui Tiamat bătea nebuneşte, iar palmele i se umeziseră din nou. Dar acum că începuse, nu mai putea da înapoi; ar fi însemnat să se recunoască înfrîntă şi umilită. Nu era prima oară cînd vedea treptele cioplite stîngaci acolo unde se îmbinau cele două ziduri, dar dacă Simeon nu ar fi provocat-o cu neîncrederea lui, nu ar fi avut niciodată curajul să se aventureze în a le coborî.

Simeon încercă să o convingă să renunţe şi îi promise că o va ajuta să intre în echipă, fie că existau dragoni, fie că nu. Fără să-l bage în seamă, căută prima treaptă cu vîrful piciorului. Nu era atît de netedă şi de mare cum îşi închipuise, dar următoarea nu se afla prea departe, şi cele două ziduri care o înconjurau o făceau să se simtă în siguranţă. Sprijinindu-se de piatra rece, îşi continuă drumul în jos spre întuneric.

– Nu fi proastă, Tia! Te cred. Vino înapoi!

Glasul lui Simeon era gîtuit de frică. Fata se opri. Capul băiatului se profila în lumina stelelor, părul îi cădea de-a lungul obrajilor traşi. Îi făcu cu mîna, chinuindu-se să-i zîmbească.

– Nu îţi face griji. Sînt în siguranţă.

– Dacă nu urci înapoi imediat, o să chem paza!

Tiamat se opri. Privirea pe care i-o aruncă Simeon îi spuse că va face exact ceea ce i-a zis, în ciuda problemelor pe care le-ar avea amîndoi.

– Nu stau mult. Tu ai grijă la străji!

Pe măsură ce cobora, mirosul devenea din ce în ce mai puternic. Crenelurile se înălţau ameninţătoare deasupra ei, părînd mult mai mari şi mai groase decît văzute din străzile oraşului exterior. Straturile de cărămidă aflate mai jos se năruiau. Mai avea cam un sfert din coborîş, cînd piciorul îi alunecă, iar Simeon şuieră:

– Fii atentă!

Fata îşi înfipse unghiile în treptele de piatră, cu inima bătînd puternic şi abia respirînd. Cînd ridică ochii, îl văzu pe Simeon arătînd cu degetul dincolo de ea. Găsi un loc stabil pe care să-şi pună piciorul şi întoarse capul.

Un curent de aer stîrni praful între cele două ziduri. Mirosul se accentuă. Apoi creaturile apărură de după colţ, alergînd iute, cu spinările lăsate, cu mişcări de şopîrlă, cu gîturile întinse şi acoperite de solzi şi cozi lungi întinse înapoi pentru echilibru. Şase siruşi, de mărimea unor cămile, se aflau mai aproape de ea ca niciodată.

Lui Tiamat îi tresări inima de bucurie. Ţinîndu-se de zid cu mîna dreaptă, căută în punguţă şi scoase încet o rodie pe jumătate stricată.

Cornul celui care conducea haita străluci cînd acesta se ridică pe labele din spate. O limbă bifurcată biciui aerul, gustîndu-l. Labele din faţă, ca de leu, atîrnau nemişcate. Tiamat se afla îndeajuns de aproape ca să poată vedea fiecare coastă a corpului înfometat şi fiecare vertebră puternică a gîtului. Privind în ochii animalului, uită de pericolul în care se afla, uită de Simeon care o aştepta deasupra, uită de toate cu excepţia creaturilor închise dedesubt.

Mai coborî două trepte bîjbîind şi se lipi de zid, întinzînd rodia, murind de dorinţa să atingă botul moale al dragonului. Nu coborîse îndeajuns. Dar pe cînd îşi lua inima în dinţi ca să coboare încă o treaptă, animalul îşi înălţă puţin capul, iar limba lui îi depuse un sărut răcoros pe vîrful degetelor.

Fata îşi ţinu respiraţia. Simţea că era pe cale să se întîmple ceva minunat, ca înaintea nopţii unui mare festival. Limba dragonului pipăia rodia. Foarte încet, botul i se apropie de fructul copt...

Un strigăt venit de pe zid rupse vraja. Tocmai cînd siruşul era gata să apuce rodia, se auziră paşi ropotind deasupra şi voci groase spintecară noaptea. Un şir de

capete se iţiră de după parapet. Coifuri şi suliţe străluciră în întuneric.

– Sînt perşii? strigau ei. Pe ei! La moarte cu barbarii!

Capul lui Simeon dispăruse. Patrula de pe Zidul lui Nabucodonosor, alertată de strigăte, venise la îmbinarea dintre cele două ziduri şi cele două grupuri de străjeri îşi aruncau întrebări unul altuia peste hău. Zgomotele speriară dragonii. Animalul aflat aproape de Tiamat respinse rodia şi scoase un şuierat de furie, agitîndu-şi labele în aer. Fata se chinui să suie treptele şi cîteva clipe mai tîrziu o labă mare scormoni prin cărămida care se năruia la picioarele ei. Ceilalţi dragoni se repeziră şi ei înspre ziduri, încercînd zadar să ajungă la oamenii aflaţi sus.

Tiamat aruncă o privire furioasă străjilor, prea supărată ca să îi mai fie frică.

– Plecaţi! Nu vedeţi că îi speriaţi?

Cînd îi auziră vocea, bărbaţii priviră alarmaţi în jos şi îşi ridicară suliţele, căutînd o ţintă în întuneric. Unul dintre ei înjură:

– La naiba! E un copil acolo jos!

Ceilalţi se holbau la Tiamat, neputînd să-şi creadă ochilor.

– Cum a ajuns pînă acolo? A căzut? E rănit?

Păreau mai mult uimiţi decît furioşi. Apoi o voce puternică bubui:

– Treci înapoi imediat, copil tîmpit!

Şi brusc se treziră cu toţii la realitate.

Tiamat privi în jos, întrebîndu-se dacă ar fi putut să scape luînd-o la fugă. Dar siruşii, înnebuniţi de mirosul de om, tot continuau să şuiere şi să zgîrie zidul cu ghearele. Se gîndi că ar fi putut să o rănească, fără să vrea. În plus, mai era şi Simeon.

Resemnată, urcă înapoi pe scările şubrede. Cînd ajunse sus, tunica era lipită de spate din cauza transpiraţiei şi fata tremura de frică – aceasta o cuprinsese cu întîrziere.

Fu ajutată să urce pe parapet de nişte mîini puternice. Bărbaţii clătinară din cap. Fata îşi dădu capul pe spate şi îşi îndreptă spatele. Unul dintre soldaţi o ţinea strîns de braţ. Simeon se afla şi el alături, ţinut de un alt soldat. Era palid, dar îi aruncă un zîmbet de uşurare cînd văzu că era întreagă. Şi unele dintre străji zîmbeau.

– Nu-i nimic de rîs aici! se răsti bărbatul care îi poruncise lui Tiamat să urce. Cu mîinile în şolduri, se uita încruntat la cei doi copii. Părul şi barba lui erau ondulate şi date cu ulei şi purta o haină lungă, albastră, de căpitan. Privirea-i aspră zăbovi asupra lui Tiamat.

– Pentru numele lui Marduk, ce făceai acolo jos? Eşti foarte norocoasă că încă trăieşti, Ochi-Verzi.

Tiamat se posomorî. Lumea se lua mereu de ea, ca şi cum nu ar mai fi văzut pe nimeni cu ochi verzi pînă atunci. Încetă să mai tremure, în schimb o cuprinse frica pentru soarta prietenului ei.

– Lăsaţi-l pe Simeon să plece. El nu a făcut nimic. A fost vina mea. Eu l-am făcut să vină.

– Ba nu... începu Simeon, dar căpitanul îl întrerupse, ridicînd o mînă.

– Intrarea în oraşul interior fără permisiune este un delict grav, spuse el, tot încruntat. V-aş putea aresta pe amîndoi ca spioni perşi, şi pe părinţii voştri.

Simeon se făcu şi mai palid.

Dar una dintre străji, care se uitase mai atent la Tiamat, spuse:

– O cunosc pe fata aceasta, domnule. Este fiica parfumeriţei. Vine adesea în vechea grădină a prinţesei pentru a aduna plante. Asta făceai acolo jos, fetiţo?

Tiamat începu să respire mai uşor, întrezărind o portiţă de scăpare.

– Da! Doamna Nanname m-a trimis să culeg nişte ierburi care trebuie strînse într-o noapte fără lună şi Simeon a venit ca să, să... mă ajute. Pentru că sînt atît de grele! încheie ea cu voce stinsă.

Căpitanul se întoarse încruntat către ea.

– Şi aveai de gînd să petreci atît de mult timp la adunat de flori că ţi-ai adus şi merinde pentru un picnic?

Cercetă din priviri punguţa de piele, pe care nu apucase să o arunce. Tiamat îşi aduse aminte de pecete, dar era prea tîrziu. Scutură uşor punguţa şi petecea căzu la fund. Dar căpitanul nu părea interesat să scotocească printre fructele prea coapte şi legumele aproape stricate pe care le adunase în timpul zilei din grămezile de gunoi din oraşul exterior.

– Minciunile nu te vor ajuta la nimic, Ochi-Verzi, spuse el. Ce căutai pe zid?

Tiamat se hotărî să spună adevărul.

– Le-am dus siruşilor ceva de mîncare. Sînt atît de înfometaţi! E o cruzime să-i ţineţi acolo în întuneric.

Buzele căpitanului se strînseră.

– Nu, zău? Oi fi ştiind tu mai bine decît consilierii împăratului! Siruşii sînt nişte creaturi periculoase. Există un motiv întemeiat pentru care sînt ţinuţi în întuneric.

– Nu sînt periculoşi! Voi i-aţi speriat. Eu aproape că...

– Puteau să te otrăvească. Iar pe mine era să mă bagi în bucluc pentru că un copil era cît pe ce să moară în timpul gărzii mele.

Zîmbetul comandantului dispăru cînd se întoarse şi le vorbi oamenilor săi:

– Escortaţi-i pe aceşti doi copii la casele lor şi spuneţi-le părinţilor unde au fost prinşi. Avertizaţi-o pe doamna Nanname că, dacă pe viitor ea sau fiica ei vor abuza de privilegiile pe care le au, nu i se va mai permite să folosească ierburi din grădina Amitis. Spuneţi-le iudeilor că, dacă fiul lor va fi găsit pe ziduri, vor fi daţi afară din casă, li se vor confisca bunurile şi vor fi goniţi din oraş la cules de stuf în mlaştini. Vreau ca numele acestor copii să fie trecute pe Lista Primilor Delincvenţi, ca exemplu pentru prietenii lor. Nu trebuie să mai existe acest gen de farse!

Împunse cu degetul spre zidul de la picioarele lor şi se întoarse spre Tiamat şi Simeon.

– Dacă perşii ar fi atacat oraşul în timp ce noi pierdeam vremea salvîndu-vă pe voi? Regele şi fiul lui cel leneş şi răsfăţat cred că ne putem bizui pe zidurile astea ca să ne apere de duşmani, dar de data asta avem nevoie de ceva mai mult decît cărămizi şi bitum. Băgaţi la cap ce spun!

Bărbaţii se foiră pe loc şi evitară privirea căpitanului lor, de parcă ar mai fi auzit aceste vorbe şi înainte. Tiamat şi Simeon se uitară unul la altul disperaţi, pe cînd străjile îşi îndreptau coifurile. Nici unul nu scoase o vorbă în timpul escortei pe străzile

întunecate ale oraşului exterior. Tiamat îşi făcea griji în legătură cu mîna ei, simţind o furnicătură uşoară acolo unde o atinsese siruşul, în timp ce Simeon mergea cu capul plecat şi cu faţa acoperită de părul lung.

De ce fusese atît de proastă încît să-l ia cu ea pe zid? Acum nu o să mai fie de acord să o ajute.

Capitolul 2

PECETEA REGALĂ

Fie ca inima-ți înfuriată să-și găsească pacea!

Tiamat se aşteptase să fie pedepsită. Nanname era de multe ori mai strictă cu fiica ei adoptivă decît erau celelalte mame din oraşul exterior cu copiii lor. Dar trecuse deja o săptămînă întreagă de cînd străjile ciocăniseră la uşa parfumeriţei în mijlocul nopţii şi îi aduseseră înapoi copila cu păr răvăşit.

În noaptea aceea avusese parte de o privire aspră şi fusese trimisă la culcare fără să i se dea cina. Dimineaţa, Tiamat a trebuit să îndure morala pe care o prevăzuse. Apoi a trebuit să urce în laborator, unde Nanname i-a dat de lucru întruna. Nu i s-a dat voie să iasă din casă nici măcar o dată, nici măcar să împrospăteze rezerva de ierburi şi de petale. Cînd Simeon a venit în vizită să o întrebe de ce nu mai trecuse pe la

Clubul Celor Douăzeci de Careuri, nu a avut voie să stea de vorbă cu el.

Camera plină de aburi, cu o singură fereastră cu zăbrele, începea să arate ca o închisoare. Nanname stătea ca de obicei pe taburetul ei înalt, cu cîrja sprijinită de bancă. Smulgea tăcută petalele unor trandafiri albi, ridicînd privirea doar ca să-i spună lui Tiamat să amestece mai repede sau să aibă grijă să nu spargă vreun tub de sticlă. Tiamat nu mai putea suporta. Deschise gura de cîteva ori, dar nu putu să rostească nimic cînd expresia lui Nanname o avertiză că nu va obţine nimic scuzîndu-se. Aruncă încă un pumn de petale în cazan şi amestecă totul cu putere. Aburul îi făceau ochii să lăcrimeze.

Afară soarele strălucea, iar cerul era limpede, de un albastru netulburat. Rîsetele şi strigătele tîrgoveţilor se auzeau din piaţă pînă la Cheiul Zababa. Tiamat îşi încleştă pumnul pe băţul cu care amesteca. Partea care intra în cazan era de sticlă, dar mînerul era de lemn de cedru. Nu avea voie să lase mînerul să intre în contact cu lichidul pentru că parfumul putea să capete impurităţi, dar de data asta nu-i păsa. Se uita cu jind la uşa deschisă, iar în imaginaţia ei vedea siruşi în aburii care se ridicau din cazan. O lacrimă de ciudă i se scurse pe obraz, iar pe degetele de la mîna stîngă simţi din nou

una dintre acele furnicături ciudate. Înainte de a mai putea face ceva, bățul îi lunecă printre degete.

– Fii atentă!

Mîna lui Nanname se întinse peste bancă şi prinse bățul înainte ca acesta să dispară în lichidul fierbinte.

– Ce e cu tine astăzi? Nu te-ai concentrat deloc de cînd te-ai sculat.

Tiamat îşi frecă degetele pe furiş. De sub basmaua lui Nanname scăpaseră cîteva bucle transpirate, vîrstate cu argintiu. Parfumeriţa nu era tînără, dar era încă suplă, pentru că nu se căsătorise şi nici nu avusese copii. Uneori Tiamat se gîndea la ea ca la o soră mai mare, nu ca la o mamă. Dar nu astăzi.

– Ce s-a întîmplat? insistă Nanname cu întrebările.

Tiamat îşi încleştă dinţii.

– Ştii bine ce s-a întîmplat!

Nanname îşi şterse fruntea cu mîneca şi oftă.

– Nu te las să te duci în grădină, dacă despre asta e vorba!

– Nu mă poţi ţine aici pentru totdeauna. Nu sînt o servitoare ca să-mi dai ordine cum pofteşti.

– Nu, eşti fiica pe care am adoptat-o în mod legal. Şi o să stai în casă pînă cînd o să-mi arăţi respectul datorat unei mame şi o să-mi spui adevărul.

Tonul aspru al lui Nanname era pe potriva tonului fetei.

Tiamat îşi muşcă buza.

– Ţi-am zis! M-am dus pe zid ca să hrănesc siruşii. Am spus că îmi pare rău. De o săptămînă încoace...

– Nu aveai ce căuta pe zidul ăla! Mă mir că Simeon a venit cu tine. Credeam că aveţi mai multă minte. Mai ales acum, cînd perşii aproape că sînt la porţile oraşului! Dar mai e ceva, nu-i aşa? De ce nu-mi spui tot adevărul, Tia?

Lacrimile începură să întunece vederea fetei.

– Voiam doar să-i arăt siruşii. El nu credea că există cu adevărat.

– Siruşii aparţin regelui. Nu sînt animale de casă. Sînt nişte creaturi periculoase. E un miracol că nu te-ai otrăvit cu veninul lor. Dar nu din cauza lor nu-ţi dau voie să ieşi din casă. Cred că ştii asta.

Tiamat clipi.

– Nu înţeleg.

De cînd siruşul îi linsese mîna, nu se mai putea gîndi decît la ochii frumoşi şi trişti ai animalului. *Încolţit. Înfometat.* Dar Nanname nu ştia asta.

– Ba cred că înţelegi.

– Ţi-am spus tot ce s-a întîmplat.

Nanname oftă şi aşează cu grijă băţul pe laviţă.

– Aveam de gînd să aştept pînă vei mărturisi de bunăvoie, dar nu-mi pot permite să te las să strici parfumurile. E timpul să dăm adevărul pe faţă.

Se aplecă cu greu, bîjbîi pe sub laviţă şi scoase punguţa pe care o avusese Tiamat în noaptea cu pricina. Resturile de fructe nu se mai aflau acolo, fuseseră fără îndoială aruncate înapoi la gunoi. Dar punguţa nu era goală de tot.

– Recunoşti asta?

Tonul cu care fusese pusă întrebarea era înşelător de blînd. Nanname şchiopăta în jurul laviţei. Sprijinindu-se în cîrjă, îi arătă lui Tiamat un cilindru mic, albastru.

– Da!

Tiamat zîmbi uşurată. Cu grija pe care o avusese pe cap în privinţa furnicăturilor de la mînă şi cu nesiguranţa privitoare la ajutorul lui Simeon, uitase de pecete.

– Dovedeşte că siruşii nu sînt periculoşi. Uite, arată cum un astfel de animal linge mîna cuiva...

Doamna Nanname o plesni.

Tiamat se clătină, şocată, cu o mînă la obrazul care ardea. Afară, copiii rîdeau şi ţipau la fel ca mai înainte. O trăsură se auzi pe strada Marduk, îndreptîndu-se spre oraşul interior. Pe chei, un măgar răgea. Dar în laborator, timpul se oprise. Nanname nu o mai lovise niciodată pînă atunci.

Se uitau cu ochii mari una la cealaltă, respirînd greu.

– Cum crezi că mă vei mai putea ajuta la bătrîneţe fără mîini, Tia? întrebă Nanname încet.

Tiamat încerca acum cu disperare să nu plîngă.

– Ce... ce?

– Aceasta este pedeapsa pentru hoţie, scrisă în Legile lui Hammurabi. Ţi se taie mîna dreaptă. După aia, dacă furi din nou, ţi se taie mîna stîngă.

Tiamat îşi îndoi mîna stîngă, care zvîcnea iar.

– Dar eu n-am furat nimic.

Nanname clătină din cap.

– Of, Tia, doar nu te-am salvat de colţii cîinilor şi te-am crescut ca pe propria fată ca să te pierd pentru că nu te poţi abţine să nu iei lucruri care nu îţi aparţin. Îmi dau seama că probabil imaginea de pe pecete te-a atras, nu valoarea ei, dar asta nu e o scuză. Mi-e foarte ruşine cu tine.

Tiamat îşi muşcă limba. Mai auzise şi altă dată povestindu-se cum Nanname o salvase de cîini cînd era mică. O înconjurase o haită mare, şi Nanname se repezise cu un băţ de sticlă ca să-i alunge. Cîinii, furioşi că li se luase mîncarea, se răzbunaseră şi o muşcaseră de picior – cel puţin aşa spuneau celelalte mame. Ziceau că Tiamat era o fată foarte norocoasă, iar doamna Nanname, o femeie foarte curajoasă, ceea ce era adevărat. Dar Tia nu putea suporta modul în care Nanname aducea vorba de asta în astfel de

momente, de parcă ar fi fost vina fetei că rana se infectase şi o schilodise pe viaţă pe parfumeriţă.

– Dar n-am furat-o! protestă ea din nou.

Nanname oftă.

– Ar fi fost rău şi dacă ar fi fost doar o simplă pecete, a vreunui meşteşugar. Dar piatra asta albastră e lapislazuli. Ştii ce înseamnă asta?

Tiamat dădu din cap că nu.

– Înseamnă că pecetea asta aparţine unui membru al familiei regale. Doar regii au pecete cu lapislazuli.

Tiamat se uită uluită la pecete şi o luă cu frig cînd se gîndi cît de aproape fusese de pericol. Dacă ar fi perchiziţionat-o?

Nanname se uită lung la ea.

– E clar că nu ştiai asta. Poate acum o să-ţi dai seama ce nenorocire s-ar abate asupra ta – asupra noastră – dacă ar găsi-o cineva aici. Lăsînd la o parte problema furtului, o pecete poate fi folositoare unor spioni, şi ultimul lucru de care avem nevoie e să ne trezim cu garda pe cap, bănuindu-ne că îi sprijinim pe perşi. Acum trebuie să mă gîndesc la ceea ce am de făcut. Poate putem scăpa de ea, aruncînd-o odată cu resturile de la laborator. E cea mai sigură metodă.

– Nu!

Tiamat se repezi înspre pecete. Prinzînd momentul cînd Nanname nu era atentă, reuşi să i-o smulgă. O strînse la piept.

– Nu am furat-o. Am găsit-o. E a mea.

Privirea doamnei Nanname se înăspri.

– Tiamat! Dă-mi-o înapoi imediat! Nu înrăutăţi lucrurile minţindu-mă!

Tiamat pierdea lupta scăldată în lacrimi.

– Am găsit-o, pe cuvînt că am găsit-o! Am găsit-o în grădina prinţesei. Credeam că nu aparţine nimănui. Am lăsat-o acolo unde am găsit-o, şi nimeni nu a venit să o ia. N-am vrut să o aduc acasă. Am scos-o doar ca să-i arăt lui Simeon că animalele dintre ziduri erau la fel ca siruşul de pe pecete. După aceea ne-au prins străjile, aşa că nu am mai avut cînd să o pun la loc.

Nanname îşi dădu seama că fata nu minţea. Se încruntă la ea.

– Cînd ai găsit-o?

– Mai de mult. Cînd ai început să mă trimiţi să culeg plante din grădină. Era ascunsă într-o fîntînă pe una dintre terasele supraetajate. E veche, uită-te şi tu.

Pe Nanname începură să o părăsească puterile.

– Ai avut noroc că străjile nu te-au percheziţionat înainte de a te aduce acasă.

Tiamat tăcu. Simţea fiori pe şira spinării. Dacă ar fi găsit pecetea? Ar fi arestat-o, acuzînd-o de spionaj, şi i-ar fi tăiat mîinile?

Nanname oftă şi îi atinse obrazul acolo unde o lovise mai devreme.

– Bine. Dacă a trecut atîta vreme, cred că putem considera că proprietarul a încetat să o mai caute. Dar vreau să te duci să o pui înapoi, exact acolo unde ai găsit-o. Apoi vreau să îmi promiţi că nu o vei mai atinge niciodată.

Tiamat strînse pecetea cu putere.

– Promit, şopti ea.

Nu era nevoie să ştie Nanname că o să se mai uite din cînd în cînd la ea, atîta timp cît nu va face greşeala să o scoată din nou din grădină.

Pe neaşteptate, parfumeriţa o îmbrăţişă.

– Of, Tia! Eu aşteptam să mărturiseşti fapta, iar tu m-ai urît tot timpul acesta pentru că nu ştiai de ce nu-ţi dau voie afară. Îmi pare rău că m-am grăbit să trag concluzii. Dar te iubesc, nu-ţi dai seama? Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău. Legile cele vechi nu mai sînt urmate cu stricteţe astăzi, dar, de cînd Demonul regelui e însărcinat cu legea şi ordinea şi de cînd cu războiul ăsta nenorocit, care e o scuză pentru a aresta pe oricine nu are sînge pur de Cap Negru, nu

mai sînt sigură de nimic. M-am speriat foarte tare cînd te-au adus soldaţii ăia acasă.

Tiamat se strecură uşor din îmbrăţişare, simţindu-se stînjenită.

– Pot să mă duc să pun la loc pecetea? Trebuie să-l văd pe Simeon şi se cade să îmi cer iertare de la maestrul Andulli pentru că am lipsit de la Clubul Celor Douăzeci de Careuri.

Simţi cum inima i se strînge. Acum nu va mai intra în echipă, oricît de multe meciuri ar lăsa-o Simeon să „cîştige".

Dar, spre surprinderea ei, Nanname îi zise:

– Nu-ţi face griji pentru absenţa ta de la club. Maestrul de Joc crede că ai avut febră. Nu e la curent cu mica ta escapadă de pe zid, iar Simeon nu a spus nici el nimic.

– I-ai minţit pe cei din familia Egibi?

Tiamat se uita la Nanname cu uimire amestecată cu admiraţie. Cei din familia Egibi deţineau jumătate din Cheiul Zababa şi multe alte depozite şi proprietăţi atît în oraşul interior, cît şi în cel exterior şi dincolo de rîu. De asemenea, aveau proprietăţi şi în oraşele învecinate Borsippa, Kish, Uruk şi în portul Ur. Nu lucrau, aşa cum făcea Nanname, ca să producă parfum, ori asemenea oamenilor din mlaştină, ca să confecţioneze covoare din trestie, şi nici nu îşi arau singuri pămîntul.

Şi totuşi, cumva, reuşeau să transforme grămezi mici de argint într-unele mari. Tiamat nu avea pretenţia să ştie cum. Dar se bucura că se întîmpla aşa, întrucît averea lor făcea posibilă existenţa clubului, iar fără club ea nu ar fi avut prieteni.

Nanname se încruntă.

– Asta nu înseamnă că e frumos să spui minciuni, Tia! Dar, în acest caz, părea că e singura soluţie pentru cei implicaţi. La club vin copii din toate colţurile oraşului şi nu vrem ca astfel de lucruri să ajungă la urechile cui nu trebuie.

Tiamat se gîndi că ştia despre ale cui urechi era vorba. Zîmbi. Şi, pentru prima dată de o săptămînă încoace, doamna Nanname îi întoarse zîmbetul.

Capitolul 3

CASA TĂBLIȚELOR

Te-am căutat; m-am întors la tine.

Tiamat ar fi trebui să ducă imediat pecetea la locul ei. Dar avea alte lucruri mai importante de care trebuia să se ocupe. De îndată ce Nanname îi dădu voie să iasă, plecă să-l caute pe Simeon.

După ce stătuse în casă atîta timp, chiar şi pe străduţele înguste străjuite de case părăginite din cartierul iudeu i se părea că respiră libertate. Alergă pe străzile atît de cunoscute, urmată de un cîine care fusese stîrnit de sunetul mărgelelor înşirate pe brăţara ei de picior. Cînd ajunse la casa în care locuia Simeon, cîinele deja se apucase să latre înnebunit. Un porc care rîma prin gunoiul de la capătul uliţei o luă la goană, iar în spatele pereţilor de chirpici nişte bebeluşi înfăşaţi strîns se treziră şi începură să plîngă. Tiamat

alungă cîinele. Era un dulău cu blana roasă, şi în mod normal l-ar fi mîngîiat plină de milă. Dar astăzi nu făcu decît să-i aducă aminte de siruş. Cîinele îi aruncă o privire îndurerată şi plecă.

Simeon nu era acasă, dar bunicul lui îi spuse că e o fetiţă rea, pentru că îl făcuse pe nepotul lui să o ia pe căi greşite. Tiamat reuşi să scape înainte ca bătrînul să apuce să-i povestească „ce bine era pe vremuri în Ierusalim" şi o luă spre chei pentru a-l căuta pe băiat la Casa Tăbliţelor, casa familiei Egibi.

Uşa Casei Tăbliţelor era făcută din lemn de cedru, legată în bronz, iar treapta de la intrare fusese sculptată cu măiestrie, ca să arate ca un covor. Tiamat îşi şterse cu grijă picioarele înainte de păşi pe ea ca să ciocănească.

Un *wardum,* un sclav al familiei, îmbrăcat în veşminte curate în culorile galben şi albastru, culorile familiei Egibi, răspunse la a doua bătaie. Se încruntă, privind-o de sus.

– Astăzi clubul nu este deschis, spuse.

– Da, ştiu. Am... un... mesaj pentru Simeon, fiul lui Iacob. Este cumva aici? Încercă să se uite peste umărul lui. Cîteodată ia lecţii aici.

– Da, băieţii din oraşul exterior au matematică, răspunse sclavul. Nu trebuie să fie deranjaţi.

– Trebuie să vorbesc neapărat cu el, zise fata, încercînd iarăşi să tragă cu ochiul în hol.

Sclavul îşi încrucişă braţele.

– Sînt sigur că, orice ar fi, poate să aştepte pînă cînd îşi vor termina lecţia, zise pe un ton care arăta că el considera discuţia încheiată.

Tiamat îşi muşcă buza de supărare.

– Nu pot să intru să-l aştept? Nu fac gălăgie, promit.

Nu avu parte decît de un zîmbet de superioritate.

– Fetele nu învaţă matematică. Ce rost are?

Tia îşi înălţă fruntea.

– Fac parte din Clubul Celor Douăzeci de Careuri! Mă pricep îndeajuns la numere ca să ţin scorul. Întreabă-l pe maestrul Andulli!

Un zîmbet fugar apăru din nou pe buzele sclavului.

– Toată lumea ştie că singurul motiv pentru care te-a lăsat să te înscrii e că soţiei lui îi plac parfumurile mamei tale. Du-te acasă, Ochi-Verzi.

Tiamat fu cît pe aci să renunţe şi să aştepte afară sfîrşitul lecţiei. Dar atitudinea sclavului o făcu să-i fiarbă sîngele de necaz, exact ca atunci cînd Simeon îi pusese la îndoială cuvîntul pe zid. Ceea ce spusese sclavul era probabil adevărat, dar nu era nevoie să mai răsucească cuţitul în rană.

Făcu un efort şi îşi descleştă pumnii.

– Am un mesaj important de la tatăl lui Simeon, şi acesta mi-a zis să i-l transmit personal. O să ai necazuri dacă nu mă laşi să-l văd imediat.

Îl privea pe sclav în ochi. Dar dacă Nanname îi minţise pe cei din familia Egibi şi scăpase nepedepsită, atunci şi ea putea să o facă.

După ce îi aruncă o privire cruntă, sclavul oftă şi se dădu la o parte.

– Este în clasa de la capătul aripii de est. Du-te direct acolo. Nu tîndăli pe drum şi nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Tiamat se afla deja la jumătatea pasajului. Nu se putu abţine să nu arunce un ochi într-una dintre încăperi, în care se juca Jocul Celor Douăzeci de Careuri. Astăzi era goală, cu tablele de lut luminate de razele soarelui prăfuit care pătrundea printre zăbrelele ferestrei. Fata privi înapoi. Sclavul o urmărea bănuitor. Intră în aripa de est; uşa de la capătul holului era închisă. O bancă lungă era aşezată de-a lungul holului, iar pe ea se aflau mai multe tăbliţe de lut, încă moale. Părea că nu veniseră atît de mulţi elevi la lecţie pe cît se aşteptaseră profesorii.

Tentaţia era mult prea mare. Tiamat privi de jur împrejur. Cu inima bătîndu-i nebuneşte, înşfăcă o tăbliţă de deasupra grămezii şi o strecură sub rochie.

Strîngînd bine prada sub braţ, bătu la uşă, o deschise şi îşi ridică degetele de la mîna dreaptă pînă la nivelul nasului, salutîndu-l respectuos pe învăţătorul Egibi. Repetă ceea ce îi spusese şi sclavului, pe un ton mai politicos, cu privirea plecată.

Simeon era cocoţat pe un scaun înalt la capătul unui rînd de băieţi tăcuţi şi grava numere pe tăbliţă cu ajutorul unui instrument făcut din tulpină de stuf. Îi aruncă o privire de uimire amestecată cu uşurare. Învăţătorul oftă şi îi făcu semn să-i aducă tăbliţa.

– Restul, vedeţi-vă de treabă! se răsti el la băieţii care începuseră să-şi dea coate şi să-i facă cu ochiul lui Tiamat. Taţii voştri nu plătesc pentru ca voi să vă pierdeţi timpul pe aici.

În sfîrşit, se aflau singuri în hol. Tiamat zîmbi triumfătoare, în timp ce Simeon se încruntă la ea.

– Ce s-a întîmplat? şuieră el. De ce a trimis tata după mine?

– Ce? Tiamat mişcă tăbliţa într-o poziţie mai confortabilă. A, nu, n-a trimis după tine, prostuţule. Am inventat eu ca să te pot scoate de acolo. Trebuie să vorbim. Te-ai hotărît să mă ajuţi?

Simeon se încruntă şi mai tare.

– Am avut o mulţime de necazuri din cauza celor întîmplate în noapte aia pe zid. Privi peste umăr şi

vorbi mai încet. Recunosc că dragonii tăi sînt reali şi îmi pare rău că nu te-am crezut, dar unele lucruri nu merită să te agiţi pentru ele. Ar trebui să mă întorc să-mi termin lecţia, dacă tata nu are treabă cu mine.

Tiamat se posomorî.

– Eu am avut şi mai multe necazuri decît tine. Am fost pedepsită o săptămînă. Şi în afară de asta... Îşi făcu mîna stîngă căuş. Nu pot să-ţi spun aici. Hai să plecăm, înainte să vină cineva.

Prea tîrziu. Probabil că sclavul devenise bănuitor şi raportase prezenţa ei în club. Unul dintre învăţătorii cei tineri care lucrau la Clubul Celor Douăsprezece Careuri apăru de după colţ. Cînd îi văzu împreună, zîmbi.

– Aici eraţi! Ne-a fost dor de tine, Tiamat. Te simţi mai bine?

Tiamat, disperată din cauza tăbliţei care îi împungea braţul, nu-şi dădu seama la început la ce se referea tînărul.

– Ăă... a, da! Da, domnule! Mult mai bine, mulţumesc de întrebare.

Îşi aminti la timp să-l salute cum se cuvenea, ducînd mîna la nas, cu inima bătîndu-i la fel de tare ca şi lui Simeon.

Tînărul îndrumător zîmbi iar.

– Bun! Înseamnă că vii la club mîine-seară?

– Da, sigur! răspunse fata, răsuflînd uşurată.

Îndrumătorul dădu din nou din cap.

– Mă bucur să aud asta. Maestrul Andulli vrea să te pun să joci cu Ikuppi, ca să vadă cum joci şi cu un alt adversar. Spune că tu şi Simeon aţi jucat unul împotriva altuia prea mult în ultima vreme. Tu poţi să joci împotriva mea mîine, Simeon. Vreau să-ţi arăt nişte şmecherii noi.

Tulburarea lui Simeon se transformă într-un sentiment de mîndrie, în timp ce pe Tiamat o cuprinse disperarea.

– Mulţumesc, domnule! spuse el.

Tînărul îndrumător se încruntă la Tiamat.

– Eşti sigură că te simţi bine? Pari cam roşie la faţă.

– Sînt bine, domnule, zise ea repede, aruncîndu-i o privire lui Simeon. Dar acum trebuie să plecăm. Tatăl lui Simeon ne aşteaptă.

Spre uşurarea ei, îndrumătorul îi lăsă să plece, deşi simţi cum îi urmăreşte din priviri pînă ieşiră din pasaj. Tăbliţa de sub braţ îi tot aluneca. Trecu repede pe lîngă sclav şi o luă la fugă, aşteptînd ca din clipă în clipă să fie strigată şi tîrîtă în faţa familiei Egibi, acuzată de hoţie, dată afară din Clubul Celor Douăzeci de Careuri, înşfăcată de oamenii Demonului care îi

vor tăia mîinile sub privirea înlăcrimată a doamnei Nanname...

– Ce s-a întîmplat, Tia? pufni Simeon, luînd-o de braţ. Mă bucur că m-ai scăpat de ora de matematică şi mă bucur că doamna Nanname te-a lăsat să ieşi din casă în sfîrşit, dar ce e atît de important încît nu suferea amînare?

Privi uluit la tăbliţa care îi căzuse de sub braţ, ridicînd între ei un nor de praf. Doi cîini veniră în salturi, gata de joacă. Tiamat îşi masă braţul şi îi goni cu un gest.

Simeon se încruntă.

– De unde ai luat asta? Doar nu... O, Tia sper că nu ai furat-o din Casa Tăbliţelor!?

Străbătuseră piaţa alergînd, iar acum se aflau deja lîngă ecluza din Zidul lui Nabucodonosor, unde curgerea trebuia oprită şi apa verificată înainte ca aceasta să intre în oraş. Cîteva străji plictisite îşi înfigeau sulițele într-o grămadă de rogojini de stuf, căutînd perşi ascunşi acolo.

Simeon ridică tăbliţa şi o şterse de praf, examinînd pecetea de pe spatele acesteia.

– Eşti nebună, Tia! Dacă află cei din familia Egibi, te vor denunţa Demonului!

Tiamat închise ochii. Era aproape amiază. Soarele ardea nemilos şi strălucirea lui îi răsnea ochii. Strigătele

neguţătorilor îi zumzăiau în urechi. Cheiul duhnea din cauza mulţimii de oameni transpiraţi şi de animale adunate într-un loc prea strîmt. Îi era foame şi sete şi nu suporta să i se spună că o să i se taie mîinile.

– Da' ce, nu trebuiau să o lase pe oriunde, nu crezi? se răsti ea, smulgîndu-i tăbliţa. Doar nu are nimic scris pe ea. Calmează-te, Simeon! Familia Egibi este atît de bogată încît n-o să ducă lipsa unei tăbliţe goale. Cine o să le spună? Tu?

Simeon dădu din cap.

– Bineînţeles că nu. Dar ţin o evidenţă strictă, să ştii.

– O să risc.

Tiamat îl conduse pînă la o curte micuţă umbrită de palmieri. Se aşeză pe marginea fîntînii, privi în jur pentru a se asigura că sînt singuri, apoi aşeză tăbliţa pe genunchi şi scoase pecetea albastră.

Simeon păru interesat de ceea ce vedea.

– Asta e pecetea pe care mi-ai arătat-o în grădină, nu?

Ea aprobă din cap.

– Se pare că a aparţinut unui membru al familiei regale. E făcută din lapislazuli şi se pare că e foarte valoroasă. Nanname spune că trebuie să o duc de unde am luat-o, pentru că s-ar putea să vină cineva să

o caute, dar mai întîi vreau să fac o copie după imaginea siruşului – ţine asta nemişcată, te rog.

Lutul se uscase puţin, dar era încă destul de moale pentru a imprima o imagine. În timp ce Simeon ţinea tăbliţa pe genunchii fetei, aceasta apăsă cilindrul cu putere pe ea.

– Gata!

Simeon îşi trecu degetele peste literele reliefate de lîngă imagine.

– Ciudat! Parcă ar fi litere sumeriene. Probabil sînt foarte vechi. Nimeni nu mai foloseşte acest alfabet. Sînt curios ce-or fi însemnînd.

Tiamat îi dădu mîna la o parte.

– Nu contează ce scrie. Crezi că siruşul linge mîna persoanei din imagine? Mi se pare destul de blînd. Nu se poate să fie cu adevărat veninoşi, ce crezi? Părerea mea e că străjile au inventat această poveste ca să ne sperie, tu ce zici?

Simeon dădu din nou.

– Nu începe iar, Tia! Nu mai contează dacă sînt veninoşi sau nu, acum după ce i-am văzut cum se căţărau pe zidurile alea! A fost un gest necugetat să cobori acolo. Nu ştiu cum îţi închipui tu că ai putea să-i ajuţi, chiar dacă vei reuşi să intri în palat în timpul Campionatelor – ceea ce nu cred că se va întîmpla

dacă maestrul Andulli insistă să te pună să joci contra lui Ikuppi.

Asta era adevărat. Ikuppi era cel mai bun jucător din club. Chiar şi Simeon pierdea cînd juca împotriva lui.

Tiamat strînse din dinţi.

– Nu o să mă pună să joc împotriva lui Ikuppi prea mult timp. O să mă ajuţi să intru în echipă, nu-i aşa? De îndată ce o să jucăm iar împreună.

Băiatul o privi exasperat, dar după o clipă oftă şi îi atinse braţul.

– Dacă asta te va face să nu te mai caţeri pe alte ziduri, o să fac tot ce o să pot. Numai să nu-ţi faci speranţe prea mari. Mă îndoiesc că maestrul Andulli o să schimbe echipa în ultimul moment.

Tiamat zîmbi fericită şi sări în picioare.

– Anul trecut a făcut-o. Tot timpul face asta. Mulţumesc, Simeon! Hai să mergem să vedem dacă nu cumva vreunul dintre neguţători a aruncat mîncare veche. Mor de foame!

– Du-te tu.

Simeon refuză să se lase atras de propunere.

– Mai bine mă duc să-l găsesc pe tata. Dacă cei din familia Egibi mă caută, vreau să mă aflu acolo unde trebuie să fiu. Nu am chef să fiu dat afară din Clubul Celor Douăzeci de Careuri, chiar dacă tu vrei. Pentru că cetăţile din nord nu trimit

echipe care să participe la Campionate datorită războiului, anul acesta avem mari şanse să cîştigăm. Tiamat se uită la el dezgustată; băiatul făcu un semn către tăbliţă şi adăugă: Mai bine ascunde aia.

– Nu sînt proastă.

Îl privi cum dispare în mulţime, iar entuziasmul ei începu să scadă, acum că rămăsese singură. „Mă doare mîna, voia să-i spună. Mi-e teamă că am fost otrăvită."

Apoi stomacul începu să facă zgomot, amintindu-i că avea griji mai presante. Încercînd să nu se gîndească la meciul din seara următoare cu Ikuppi, strecură tăbliţa sub rochie şi plecă să caute mîncare, ca să capete energie pentru urcuşul cel lung spre grădina prinţesei. Cuvintele lui Simeon o făcuseră să o treacă iar fiorii pe care îi simţise cînd Nanname îi spusese de ce era pedepsită. Cu cît punea mai repede pecetea înapoi în fîntînă, cu atît mai bine.

Capitolul 4

CLUBUL CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

Cu mîna dreaptă să capeţi noroc; cu cea stîngă, har!

Membrii Clubului Celor Douăzeci de Careuri al familiei Egibi se întîlneau o dată pe săptămînă, la apus, în Casa Tăbliţelor de pe Cheiul Zababa. Nu existau condiţii formale pentru admitere în club, dar maestrul Andulli avea cerinţe stricte în privinţa prezenţei. Oricine întîrzia sau lipsea mai mult de două ori fără o scuză serioasă, era dat afară din club indiferent de poziţia socială a părinţilor. Aceste reguli nu prea le conveneau celor care locuiau în oraşul interior, care de obicei plecau de bunăvoie cînd îşi dădeau seama că nu li se permite să cîştige doar pentru că provin din familii bogate. Dar cei serioşi rămîneau.

Era cel mai bun club din oraş şi avea cei mai buni îndrumători. Mulţi dintre marii campioni din anii trecuţi fuseseră jucători la acest club. Şi dacă asta însemna că uneori trebuiau să joace şi împotriva unui iudeu sau a unei fete, băieţii din oraşul interior fuseseră nevoiţi să înveţe să-şi ţină gura – toţi, cu o singură excepţie.

Tiamat ştia că va trebui să înfrunte o situaţie neplăcută din momentul în care păşi în club şi îl văzu pe Ikuppi aşezat cu spatele la ea, în faţa tablei aflate cel mai departe de lămpi. Stătea cu picioarele strînse sub el pe un taburet şi îşi acoperise genunchii cu mantia. Se juca cu piesele negre, învîrtindu-le pe marginea mesei, acoperindu-le cu palma atunci cînd se întîmpla să treacă vreun îndrumător pe lîngă el.

Cînd o văzu pe Tiamat strecurîndu-se pe taburetul din faţa lui, buzele i se întinseră într-un rînjet.

– Carevasăzicăai venit! Credeam că o să te prefaci că eşti iarăşi bolnavă, acum că ai aflat că vei juca împotriva unui adversar adevărat.

Strînse piesele şi căscă.

– Hai să terminăm odată cu jocul asta stupid! După aia poate apuc să joc o partidă adevărată cu careva în seara asta.

Tiamat se încruntă.

– Nu eu am cerut să joc cu tine.

– Nici eu.

– Eu joc de obicei cu piesele negre.

– Ghinion.

– Conform regulamentului, trebuie să laşi... să mă laşi să aleg.

Fusese cît pe aici să zică „jucătorul mai slab", dar îşi dăduse la timp seama că tocmai asta voise Ikuppi să o facă să spună. Rînjetul acestuia se lăţi şi mai mult.

Tiamat se aşează mai confortabil pe scaun, ridică cele şapte piese albe şi o aşează pe prima în primul careu al jucătorului alb. Întinse mîna după zar. Dar bineînţeles că Ikuppi atîta aştepta şi i-o luă înainte. Băiatul îi aruncă o privire sfidătoare şi azvîrli zarul. Tiamat îşi muşcă buza, fără să fie însă surprinsă de faptul că îşi mută piesa fără să aştepte un „şase", cum cerea regulamentul. Oricum avea să cîştige. Ce mai conta că trişa? Ea avea lucruri mai importante în legătură cu care să-şi facă griji.

Ikuppi stătea aplecat deasupra tablei şi juca. Camera era luminată de lămpi suspendate de tavan de lanţuri de bronz, dar întotdeauna tabla aceea se afla în umbră. Fata nu putea să vadă ce făcea Ikuppi. Peste capul cu bucle perfecte ale băiatului, Tia îl zări pe Simeon ocupîndu-şi locul în faţa îndrumătorului celui tînăr cu care vorbise cu o zi înainte. Simeon părea serios şi hotărît şi nu văzu cînd fata îi făcu cu

ochiul. Cu siguranţă îşi dorea să prezinte nişte rezultate bune maestrului Andulli atunci cînd acesta avea să vină să vadă cum se descurcă elevii lui. În cameră se aşternea liniştea pe măsură ce jucătorii se aşezau în perechi la tablele lor. În curînd singurele zgomote care se auzeau erau zornăitul zarurilor pe table, cîte un geamăt ocazional atunci cînd una dintre piese era scoasă din joc şi readusă la poziţia de start, însoţite de tîrşîitul uşor al paşilor îndrumătorilor care ţineau sub observaţie sala şi şuieratul lămpilor.

La început Tiamat nu se concentră asupra jocului. Nu se putea gîndi decît la bieţii dragoni şi la modul în care ar putea pătrunde în palat pentru a-i ajuta, dacă nu va intra în echipă. Pe de altă parte, o supăra iarăşi mîna, iar durerea se agravase cînd Ikuppi nu o lăsase să arunce cu dreapta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Nanname că siruşul o linsese. Dar, pe măsură ce juca, constata cu uimire că începea să cîştige, ba mai mult, jucătorul cu piesele negre avea probleme serioase.

Ikuppi se aplecă şi mai tare şi înhăţă zarul ca să arunce din nou.

– Crezi că e amuzant, nu? şuieră el, privind cu ochii mici şi suspicioşi la cubul micuţ, cu numere gravate pe fiecare parte. Tu şi micul tău prieten iudeu aţi aranjat zarul ăsta, nu-i aşa? Plănuiaţi să rîdeţi pe

socoteala mea după aia, nu-i aşa? Să ştii că nu o să ţină figura asta cu mine, Ochi-Verzi!

Tiamat privii înmărmurită la el.

– Dar...

Ikuppi îşi ridică pumnul.

– Avem nevoie de un arbitru! strigă el. Se trişează!

Unul dintre îndrumătorii cei tineri privi în jur încruntat. Se apropie încet, cu veşmintele cele lungi foşnind în liniştea încăperii.

– Care e problema, Ikuppi? întrebă el, aruncîndu-i o privire lui Tiamat.

– Avem nevoie de un zar nou, domnule, răspunse băiatul. Acesta nu-mi place.

Îndrumătorul ridică o sprînceană.

– Toate zarurile Egibi sînt realizate cu atenţie, astfel încît să nu creeze nici un fel de problemă.

– Ştiu asta, domnule. Dar cineva i-a făcut ceva acestuia. Îi dă ei toate avantajele. Priviţi şi dumneavoastră, dacă nu credeţi.

– Cînd vorbeşti despre persoana cu care te joci, trebuie să te referi la aceasta cu „adversarul meu", indiferent de sex, îl certă îndrumătorul.

Ikuppi îi aruncă o privire înfuriată lui Tiamat.

– Îi dă adversarului meu toate avantajele, domnule, insistă el.

Îndrumătorul dădu din cap şi privi tabla.

– Plîngerea ta a fost înregistrată. Jucătorul cu piesele albe cîştigă. Continuaţi şi am să urmăresc jocul eu însumi.

Deşi era clar că lui Ikuppi nu îi convenea situaţia, fu obligat să joace mai departe în poziţia dezavantajoasă în care se afla. Întrucît îndrumătorul nu o slăbea din ochi, Tiamat se aştepta să piardă pentru că aşa i se întîmpla de obicei cînd era privită şi se înroşea de emoţie. Dar de cîte ori ridica zarul, degetele o furnicau şi numărul care trebuia apărea pe tablă. Chiar şi unul care nu avea habar de nici o strategie de joc nu ar fi putut să piardă cu norocul pe care îl avea ea în seara aceasta, iar Tia nu era chiar aşa neştiutoare cum credeau Ikuppi şi prietenii acestuia. Devenind mai încrezătoare, aruncă zarul riscînd să ajungă pe unul dintre Simbolurile Ochiului, ceea ce era un risc destul de mare, chiar şi atunci cînd jucătorul era plin de noroc, un risc pe care nici Simeon nu şi-l asuma spre sfîrşitul jocului. Atunci cînd ghici numărul exact al pieselor pe care Ikuppi îl pusese sub cutie, dublîndu-şi astfel punctajul, faţa băiatului exprimă o furie nestăpînită.

În nouă minute fata îl distrusese.

– Vedeţi? strigă Ikuppi, pierzîndu-şi controlul şi azvîrlind zarul cît acolo. V-am zis! Ea şi prietenii ei cei şmecheri au aranjat zarul! Uite ce se întîmplă dacă

permiteţi unora cu sînge de venetici să devină membrii acestui club!

– IKUPPI! DESTUL!

Băiatul înlemni. Toate capetele se întoarseră spre uşa pe care intrase un bărbat înalt, îmbrăcat în veşminte lungi, cu ciucuri şi încălţat cu sandale cu vîrfuri întoarse. Barba îi era înspicată cu fire argintii, dar ochii străpungeau întunericul precum stelele în nopţile fără lună.

Murmurul se răspîndi de la o tablă la alta:

– A venit maestrul Andulli! Ikuppi a dat de necaz!

Îndrumătorul cel tînăr se dădu înapoi şi îi şopti ceva Maestrului de Joc Egibi.

– Hm, făcu maestrul Andulli, mîngîindu-şi barba şi privind gînditor la felul cum erau aranjate piesele pe tablă. Tiamat a dat dovadă de înţelepciune prin modul cum şi-a mutat piesele.

– Dar eu sînt campion Egibi! protestă Ikuppi. Ea are doar rangul întîi. E clar că a trişat, maestre!

Se ridicase, cu pumnii strînşi şi cu ochii aruncînd fulgere.

Maestrul Andulli îi înfruntă privirea pînă cînd băiatul plecă fruntea.

– Stai jos, Ikuppi, spuse liniştit. Acest comportament este nedemn de un membru al Clubului Celor Douăzeci de Careuri.

Toţi cei din încăpere încetaseră jocul. O fată dolofană, pe nume Muna, care făcea parte din echipă şi ştia ce-i poate pielea lui Ikuppi, îi aruncă lui Tiamat un zîmbet ezitant. Simeon o încurajă făcîndu-i cu ochiul. Se înroşi pînă în vîrful urechilor. Dacă într-adevăr aranjaseră zarul? Niciodată nu mai avusese aşa un noroc ciudat înainte, dimpotrivă.

Ikuppi îşi plecă ochii şi se aşeză. Maestrul Andulli strînse din buze şi le dădu un zar nou.

– Începeţi jocul, le porunci el, încrucişîndu-şi braţele şi aşezîndu-se în apropiere, ca să poată privi jocul.

De data asta Ikuppi nu mai putea să rişte să trişeze, dar oricum n-ar mai fi contat. În seara asta norocul era de partea lui Tiamat. Savurînd acum fiecare moment, recurse la cîteva strategii şmechere pe care Simeon i le arătase, şi de data aceasta îl bătu pe Ikuppi în şase minute duble. Doar cînd îşi ridică privirea de pe tablă pentru a-i arunca un zîmbet băiatului din oraşul interior îşi dădu seama că jocul lor strînsese în jur un cerc tăcut de îndrumători şi copii care îi priveau cu uimire.

– Deci, Tiamat, zise cu blîndeţe maestrul Andulli, se pare că prima dată nu ai cîştigat doar din întîmplare. N-am mai văzut pe nimeni care să aibă zeii de partea lui de cînd tînărul Zazum in Uruk a luat înapoi Ghirlanda de Ziua lui Nabucodonosor.

Ridică-te, Ikuppi. Nu ştii să pierzi cu demnitate. Ceilalţi, treceţi înapoi la jocul vostru. Am să pun la încercare destoinicia acestei fete chiar eu însumi.

Şoaptele se răspîndiră de-a lungul sălii în timp ce maestrul Andulli se aşează în faţa lui Tiamat şi îşi aranjă veşmintele largi. Aruncă o privire încruntată lămpilor.

– La tabla aceasta este lumină proastă. Să ne aducă cineva altă lampă. Îmi place să-mi privesc adversarul în faţă atunci cînd îl înving. Sau cînd o înving.

Zîmbetul larg, care îi încreţi faţa arsă de soare în sute de riduri, contrazicea tonul ameninţător.

– Ia zi, Tiamat, ce culoare alegi?

Tiamat simţi cum i se usucă gura. *Echipa*, doar la asta se putea gîndi. Dacă juca bine, maestrul Andulli avea să o facă rezervă a echipei şi astfel va fi în stare să-i ajute pe siruşi.

– Ne... ba nu, albe, spuse ea. Reuşi să zîmbească puţin. Se pare că îmi poartă noroc astă-seară.

– Hm, făcu maestrul Andulli. Vom vedea. Ridică un zar şi înlătură o urmă de nisip de pe tablă. Începem?

Următoarea oră dublă fu cea mai apăsătoare oră pe care Tiamat o petrecuse în viaţa ei. Maestrul Andulli îi ceru să joace iar şi iar, încruntîndu-se cînd fata cîştiga şi bătînd cu degetele în marginea tablei cînd cîştiga el.

De cîteva ori o certă pentru că făcuse o mişcare nechibzuită şi o dată îi arătă o şmecherie pe care Tia nu o ştia şi apoi o încercă şi ea, dar se încurcă şi pierdu următorul joc. Dar în general norocul continuă să fie de partea ei – dacă asta se numea noroc. La sfîrşitul serii, cînd maestrul Andulli se ridică de pe scaun şi se întinse pînă îi pîrîiră oasele, Tiamat era ameţită şi punctele de pe tablă i se plimbau înaintea ochilor.

Maestrul Andulli îşi odihni mîna zbîrcită pe creştetul fetei şi îi zîmbi.

– Ai obosit, Tiamat?

– Da, maestre. Se ridică cu greu în picioare, fiindu-i ruşine să stea jos în faţa Maestrului Jocului.

Aproape toţi ceilalţi îşi terminaseră jocul şi stăteau de vorbă sprijiniţi de table, aşteptînd ca îndrumătorii să strîngă piesele şi zarurile. Un băiat pe nume Labinsin îl înlocuise pe Simeon la tabla lui Ikuppi. Cei doi băieţi din oraşul interior şuşoteau ceva cu capetele apropiate şi aruncau priviri încruntate înspre Tiamat. Ea le răspundea, încruntîndu-se la rîndul ei.

– Interesant, zise maestrul Andulli, mîngîindu-şi barba din nou. Se pare că ai căpătat favoarea unui zeu.

Se uită gînditor la ea.

– Ţi s-a întîmplat ceva neobişnuit cît timp ai fost bolnavă? Ai visat vreun vis ciudat, de exemplu?

Tiamat roşi, gîndindu-se la minciuna pe care Nanname o spusese pentru ea.

– Nu-mi amintesc, maestre.

Maestrul îşi mîngîie barba ceva mai mult, apoi dădu din cap.

– Aceasta e o ocazie prea bună pentru a fi ratată. Te voi băga în echipa Egibi la Campionatele de anul acesta, Tiamat. Jocul Celor Douăzeci de Careuri este un joc de noroc, dar şi de îndemînare. E foarte posibil ca o persoană care are cunoştinţe de bază, dar şi zeii de partea lui să-l învingă pe un jucător cu mult mai experimentat – aşa cum ai dovedit tu astă-seară.

Zîmbi iarăşi cu blîndeţe.

– O să mai fac eu cîteva lecţii cu tine, o să te învăţ cîteva şmecherii mai simple, ca să ştii cînd adversarul tău va încerca să le pună în aplicare împotriva ta. Mai avem aproape două săptămîni, aşa că nu te speria. Şi nimeni nu te va învinui dacă zeii îşi vor întoarce faţa de la tine tocmai în seara campionatului. Îmi asum toată responsabilitatea. Totuşi va trebui să arunci zarurile cu mîna stîngă. Lăsînd la o parte faptul că regulile sînt foarte strict respectate în cadrul Campionatelor şi s-ar putea să fii descalificată, norocul tău

nu e nici pe jumătate atît de mare cînd joci cu mîna dreaptă.

Îşi adună veşmintele în jurul trupului şi păşi uşor printre copii pentru a ajunge la tinerii îndrumători. Tiamat se uită după el, cu gura căscată. „Mîna stîngă, se gîndi. Mîna stîngă. Ceva important...“ Apoi deveni pe deplin conştientă de ceea ce zisese maestrul Andulli. Intrase în echipă. Nu era doar rezervă. Urma să joace în Campionate împotriva celor mai buni jucători din oraşele Kish, Borsippa, Uruk şi Ur, şi, dacă trecea de etapele iniţiale, poate ajungea chiar şi în Sala Tronului, în Palatul Regal în faţa prinţului Belşazar! Se zvonea că anul acesta va fi prezent chiar şi regele, întrucît consilierii săi îl găsiseră în refugiul său din deşert pentru a-i cere sfatul în legătură cu perşii.

Genunchii i se înmuiară. Se aşeză iar, şi entuziasmul îi scăzu puţin. Cum putea să-i ajute pe siruşi dacă va trebui să joace în echipă? Apoi chicoti. Nu, era o prostie. Oricum va fi eliminată din prima etapă. Un noroc aşa mare ca acela din seara aceasta nu ţinea prea mult, n-avea cum.

– Tia!

Vocea îi întrerupse şirul gîndurilor.

Clipi şi reuşi să-şi concentreze privirea asupra feţei zîmbitoare a lui Simeon.

– Tocmai am aflat vestea! Felicitări! Asta înseamnă că tu, eu, Ikuppi, Enki, Muna o să jucăm, iar Hillalum va fi rezervă. Îi iei locul lui Labinsin.

Aruncă o privire înspre uşă şi zîmbi iar.

– Păcat că nu a fost dat afară Ikuppi. Ce tupeu, să-ţi spună că eşti trişoare şi venetică de faţă cu toată lumea.

Fata privi înspre Ikuppi şi Labinsin, care încă şuşoteau lîngă uşă. După ce o mai fulgerară o dată pe Tiamat cu privirea, cei doi băieţi din oraşul interior îşi strînseră mantiile în jurul corpului şi plecară grăbiţi.

Tiamat oftă.

– E şi aşa destul de rău că o să-l înlocuiesc pe cel mai bun prieten al lui. Acum o să mă urască şi mai mult.

– Nu fi prostuţă, o contrazise Simeon. L-ai bătut cinstit. Labinsin era cea mai slabă verigă din echipă. Nimeni nu îl plăcea.

– Cu excepţia lui Ikuppi.

– Sînt amîndoi la fel. Doi snobi din oraşul interior!

Simeon făcu o strîmbătură în direcţia uşii.

Tiamat îi aruncă o scurtă privire prietenului său.

– Eşti binedispus. Ce, l-ai bătut pe îndrumător la joc?

Zîmbetul lui Simeon se lăţi.

– N-ar fi trebuit să-mi arate mişcarea aia. A căzut singur în capcană! O să o folosesc împotriva lui Ikuppi data viitoare cînd voi juca eu cu el, ca să-i mai tai din nasul ăla pe care-l tot ţine pe sus.

Fata îi întoarse zîmbetul, simţindu-se mai bine.

– Cred că i-a scăzut înfumurarea astă-seară, mai ales că a fost înfrînt de o fată. Se pare că va trebui să arunc cu mîna stîngă.

– De ce e mai specială decît cealaltă?

Simeon îi privi mîna, pe care fata o tot freca fără să-şi dea seama.

O umbră trecu peste ochii băiatului.

– Siruşul, şopti el.

– Poftim? întrebă Tiamat, cu inima zvîcnindu-i dintr-odată.

– Pe mîna asta te-a lins dragonul, nu-i aşa?

Se uitară lung unul la altul.

– N-are nici o legătură cu asta, bolborosi Tiamat, deşi îi trecuse şi ei acelaşi gînd prin minte. Măcar acum o să-i pot ajuta.

– Dacă o să joci, nu o să poţi face asta.

– Doar nu o să joc tot timpul. O să fie şi un ospăţ, nu-i aşa? Cu mîncare sofisticată şi alte chestii. O să fur cîte ceva. Cu siguranţă va fi şi ceva care să le placă la masa regală.

Stomacul îi făcu zgomot numai la gîndul acesta.

Simeon începu să rîdă.

– Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că doamna Nanname te lasă să mori de foame! Nu ai luat masa de seară înainte de a ieşi?

– Da, dar mi s-a făcut foame iar, după atîta efort de concentrare.

Îşi frecă mîna din nou.

– Maestrul Andulli ar trebui să ne dea nişte gustări, dacă vrea să muncim aşa de mult. Pun pariu că prinţul Belşazar hrăneşte bine Echipa Coroanei.

Zîmbetul lui Simeon pieri.

– Bunicul zice că nu e bine să participi la ospeţe. Nu vrea să mă lase să joc în Campionate.

– Dar o să joci, nu-i aşa?

– Bineînţeles!

Băiatul se opri în cadrul uşii, cu ochii sclipind.

– Tata e foarte mîndru de mine! Zice că ar trebui să joc, dacă sînt îndeajuns de bun. Dar nu numai că am să joc, am să şi cîştig, Tia! Voi fi primul iudeu din istorie care va lua Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri. Aşa o să le arătăm snobilor ălora din oraşul interior că noi, cei venetici, sîntem la fel de buni ca ei.

Tiamat se puse pe rîs.

– Mai bine l-ai lăsa şi tu pe siruş să-ţi lingă mîna! Iştar, am înţepenit de tot!

Îşi scuturã mîinile şi trase adînc în piept aerul plăcut al nopţii. Luna poleia cu argint canalul şi casele din oraşul exterior, făcînd ca străzile murdare şi urît mirositoare să strălucească precum Calea Ajibursbapu. Simţind nevoia să-şi dezmorţească picioarele, Tia sări şi o luă la fugă.

– Întrecere pînă la strada Marduk!

– Hei! Aşteaptă-mă! Simeon alergă după ea. Trebuie să mergem împreună acasă, nu ştii, ca să nu ne prindă perşii. Atenţie, vin! GRRRURR!

Zidurile întoarseră într-un ecou încercarea lui de a imita un strigăt barbar. Un bebeluş începu să plîngă, iar mama lui strigă la ei să se potolească.

Tiamat rîse şi începu să alerge şi mai repede.

– Perşii nu vor îndrăzni să vină în partea asta a rîului. Oricum, nu vor trece niciodată de zidurile noastre.

Nici unul dintre ei nu observă cele două siluete înveşmîntate în mantii care îi pîndeau în umbra Porţii Zababa.

– Stai fără grijă, zise băiatul mai înalt cu un zîmbet rece, abia schiţat. O aranjăm noi.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

4 taşritu

Maestru de Joc

ANDULLI	familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior
SIMEON	fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior
HILLALUM	fiu de fermier, provincie
MUNA	fiica astrologului, oraşul exterior
IKKUPI	fiul lui Zerim, oraşul interior
TIAMAT	fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior

Rezervă

HILLALUM	fiu de fermier, provincie

Capitolul 5

ATACUL

Fie ca niciodată să nu fiu spurcat de otrava faptelor rele ale oamenilor!

Să fii membru al Echipei celor Douăzeci de Careuri era un lucru mai greu decît anticipase Tiamat. La mai puţin de două săptămîni înainte de începerea Campionatelor, maestrul Andulli organiză antrenamente suplimentare pentru cei şase participanţi Egibi şi le ceru acestora prezenţă la absolut toate orele de pregătire sub ameninţarea cu eliminarea din echipă. În serile în care nu se ducea în grădina prinţesei ca să culeagă ierburi pentru Nanname, se afla în Casa Tăbliţelor de pe Cheiul Zababa, aplecată asupra unui table de joc pînă cînd simţea că o doare mîna stîngă de atîta aruncat, iar capul i se învîrtea din cauza încercării de a ţine minte scorul.

Deşi avea în sfîrşit ocazia să exploreze palatul, avea un sentiment de frustrare. Numărul străjilor de pe Zidul lui Nabucodonosor fusese dublat de cînd perşii obţinuseră victoria la Opis, şi acestea patrulau pe toată lungimea lui. Nu îndrăznea să se caţere pe cracă pentru a arunca mîncare siruşilor. Cu toate astea, în fiecare seara îi era dor să îi hrănească iar şi era chinuită de imaginea bietelor creaturi înfometate.

Se aştepta ca din clipă în clipă norocul ei cel ciudat să o părăsească. Dar, oricît de prost ar fi jucat, tot cu gîndul la siruşi sau la mîna care o durea, se părea că nu era în stare să piardă. Iar dacă maestrul Andulli o prindea că încearcă să arunce cu mîna dreaptă, îi lua zarul şi i-l punea tăcut în cea stîngă.

– Nu-l lăsa niciodată pe adversarul tău să aibă un avantaj, spunea el. Nici măcar cînd te antrenezi.

De fapt, maestrul o trata atît de respectuos pe ea şi mîna ei cea norocoasă, încît se îndoia că ar fi dat-o afară din echipă, chiar dacă nu ar mai fi venit la antrenamente. Dar nu îndrăznea să încerce. În afară de asta, să fii în echipă nu presupunea numai muncă. Muna veni la ea în prima seară şi îi spuse că să se bucură mult că nu mai era singura fată din echipă. Hillalum, băiatul fermierului, care sosea în oraş cu barca în fiecare seară, o întrebă morăcănos dacă mama ei ar dori nişte ceapă, şi nu părea deloc supărat că acum era

doar rezervă. Chiar şi Enki, care era fiul maestrului şi îi trata pe toţi cu acelaşi dispreţ, părea să accepte faptul că fata îşi cîştigase dreptul de a face parte din echipă. Nanname trimitea mici flacoane de parfum drept mulţumire pentru darurile cu care Tiamat se întorcea acasă de la părinţii altor copii. Uneori Tiamat primea atît de multe, încît părea că vine de la piaţă, nu de la club. Bineînţeles, nu era cazul lui Ikkupi. Dar băiatul din oraşul interior era liniştit, acum că nu mai avea prieteni în echipă, şi Tiamat învăţă să nu-l mai bage în seamă. Poate ar fi început chiar să se simtă bine dacă n-ar fi fost tot timpul îngrijorată din cauza mîinii ei.

După ce pusese la loc pecetea, ascunsese tăbliţa cu imaginea siruşului sub rogojina de pe patul ei. Se întreba dacă nu cumva textul sumerian conţinea vreun leac, dar după ce Nanname îi spusese că era vorba de o pecete regală, nu putea risca să o dea spre traducere unui scrib public.

Apoi îi veni o idee.

În următoarea seară la club, strecură tăbliţa în punguţă înainte de a pleca să se întîlnească cu Simeon.

– Trebuie să plec, mormăi ea, luînd flacoanele de parfum pe care Nanname le pregătise pentru ea şi punîndu-le în pungă, deasupra tăbliţei. Am întîrziat.

Nanname îi zîmbi şi o sărută pe obraz.

– Nu uita! Mergi numai pe străzile luminate. Stai cu Simeon şi...

– ... Păzeşte-te de perşi! termină Tiamat fraza. Nu-ţi face griji, aşa o să facem!

Se întîlni cu Simeon la colţul străzii Marduk şi îi spuse în şoaptă ce plan avea, pe măsură ce îşi continuară drumul. Băiatul se opri dintr-odată, cu ochii lui cei serioşi umbriţi de amurg.

– Eşti sigură că e o idee bună?

– De ce nu? Nu cred că e cineva care să ştie ceva, dar nu strică să întrebăm, nu? Nu-ţi face griji, n-o să afle autorităţile. Nu sînt chiar aşa proastă. Ştiu că lucrurile pe care le facem la club nu sînt chiar legale.

– Ssst! făcu Simeon, privind în jur îngrijorat. Astfel de vorbe pot să le aducă multe necazuri celor din familia Egibi.

– Calmează-te! Nu ne aude nimeni.

– Bunicul meu zice că întotdeauna se găseşte cineva care ne aude. Spionii Demonului sînt peste tot. Bărbatul acela de acolo, sau celălalt.

Arătă spre un cetăţean care trecuse pe lîngă ei, cu veşminte cafenii foşnitoare.

Omul respectiv nu purta barbă. Tiamat simţi cum frica i se strecoară în suflet. Se zvonea că oamenii care nu aveau barbă avuseseră de suferit lucruri îngrozitoare

şi nu puteau întemeia o familie. Se zicea că aşa deveneau mai loiali stăpînilor lor. Chicoti nervoasă.

– Acela nu e un bărbat adevărat, prostuţule.

– Ba tocmai astfel de oameni sînt folosiţi pe post de spioni, trăgînd-o la umbră. Bunicul spune că ei fac lucruri necurate.

– Bunicul tău crede că totul e necurat! chicoti iar Tiamat. Oricum, tu erai cel care voia să ştie ce spune textul. Poate că aşa vom avea o explicaţie pentru norocul acesta brusc al meu. Sînt sigură că maestrul Andulli bănuieşte ceva. Mă tot întreabă de mînă.

– Pentru că vrea să cîştigăm şi vrea să se asigure că încă te mai bucuri de favoarea zeilor.

– Ba nu, e mai mult decît atît.

Se încruntă, întrebîndu-se ce ar zice maestrul dacă ar afla că a atins siruşul. Dar Simeon se uita înapoi să vadă dacă bărbatul fără barbă plecase şi nu îi observă îngrijorarea.

– Se poate ca familia lui Muna să ştie ceva, spuse el rar. Astrologii studiază tot felul de lucruri. Hillalum nu ne poate fi de folos. Majoritatea fermierilor nu ştiu să citească texte acadiene, darămite sumeriene. Probabil că n-a auzit în viaţa lui de dragoni. Pe Enki n-are rost să-l întrebăm, dar asta tu hotărăşti. Numai să ai grijă, orice ai face, să nu-l laşi pe Ikuppi să afle. Altfel găseşte el un mod de a te băga în bucluc!

– Nu sînt chiar aşa de proastă!

Simeon se uită la ea dintr-o parte, ca şi cum nu ar fi fost sigur. Deodată zîmbi.

– Atunci grăbeşte-te! Altfel nu mai ai timp să întrebi pe nimeni nimic cînd o să sosească „tiranul" de Andulli.

Tiamat reuşi să le arate noilor săi prieteni tăbliţa de-abia la sfîrşitul serii. Din fericire, Ikuppi plecase devreme, sub un pretext care îl făcu pe maestrul Andulli să se încrunte, aşa că nu avu de ce să-şi facă griji din cauza lui. Dar nimeni nu fu în stare să descifreze textul cel misterios. Muna promise că o să aducă un text în sumeriană de la tatăl ei ca să încerce cu toţii să-l traducă. Enki pipăi partea de dedesubt a tăbliţei şi, privind-o amuzat pe Tiamat, o sfătui să nu cumva să îi dezvăluie maestrului Andulli la ce folosise ea lutul cel bun al familiei Egibi. Hillalum privi încruntat imaginea şi întrebă ce fel de rasă de capră era aceea de sub zigurat. Simeon îi aruncă lui Tia o privire care spunea: „Ţi-am zis eu" şi îşi puse traista cu ceapă pe umăr.

– Vrei să o duc şi pe a ta?

– Nu fi fraier. D-aia mi-am adus punguţa.

Cu capul plin de întrebări referitoare la textul de pe pecete, Tiamat îşi împachetă cu grijă porţia de ceapă şi brînză în pungă şi puse tăbliţa deasupra, ca să nu cadă.

Cînd Simeon îi sugeră să o ia pe scurtătură, fata îl urmă pe uliţe fără să se gîndească. Apoi, cu coada ochiului, prinse o mişcare în umbră şi ezită, aducîndu-şi aminte de avertismentul lui Nanname: „Mergi numai pe străzile luminate".

– Ce s-a întîmplat?

Simeon îşi dădu traista jos din spinare şi îşi frecă umărul.

Tiamat scruta întunericul cu atenţie.

– Mi se pare că am văzut pe cineva.

– Şi alţii au voie să umble pe afară la ora asta.

– Da, numai că...

Îşi scutură capul, fără să-şi poată explica uşoara înţepătură pe care o simţea în mînă.

– Luna se ascunde în nori. Hai să mergem!

Pe cînd Simeon îşi ridica traista, un al doilea nor acoperi luna. Amîndoi tresăriră speriaţi cînd un cîine apăru din întuneric, mirosi aerul şi dispăru pe o altă stradă. Pe Tiamat o trecură fiorii.

– Poate că n-ar fi trebuit să o luăm pe aici în noaptea asta. E mai întuneric decît credeam. Hai să ne grăbim!

Fata nu avea nevoie de nici un îndemn. Mîna îi zvîcnea şi sudoarea i se scurgea pe ceafă. O luă la fugă, împiedicată de punguţa prea plină.

O cotiră înspre oraşul interior, unde strada de lîngă şanţul cu apă ce înconjura palatul era luminată de

torţele de pe parapet. Cu gîndul la siruşii închişi dincolo de ziduri, Tiamat îl călcă pe Simeon din greşeală. Acesta se oprise din nou, cu ochii ţintă la un petic de întuneric din faţa lui.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că ne pîndeşte cineva acolo.

– Vrei să o luăm înapoi?

Fata privi peste umăr, nu prea doritoare să intre iar în labirintul de străzi neluminate care se aflau între ei şi chei.

– Poate reuşim pe altă parte.

Simeon tăcu brusc, zărind o siluetă subţire, înfăşurată într-o mantie lungă, desprinzîndu-se din întuneric şi venind agale spre ei.

Tiamat se încordă toată, apoi răsuflă uşurată.

– E doar Ikuppi! Ce faci aici? Ne-ai speriat îngrozitor. Am crezut că ai plecat acasă. Ce vrei...?

Vocea fetei se pierdea pe măsură ce alţi băieţi ieşeau din umbră şi îi înconjurau.

– Taci, Ochi-Verzi! se răsti Ikuppi. Eu vorbesc acum.

Simeon o apucă pe Tiamat de mînă.

– Pregăteşte-te să fugi, şopti el. Lasă-le ceapa, dacă vor.

Supărată că Ikuppi reuşise să o sperie, Tiamat îi împinse mîna.

– Nu fi prost! Nu mănîncă ei mîncare de-a noastră!

Îşi înalţă bărbia şi îl fulgeră cu privirea pe băiatul din oraşul interior.

– Lasă-ne să trecem. Străjile de pe zid ne văd.

Ikuppi îşi scutură capul.

– Bună încercare, Ochi-Verzi, dar străjile nu ne pot vedea de aici. Am ales special acest loc. Aţi căzut foarte uşor în capcană.

Ceilalţi băieţi formară un cerc în jurul lor, tăindu-le retragerea. Erau în număr de cinci şi toţi purtau haine de bună calitate, ceea ce dovedea că părinţii lor erau îndeajuns de bogaţi ca se le asigure de mîncare fără ca ei să se obosească să o fure de la copiii din oraşul exterior. Labinsin se afla printre ei şi rînjea mulţumit. Inima lui Tiamat începu să bată mai repede. Îl putea auzi pe Simeon respirînd greu lîngă ea.

– Mi-ai luat locul în echipă, zise Labinsin, apropiindu-şi faţa de a ei. Nu-mi place lucrul acesta.

Tiamat îi răspunse cu o privire cruntă.

– Tia, şuieră Simeon, nu-i enerva.

– N-au ce să ne facă. O să dea de bucluc cu părinţii lor cînd o să ajungă acasă.

Labinsin roşi. O apucă de păr. Tiamat ridică punguţa de piele şi îl lovi în tîmplă. Băiatul se clătină, luat

prin surprindere. Alţi doi băieţi se repeziră la ea, dar se feriră cînd fata făcu iar vînt punguţei.

– Ajutor! Străjeri! strigă Simeon. Ah!

Strigătul lui fu curmat brusc.

Tiamat era prea ocupată să se apere de atacatorii săi ca să vadă ce se întîmplase. Apoi văzu cuţitul sclipind în lumina lunii, la gîtul lui Simeon. Dintr-odată, punga deveni foarte grea. O lăsă să-i cadă la picioare, fără să-şi poată lua ochii de la lama strălucitoare. „Un pumnal adevărat", se gîndi îngrozită. Un pumnal pe care un soldat l-ar putea folosi pentru a lua viaţa cuiva. Plăselele se aflau în mîna lui Ikuppi. Îi aduse aminte de ceea ce se întîmpla cu cei care se împotriveau autorităţilor din oraşul interior.

– Gura cu toţii şi nu mişcaţi! se răsti Ikuppi.

Băieţii se retraseră, privind pumnalul, apoi privindu-se unul pe altul, nefiind prea siguri de ce ar trebui să facă în continuare. Ochii lui Labinsin se măriră.

– Nu ai zis nimic despre arme.

– Linişte! şuieră Ikuppi. Puneţi mîna pe ea, careva. E doar o orfană mizerabilă din oraşul exterior care întîmplător a avut un pic de noroc. Maestrul de Joc crede că ai căpătat favoarea zeilor, nu? Ei bine, zeii tăi sînt pe care să te părăsească, Ochi-Verzi.

– Fugi, Tiamat! strigă Simeon. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu o să îndrăznească...

Pumnalul îl înţepă, lăsînd să-i dea sîngele.

– Nu-i face rău!

Tiamat privea îngrozită la firişorul de sînge, ceea ce le dădu prietenilor lui Ikuppi ocazia să se repeadă şi să o apuce de mîini.

– N-o să plîngă nimeni după un iudeu mort. Aceste străzi sînt periculoase pe timp de noapte. Taţii voştri ar fi trebuit să vă spună asta. Stai, am uitat, tu nu ai tată! Persul ăla nenorocit a fugit şi a lăsat-o pe mama ta să se descurce, nu-i aşa?

– Nu e adevărat!

– Serios? Ikuppi ridică o sprînceană. Da' de unde ai căpătat ochi de culoare asta? Cine e tatăl tău? Şi cine e mama ta adevărată?

Tiamat încerca furioasă să-şi ţină lacrimile.

– Ştii bine că nu ştiu. Dă-i drumul lui Simeon! Nu fi prost, Ikuppi!

Băieţii care o ţineau se uitară nesiguri unul la altul. Labinsin încă nu era convins că pumnalul ar trebui să fie folosit.

– Cred că am mers prea departe, Ikuppi.

– Am zis să taci. Vrei să joci la Campionate, nu-i aşa? Sau vrei să afle toată lumea că o fată ţi-a luat locul? Ba mai mult, o fată din oraşul exterior, o orfană care a fost atît de nedorită încît mama ei adevărată a lăsat-o pradă

cîinilor de pe stradă. Vor rîde cu toţii atît de tare, că îi vei auzi şi cînd vei fi mort!

Labinsin tăcea. Obrajii lui Tiamat ardeau de ruşine.

– Bun, zise Ikuppi. În felul acesta o să intri iar în echipă. Ia-o de mînă şi ţine-o strîns.

Tiamat tresări de scîrbă cînd Labinsin o apucă de încheietura mîinii.

– Nu de mîna aia, fraiere. De cea stîngă. Cea norocoasă. Cel care fură locul altuia în echipă trebuie să plătească pe măsură.

D-abia cînd văzu zîmbetul lui Labinsin şi degetele lui Ikuppi încleştîndu-se pe pumnal, fata înţelese ce voiau să facă. Pedeapsa pentru furt, conform codului lui Hamurabi. Degetele i se chircirăde groază. Se smulse din strînsoarea celor doi băieţi care o ţineau, încercînd să îi lovească, dar celălalt băiat o apucă de mijloc şi o trase înapoi pînă cînd îşi pierdu echilibrul.

Cu o mişcare rapidă ca argintul viu, Ikuppi luă pumnalul de la gîtul lui Simeon, îl împinse pe băiatul iudeu cu putere în perete şi sări la încheietura lui Tiamat.

Fată ţipă la vederea lamei care se apropia, iar băieţii o strînseră mai tare. Totul încetini... strigătul de împotrivire al lui Simeon... zîmbetul lui Labinsin... privirea nebună a lui Ikuppi. Mîna o durea foarte tare, ca şi cum ar fi ţinut-o deasupra focului. Apoi o flacără uriaşă, vie lumină casele şi strada şi

grămezile ei de bălegar şi de legume putrede, şi dintr-odată se trezi liberă.

Ikuppi scoase un strigăt sălbatic.

– Am fost rănit! Am fost rănit!

O luă la fugă în josul străzii, încă ţipînd. Lumina cea roşie se stinse. Ceilalţi băieţi se uitau unii la alţii plini de nedumerire. Labinisin icni cînd ceva mic şi rotund îl lovi în stomac. La început Tiamat nu îşi dădu seama ce se întîmplă. Apoi inima îi tresări de uşurare. Din umbră, cepe mici zburau către atacatori.

Labinsin se întoarse furios, după ce o a doua bombă îl lovi în ureche.

– E iudeul! strigă el. Puneţi mîna pe el.

Ceilalţi băieţi se repeziră spre Simeon, dar acesta o luase la goană prin labirintul de străzi pe care îl cunoştea atît de bine, continuînd să arunce cu cepe scoase din traistă şi strigîndu-i lui Tiamat să fugă. Băieţii se luară după el, lăsîndu-l pe Labinsin holbîndu-se la Tiamat plin de nedumerire. Se auzi un zgomot de paşi şi doi soldaţi apărură după colţ, purtînd torţe care fumegau în noapte. Labinsin o luă la fugă după prietenii lui. Venindu-i greu să creadă că încă îşi mai putea folosi mîna, Tiamat apucă punguţa şi se piti după colţ, lăsîndu-i pe soldaţi să cerceteze cepele împrăştiate şi stropii de sînge de pe jos.

Îl mai aşteptă puţin pe Simeon, dar probabil că acesta se întorsese în cartierul iudeu. Încă ameţită de tot de ceea ce se întîmplase, îşi spălă mîna în apa din şanţ şi porni clătinîndu-se spre casă. Îi aruncă lui Nan-name cepele şi brînza şi se grăbi să se ducă la culcare, ascunzîndu-şi rana în cutele fustei. Abia atunci, în timp ce se dezbrăca folosind o singură mînă la lumina palidă a lămpii fumegînde, îşi dădu seama ce necaz se întîmplase.

În timpul luptei de pe stradă, tăbliţa cu imaginea siruşului îi căzuse cumva din punguţă.

Capitolul 6

DEMONUL

Îmi e frică, tremur și îngenunchez plin de teamă!

Tiamat dormi pînă tîrziu a doua zi. Cînd se trezi, mireasma parfumată se simţea deja în toată casa. Sări din pat cu un sentiment de vină, îşi puse repede veşmintele de lucru şi scoase un scîncet cînd coaja care se formase peste rana de la mînă se rupse şi sîngele începu să curgă iarăşi.

Durerea îi readuse în memorie fiecare detaliu al luptei de pe stradă. Îl blestemă pe Ikuppi, îşi muşcă buza şi îşi înfăşură mîna rănită într-o eşarfă pentru păr, legînd-o cu dinţii. Nu reuşi să-şi prindă părul cu acele de păr pe care le avea şi se hotărî să-l lase să atîrne despletit. Apoi se grăbi spre laborator, de unde se auzea cîntecul domol al lui Nanname.

Femeia încetă să cînte cînd o văzu pe Tiamat intrînd cu fereală pe uşă.

– În sfîrşit te-ai trezit. Ce s-a întîmplat azi-noapte?

Tiamat îşi ascunse la spate mîna rănită.

– Nimic.

– Nu sînt oarbă, să ştii.

Nanname îşi şterse degetele pe fustă şi veni şchiopătînd înspre ea.

– Cum ţi-ai rănit mîna?

O trase cu blîndeţe pe fată de braţ şi se încruntă văzînd sîngele care îmbibase dantela.

– Nu-i nimic grav. Am căzut şi m-am tăiat într-un ciob de oală.

Nanname scosese deja bandajul improvizat şi examina rana.

– Un ciob de oală? Pare mai degrabă o rană făcută de cuţit.

Îşi scutură capul.

– Of, Tia, ce mă fac eu cu tine? Am crezut că totuşi clubul te va face să stai mai mult cu copiii de vîrsta ta, că aşa nu vei mai intra în bucluc. Ce s-a întîmplat de fapt?

Tiamat îşi aduse aminte de privirea sălbatică a lui Ikuppi pe cînd acesta ţinea ridicat pumnalul deasupra încheieturii mîinii ei. Lumina cea roşie... Ce se întîmplase, de fapt? Trebuia să vorbească cît mai repede cu Simeon.

– A fost un accident, mormăi ea.

Nanname îi dădu drumul. Clătinînd încă din cap, luă un vas de sub bancă şi îl umplu cu lichid dintr-una dintre cuve.

– Sînt sigură că e ceva legat de băieţii aceia din oraşul interior. Din fericire, rana nu pare a fi prea adîncă, dar antrenamentele suplimentare sînt prea lungi. Dacă cei din familia Egibi nu fac ceva pentru siguranţa jucătorilor, atunci va trebui să-şi găsească pe altcineva să joace în echipa lor. Poate pentru băieţi nu e aşa de periculos să umble haihui pe străzi, dar nu voi accepta ca fiica mea să păţească ceva din cauza unui joc prostesc. Nu mişca mîna! O să te usture puţin.

– Nu e un joc prostesc. Tiamat îşi ţinu respiraţia cît timp Nanname îi puse tinctură de ierburi pe rană. Îşi alungă lacrimile. Acum sînt o jucătoare foarte bună. Odată l-am bătut pînă şi pe maestrul Andulli! Şi oricum, nu sînt singura fată de acolo. Mai e şi Muna.

– Nu mă interesează pe mine dacă părinţii Munei îi dau voie să facă astfel de lucruri.

Nanname îi şterse mîna cu o cîrpă şi o examină din nou. Tiamat răsuflă zgomotos cînd îşi puse la loc bandajul.

– Nanname?

– Da?

– Mama mea era... Ai cunoscut-o pe mama mea cea adevărată? Sau pe tatăl meu?

Nanname îi aruncă o privire aspră.

– Deci despre asta era vorba. Ţi-a zis cineva ceva?

Tiamat îşi muşcă buza.

– Ikuppi a spus că tatăl meu era pers. A zis că a fugit şi a lăsat-o pe mama însărcinată şi de asta ea m-a lăsat pradă cîinilor.

– Ikuppi e un prost!

– Dar are dreptate, nu-i aşa? Capetele Negre nu au de obicei ochi ca ai mei.

Buzele femeii se strînseră.

– Dacă aş şti cine sînt părinţii tăi adevăraţi, ţi-aş fi spus de mult. Cît despre posibilitatea să ai sînge străin, bineînţeles că ea există, Iştar ştie că sînt destul de mulţi străini care locuiesc între aceste ziduri. Dar băiatul acela nu are nici un drept să răspîndească zvonuri ca astea, mai ales în timpurile pe care le trăim. Privi lung către uşă şi oftă. Eu nu pot să citesc în stele precum tatăl lui Muna, ca să văd dacă vei fi în siguranţă sau nu. Dar pot lua alte măsuri de precauţie. Nu mai ai ce să cauţi la club.

Tiamat o privi disperată.

– Dar...

– Nici un dar. Vocea lui Nanname se îmblînzi. Îţi vreau numai binele. Cînd vei avea şi tu copii, o să înţelegi.

Tiamat îşi muşcă buza. Rezistă impulsului crud de a-i aminti lui Nanname că ea nu era copilul *ei.*

– Dar toţi prietenii mei se duc la club! protestă ea. Maestrul Andulli nu va fi prea încîntat dacă nu mă laşi să joc.

„Dar Ikuppi şi Labinsin ar fi foarte încîntaţi. În al nouălea cer."

– Vorbesc eu cu maestrul Andulli. Tonul lui Nanname îi dădu de înţeles că discuţia se încheiase. Se aplecă sub laviţă şi scoase punguţa goală a lui Tiamat. N-are rost să rămîi în laborator astăzi, cu mîna asta rănită. Am primit comandă pentru Lacrimile lui Iştar. Du-te în grădină şi culege petalele de trandafir de care am nevoie. Din cele albe. Să te întorci pînă la apus. E clar că străzile nu mai sînt aşa de sigure ca altădată. Fără îndoială că toate străjile din oraş sînt pe zid în loc să-şi facă datoria jos, în oraş. Cu cît se termină mai repede acest război stupid, cu atît mai bine pentru toată lumea.

Primul lucru pe care l-a făcut Tiamat a fost să-l caute pe Simeon. Îl vedea mereu în faţa ochilor aruncînd cepe, fugind pe străzile întunecate cu Ikuppi pe urmele lui, încolţit, speriat, pumnalul lui Ikuppi

lunecînd pe gîtul lui precum colţul de lună nouă. Fu uşurată să descopere că Simeon se afla la Casa Tăbliţelor, învăţînd aritmetică, deşi asta însemnă că mai avea de aşteptat înainte de a-i pune întrebări. Simţind că nu e în stare să se certe iar cu sclavul de la poartă, îşi croi drum prin mulţime, căutînd strada în care fuseseră încolţiţi cu o seară înainte. Totul arăta diferit la lumina zilei. Cînd în sfîrşit crezu că găsise locul cu pricina, acolo se afla o grămadă de gunoi care fumega în soare, dar nici urmă de cepe sau sînge. Căută prin mizerie, ţinîndu-şi respiraţia din cauza mirosului, alungînd cîinii care credeau că îi ajută să scormonească după mîncare, dar era clar că tăbliţa nu se afla acolo. Pînă la urmă, cînd soarele ajunse în crucea cerului, trebui să se dea bătută.

Trecu iar pe Cheiul Zababa ca să vadă dacă Simeon îşi terminase lecţiile, dar află că familia acestuia îl luase acasă în căruţa trasă de boi. Cînd întrebă încotro o apucaseră, sclavul îi răspunse cu un rînjet că pe el nu-i interesau treburile iudeilor. Tiamat oftă şi se îndreptă către grădină. Cel puţin aflase că Simeon era bine. O să treacă pe la el pe acasă în drum spre locuinţa ei.

Pînă la jumătatea după-amiezii, îşi umpluse punguţa cu petale albe, delicate şi se simţea mai calmă. Ajunse la fîntîna secretă. În grotă se afla o bancă pe

care puteai să stai şi să meditezi în linişte. Soarele se strecura printre frunze, apa picura, rîndunelele săgetau aerul dincolo de viţa-de-vie care acoperea intrarea. Luptă cu propria conştiinţă pentru un moment, apoi scotoci în ascunzătoarea din fîntînă şi scoase pecetea. Se lungi pe bancă şi o aşează pe genunchi, privind cum umbrele se jucau pe piatra albăstruie şi gîndindu-se la părinţii ei necunoscuţi.

Ce ar face dacă ar afla cine sînt ei? Cum ar putea iubi o mamă care o părăsise, lăsînd-o pradă cîinilor? Indiferent de ceea ce zicea Nanname, trebuia să se întoarcă la Clubul Celor Douăzeci de Careuri. Doar aşa îi putea ajuta pe siruşi.

Nu intenţionase să adoarmă, dar în grotă era atîta linişte, aerul era călduţ şi parfumat, iar ea era atît de obosită după evenimentele din noaptea trecută. Fără să-şi dea seama, ochii i se închiseră.

Se trezi brusc dintr-un vis confuz în care se făcea că statuile siruşilor de pe Poarta Iştar căpătaseră viaţă şi se luptau cu micuţii siruşi albaştri de pe pecete. Ea încerca să-i oprească, iar limbile lor îi lingeau mîna stîngă. Numai că de data asta nu-i mai dădeau un sărut răcoros, ci o arsură teribilă, şi cînd privi în jos, mîna ei nu mai era. Sîngele ţîşnea puternic din încheietură, iar Ikuppi învîrtea pumnalul însîngerat, rîzînd cu răutate...

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătîndu-i puternic. În peşteră era umezeală şi răcoare. Mîna îi era scufundată în fîntînă. Pecetea zăcea în bazinul crăpat, lîngă punguţă.

Rîsul continua să se audă.

Îşi ţinu respiraţia, alarmată. La intrarea în grotă se afla un bărbat fără barbă. Purta pantaloni de călărie largi şi o tunică scurtă, cu două centuri care se încrucişau pe piept. La şold i se legăna o sabie scurtă. Deşi nu-i vedea ochii din cauza umbrei, fata simţi că se uită la ea. Inima i se strînse de frică.

– Cine eşti? întrebă Tia.

Nu mai avea timp să pună pecetea la loc în ascunzătoare. O strecură repede în punguţă şi se ridică de pe bancă.

– Ce vrei?

Rîsul se curmă.

– Aici! strigă omul cuiva aflat dedesubt, înainte de a se întoarce spre Tiamat. A durat ceva pînă să te găsim, Tiamat, fiică a lui Nanname.

– Cine eşti? întrebă fata iar, cu inima bubuind. De unde îmi ştii numele?

Bărbatul intră în peşteră cu o mişcare ciudată, ca de şarpe, o apucă de braţ şi o conduse pe terasă. Cerul era mov, soarele roşu stătea să apună dincolo de Zidul lui Nabucodonosor. Tiamat îşi întoarse privirea

disperată către cel care o ţinea captivă. Nu era nici pe de parte aşa de tînăr cum crezuse, dar tăişul aspru al ochilor compensa pentru firele argintii de păr.

– Ştiu totul despre tine, Tiamat, spuse el calm, eliberînd-o din strînsoare. Asta e slujba mea.

În spatele ei se auzi un zgomot de paşi. Îşi întoarse capul. Doi soldaţi blocau treptele, iar săbiile le sclipeau în soare.

Priveliştea tăişurilor lucitoare îi reaminti de toată teroarea atacului din noaptea care trecuse. Îşi luă avînt către marginea terasei, dar fu oprită de unul dintre soldaţi care sări să-i aţină calea.

– Nu fi proastă, Tiamat, spuse bărbatul fără barbă. Pînă unde crezi că ai putea să ajungi? Oamenii mei sînt răspîndiţi peste tot în grădinile acestea şi mai am încă o sută pe zid, în caz că ţi-ar veni cheful să mai faci vreo expediţie pe acolo.

Tiamat simţi că-i îngheţă sîngele în vine.

– Trebuie să... să fiu acasă pînă apune soarele, se bîlbîi ea, urîndu-se pentru teama care i se simţea în voce şi blestemîndu-se pentru că adormise. N-am făcut nimic rău. Am permisiunea să vin aici şi să culeg flori. Doamna Nanname are o tăbliţă cu pecetea regelui.

– Ştiu, zise bărbatul fără barbă, coborînd încă o treaptă. Eu însumi am autorizat acest lucru. Dar acum mă interesează mult mai mult o altă pecete.

Din punga pe care o avea la brîu scoase două bucăţi dintr-o tăbliţă mică, rotundă.

– Recunoşti asta?

Tiamat o privi deznădăjduită.

– Nu.

Ochii bărbatului se îngustară. Veni spre ea cu mişcarea lui ca de şarpe.

– Ba eu cred că da.

Tiamat chibzui pentru o clipă.

– Nu e a mea. Acesta este lut Egibi. Are o inscripţie pe spate...

Mult prea tîrziu, îşi dădu seama de greşeală.

O sprînceană ridicată.

– Nu zău ? Şi de unde ştii tu asta?

Le făcu semn bărbaţilor din spatele ei.

– Percheziţionaţi-o!

– Dar n-am decît petale de trandafiri. Se întoarse repede, dar drumul îi fu din nou blocat de cele două săbii. Aruncă o privire sălbatică în josul teraselor. Se vedeau alţi soldaţi croindu-şi drum prin verdeaţă.

Bărbatul fără barbă oftă.

– Numele tău se află pe Lista Primilor Delincvenţi, Tiamat, fiică a lui Nanname. Dacă e cazul, am dreptul

să te arestez. Sînt sigur că ai prefera să cooperezi de bunăvoie.

Tiamat îşi muşcă buza.

– Cine eşti? şopti ea.

Bărbatul zîmbi rece, iar faţa i se încreţi, dar nu în modul blînd al maestrului Andulli. Ridurile lui semănau mai mult cu măruntaiele unei oi atunci cînd ghicitorii făceau o citire a viitorului.

– Nu ştii? Sînt Ensi, adică prim-ministrul regelui. Cred că mi se spune Demonul.

Tiamat înghiţi în sec.

Încă un zîmbet îngheţat.

– Văd că ai auzit de mine. Bun. Poate acum o să-ţi vină mintea la cap.

Neavînd de ales, fata privi cum unul dintre soldaţi îi luă punguţa şi scotoci printre petalele de trandafiri cu degetele lui bătătorite. Cînd găsi pecetea, i-o dădu Demonului cu un zîmbet triumfător.

– N-am furat-o, domnule! Am găsit-o în fîntînă, zise fata repede.

Demonul examină cu atenţie cilindrul de lapis-lazuli, comparînd imaginea de pe ea cu cea de pe tăbliţă.

– Da, şopti el. Sînt identice.

– Voiam să o pun la loc, pe cuvînt. Am făcut copia doar pentru că voiam să aflu mai multe despre siruşi.

Privirea Demonului o săgetă.

– Ce ştii tu despre siruşii regelui? şuieră el.

– N-nimic, adică... ştiu doar că aleargă între ziduri noaptea. Le duc de mîncare, adică le duceam înainte să fiu prinsă.

– Înţeleg.

Demonul se uită la mîna ei cea bandajată. Examinînd-o din priviri, puse tableta spartă înapoi în punguţă şi lăsă să cadă pecetea peste ea. Aruncă o privire gînditoare la soarele care apunea, apoi dădu din cap.

– Aduceţi-o. Mai am cîteva întrebări pentru fata asta, iar acesta nu este locul potrivit ca să i le pun.

Inima lui Tiamat începu să bată mai tare.

– Dar Nanname mă aşteaptă acasă. Nu pot să merg cu voi!

Prim-ministrul cobora deja treptele, cu unduirea lui cea ciudată, de şarpe. Unul dintre soldaţi o apucă pe Tiamat de braţ şi o tîrî după el. Ceilalţi îi urmară, cu mîna pe mînerul sabiei. Pe terasă, un soldat pe care nu-l observase păşi afară din tufişuri şi ridică punguţa care îi căzuse. Tiamat se înţepeni pe călcîie, cu capul plin de toate poveştile pe care le auzise despre Demon.

– Vă rog, imploră ea. Trebuie să merg acasă. Nanname se va îngrijora din cauza mea. Au! Încetează! Mă doare.

Soldatul care o tîra pe trepte, plictisit de zbaterea ei, scosese o coardă de piele pe care începuse să o înfăşoare în jurul încheieturilor.

– Nu! strigă ea, de-a dreptul înspăimîntată. Domnule Ensi, vă rog! N-am făcut nimic! Vă rog, spuneţi-i să înceteze.

Demonul se întoarse şi se încruntă la soldat.

– Lasă aia deoparte.

– Dar opune rezistenţă arestării, domnule.

– Nu e arestată. O privi aspru pe Tiamat. Nu încă.

Aceasta îi dădu fetei putere să meargă împreună cu soldaţii pe Calea Ajibursha pu, unde Demonul o luă la dreapta şi îi conduse cu pas grăbit printre statuile leilor către Poarta Iştar. Arcada înaltă, albastră, umbrită acum datorită soarelui care apunea, părea gura unui monstru care de-abia aştepta să-i înghită de vii. Taurii şi şiruşii cu care era împodobită păreau gata să sară de pe cărămizi şi să o joace în picioare. Era prima oară cînd Tiamat intra în oraşul interior prin Poarta Iştar şi o să făcea să se simtă foarte mică, dar îşi îndreptă umerii şi încercă să arate de parcă ar intra aici în fiecare zi. Simţea cum străjile o priveau curioase în timp ce Demonul mergea înainte sub prima arcadă, de-a lungul unui hol lung, printr-o curte interioară şi în alt hol sub zidul interior. Sandalele soldaţilor răsunau. Nimeni nu îi întrebă nimic. Porţile mari cu

zăbrele de bronz se închiseră cu zgomot în urma lor, făcînd-o pe Tiamat să tresară. Privi în sus la crenelurile care înconjurau oraşul interior şi fu dintr-odată conştientă de cît de greu îi va fi să iasă de acolo pînă a doua zi dimineaţă.

Cînd Demonul o luă pe Calea Ajibursha pu şi îi conduse pe nişte trepte umbrite spre o uşă tăiată în zidul Vechiului Palat, fata se opri iar.

– Domnule Ensi, şopti ea. Puteţi să trimiteţi pe cineva să-i spună lui Nanname că voi întîrzia astă-seară? O să se îngrijoreze din cauza mea.

Crezu că bărbatul nu auzise. Soldaţii o împinseră înainte, de-a lungul altei curţi interioare înconjurată de ziduri înalte. Tiamat apucă să vadă doar o clipă stîlpii de piatră şi arcadele înălţîndu-se spre cer. Demonul îi îndemnă să meargă mai repede printr-un hol plin de fum, luminat de torţe, şi ajunseră la o altă uşă, unde în sfîrşit se întoarse spre fată cu un zîmbet rece.

– Am vizitat-o deja pe doamna Nanname. Ne-a făcut să credem că pecetea e ascunsă în casa ei. Oamenii mei au pierdut o groază de timp cu percheziţia, dar cred că acum înţeleg de ce nu voia să ne spună unde eşti. M-a uimit întotdeauna faptul că o mamă poate merge atît de departe pentru copilul ei. Iar tu nu eşti nici măcar sînge din sîngele ei.

Era dificil pentru Tiamat să facă faţă acestor vorbe şi locului în care se afla. Camera era rece şi întunecată, cu un acoperiş cu boltă. O singură lampă fumegîndă atîrna de un lanţ de bronz, luminînd foarte slab încăperea. În jur mirosea a ulei, a bitum şi a încă ceva care i se părea cunoscut. Trei dintre pereţi erau din piatră solidă. Al patrulea avea zăbrele. Dincolo de zăbrele se ghicea un întuneric dens, apăsător.

Tiamat îşi încrucişă braţele şi fu străbătută de un fior.

Demonul le făcu semn soldaţilor să-şi ocupe poziţiile de veghe la uşă. Din fericire nu o închiseră.

– Ştii unde te afli, Tiamat?

Fata clipi către Ensi.

– În Vechiul Palat?

– Nu ai auzit de acest loc? Este singura clădire din piatră din întregul Babilon. Unul dintre vechii regi l-a construit pentru animalele sale de companie.

– Nu ştiu prea multe despre oraşul interior.

– Acum se află în paragină, bineînţeles. E mult de cînd ultimul rege a adus din călătoriile lui ceva care să merite să fie ţinut aici. Dar acest loc este folosit acum pentru altceva. Unii o numesc Casa Ţipetelor Tăcute. Ştii de ce?

Fata dădu din cap. Gura îi era prea uscată ca să mai poată vorbi.

– Poate poţi să ghiceşti?

Tiamat nu voia să se gîndească.

– De ce m-ai adus aici? reuşi ea să îngaime într-un sfîrşit.

Demonul zîmbi.

– Aş vrea să-ţi spun o poveste, Tiamat. Este despre soţia favorită a regelui Nabucodonosor, prinţesa persană Amitis. Presupun că ai auzit de ea. Doar dormeai în grădina ei cînd te-am găsit.

Dacă urmărea să vadă ce reacţie are, atunci nu fu dezamăgit.

– Persană? Dar credeam...

Îşi muşcă buza.

Demonul chicoti.

– Nu ştiai că e persană, nu? Nabucodonosor a luat-o în căsătorie cu speranţa să stabilească o împăcare între cele două popoare – dar asta nu a durat mult. Lucrurile mergeau deja prost cînd oamenii şi-au venit în fire şi l-au adus pe Nabonaid la domnie. Dar bătrînul Nabucodonosor ţinea destul de mult la ea pe vremea aceea. A poruncit să se construiască o grădină în care să se planteze flori exotice şi pomi care să-i amintească prinţesei de munţii ţării sale natale. Ceea ce nu ştiu mulţi este că regele Nabucodonosor a dăruit mult îndrăgitei sale prinţese şi o pecete de lapislazuli, drept cadou de nuntă. O pecete foarte veche şi

deosebită care conţine secretul deschiderii porţilor care duc dincolo de Oceanul Pămîntesc.

„O pecete, o pecete de lapislazuli."

Demonul se plimba cu paşi mari în timp ce vorbea, iar fulgerul cel aspru îi apăruse din nou în priviri.

– Potrivit legendelor, regele Babilonului călătorea dincolo de Oceanul Pămîntesc pentru a aduce frunze din Copacul Vieţii pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri. Odată cu acestea, aducea şi un ou de siruş. Bineînţeles, timp de o mie de ani nici un rege al Babilonului nu a mai călătorit dincolo de ocean. Se presupune că secretul deschiderii porţii a fost uitat; cu toate acestea, pentru cei care au ochi să-l vadă, răspunsul se află pe pecete.

Făcu o pauză şi se uită lung printre zăbrele.

– Preoţii îşi păzesc secretele mai bine decît îşi păzesc argintul, dar cred că un siruş special s-a născut în timpul Festivalului Anului Nou şi a fost ţinut aici pînă la Campionate, cînd preoţii au folosit creatura în ritualul lor de Deschidere a Porţii pentru ca regele să poată aduce frunze pentru ghirlanda din anul respectiv şi un alt ou, asigurînd astfel imortalitatea pentru campion, oraş şi el însuşi. Eu şi regele Nabonaid sacrificăm siruşi în noaptea Campionatelor Celor Douăzeci de Careuri de ani de zile. Din păcate, se pare că sîngele acestor creaturi nu este suficient. O vreme

m-am întrebat dacă pecetea în sine nu e cumva importantă pentru ritual, dar, deşi prinţesa a lăsat multe documente în arhivele palatului, cu imaginea peceţii pe ele, aceasta s-a pierdut în timpul revoltelor care au izbucnit cu ocazia urcării pe tron a lui Nabonaid.

Se întoarse spre Tiamat cu un zîmbet rece.

– Aşa că îţi poţi imagina ce interesant a fost să descopăr în oraşul exterior o tăbliţă de elev cu o imagine din trecut. În acelaşi timp, mi se raportează că o fată a fost prinsă căţărîndu-se între ziduri tocmai cînd siruşii erau liberi şi că aceasta a supravieţuit şi deci poate să povestească şi altora ce a văzut. În plus, se pare că a şi căpătat un noroc nemăsurat şi că poate folosi Simbolul Ochiului în Jocul Celor Douăzeci de Careuri cu îndemînarea nemaivăzută a jucătorilor legendari.

„Sacrificăm siruşi de ani de zile."

– De... de unde ştii asta?

Demonul zîmbi iarăşi şi veni înspre ea.

– Am sursele mele. Maestrul de Joc Egibi pune la cale ceva, aşa că, fireşte, sînt cu ochii pe el. Dar e ceva care mă uimeşte. Doamna Nanname sau maestrul Andulli te-au trimis pe zid să încerci să pui mîna pe siruş?

Tiamat simţi că i se strînge stomacul.

– Nu m-a trimis nimeni. Eu voiam doar să le dau de mîncare. Şi nu ştiam că aceasta este pecetea prinţesei Amitis, jur.

-Şşş. Îi puse un deget pe buzele tremurătoare. Te iert. Pînă la urmă, m-ai făcut să găsesc pecetea. Dar tu ştii ceva despre animalele regelui, nu-i aşa ? Aş vrea să ştiu de ce nu te-au atacat cînd te-ai suit pe zid. Trebuie să discutăm puţin pe tema asta.

– Nu ştiu nimic, şopti Tiamat, aruncînd o privire către uşa deschisă şi la cei doi soldaţi impasibili care o păzeau.

Cît de departe ar fi ajuns pînă să o prindă? Îşi dădu seama că era o ocazie bună să afle cîte ceva despre siruşi, dar tot ce îşi dorea în momentul acela era să se întoarcă sănătoasă acasă, în patul ei din oraşul exterior, cu parfumul care urca din laborator şi Nanname cîntînd. Mirosul acela...

– Poate ştii. Poate nu. E treaba mea să aflu.

Demonul îi ridică mîna rănită, desfăcu bandajul şi examină rana cu interes.

– Ai avut noroc. Dacă rana ar fi fost mai adîncă, nu ai mai fi putut să foloseşti degetul mare. Te doare?

Strînse pînă cînd Tiamat tresări de durere, apoi zîmbi şi îi dădu drumul. Fata îşi duse mîna la piept, simţind furnicături în picioare.

– Ikuppi a făcut asta, nu? şopti ea. Ikuppi ţi-a povestit despre norocul meu. Un gînd şi mai negru o izbi. Tu l-ai pus să-mi taie mîna!

Buzele Demonului se strînseră.

– Certurile voastre copilăreşti nu mă interesează. Atitudinea asta nu te ajută deloc, Tiamat.

– Nu poţi să mă ţii aici, spuse fata, abia abţinîndu-se să nu plîngă. Ai zis că nu sînt arestată.

– Nu, dar poate tu vei fi în stare să-l ajuţi pe regele tău să deschidă porţile care duc dincolo de Oceanul Pămîntesc. Toţi supuşii fideli trebuie să-şi ajute regele, dacă sînt în măsură să o facă. Tu eşti unul dintre aceştia, nu? N-aş vrea să cred că aceşti ochi verzi pe care îi ai indică faptul că ai sînge de rebel în tine.

Tiamat începu să respire mai repede.

– Nu ştiu nimic despre prostiile astea de porţi!

– Asta o să vedem.

Demonul se întoarse spre zăbrele şi privi printre ele.

– Acum vreau adevărul. De ce te-ai cocoţat printre zidurile oraşului interior în a 26-a noapte?

Tiamat clipi, cu ochii în lacrimi.

– Voiam doar să-i arată siruşii lui Simeon. El nu credea să există cu adevărat.

– A, da, micuţul tău prieten iudeu. Nu ţi-a fost frică?

– Ştiam că nu îmi vor face rău.

– Cum aşa?

Demonul se întoarse şi o privi cu interes.

Fata dădu din cap neajutorată.

– Pur şi simplu, ştiam.

– Ştii că sînt veninoşi?

– Da... poate...

– Şi totuşi nu ţi-a fost frică? Ia vino încoace, Tiamat, şi bagă mîna între zăbrele.

Tia se uită la el paralizată de frică.

– Haide. Vreau să fac un test.

Fata dădu din cap.

– Dacă nu faci de bunăvoie ce îţi spun, o să fiu nevoit să le cer oamenilor mei să mă ajute. S-ar putea să-ţi facă rău la mînă din nou.

Tiamat le aruncă o privire soldaţilor şi se scutură înfiorată.

– Ce e acolo? şopti ea.

– Nu ghiceşti?

Mirosul acela...

– O!

Într-o clipă ajunse lîngă zăbrele şi începu a scruta întunericul. Da, acolo! O fulgerare de roşu. Un ochi cu gene lungi. Inima i se strînse. În fundul carcerei, întins pe o grămadă de stuf, stătea un siruş. Solzii erau lipsiţi de strălucire. Limba îi atîrna lipsită de vlagă. Coada odihnea pe propria mizerie şi era acoperită de cruste.

– Ce a păţit? întrebă Tiamat, întorcîndu-se către Demon, uitîndu-şi frica la vederea bietei creaturi. „Încolţit. Înfometat."

– E pe moarte.

– Ce i-aţi făcut?

Bărbatul zîmbi.

– Nimic. Doar l-am închis aici fără mîncare şi fără apă, conform instrucţiunilor din ritual. Cînd o să vină timpul să-l înjunghiem, nu va opune rezistenţă.

– Nemernicilor! Lacrimile cu care luptase atît îi împăienjeneau ochii. Daţi-i drumul!

– Nu fi proastă! În starea în care se află nu e de folos între ziduri. În felul acesta, va putea să-l servească pe rege în scopul pentru care a fost menit. Fii fată cuminte, Tiamat, şi pune mîna printre zăbrele.

Tia strînse din dinţi şi întinse mîna cea sănătoasă printre zăbrele cît de mult putu. Soldaţii care stăteau lîngă uşă înţepeniră. Dar tot nu putu să-l ajungă pe bietul siruş care nu se mişcă din culcuşul lui. Ochii i se măriră puţin, iar limba şfichiui în întuneric, dar asta fu tot.

Demonul oftă.

– Bine, poţi să scoţi mîna. A fost un experiment interesant, dar întotdeauna am bănuit că partea aceasta a ritualului e depăşită. Nu că ai avea cumva

sînge regal. Cînd l-am adus pe Nabonaid la tron, m-am ocupat de majoritatea membrilor familiei regelui Nabucodonosor înainte ca aceştia să apuce să aibă copii.

Tiamat se întoarse furioasă spre el, tremurînd din tot corpul.

– Măcar dă-i ceva să bea! O să moară înainte de Campionate dacă îl laşi să sufere aşa.

Demonul dădu din cap.

– Şi să-i redau puterea care îl face sălbatic? Regele nu m-ar ierta niciodată. Şi chiar dacă moare, mai avem alţii şase cu care să ne jucăm. Şi războiul acesta foloseşte la ceva, chiar dacă doar la a-i convinge pe preoţi să crească alţi siruşi pentru noi.

– Regele e nebun! Tot oraşul ştie asta! Şi tu eşti la fel de nebun ca el! Cînd o să ies de aici, o să spun tuturor ce aveţi de gînd să faceţi acestei sărmane creaturi şi o să... o să...

– O să ce, Tiamat? Chiar crezi că o să-i pese cuiva de soarta unui siruş cînd perşii stau să ne invadeze?

Se uită la ea din nou cu privirea aceea rece, uşor amuzată. Fata se agăţă de zăbrele, tremurînd din nou.

– Aşa e mai bine. Pentru o clipă am crezut că ai uitat cine sînt. Bun, hai să revenim la ceea ce s-a întîmplat pe zid. Cît de aproape de creaturi ai ajuns, înainte să sosească străjile?

În timp ce Tiamat se întreba dacă era bine să mărturisească faptul că siruşul îi linsese mîna, se auziră paşi şi un al treilea soldat intră în încăpere. Aruncă o privire spre Tiamat şi îşi drese glasul.

– Ensi...

Demonul se încruntă.

– Ce e?

– La poartă se află un om de la Casa Egibi. Întreabă de fată. Ştie că se află aici.

– Spune-i să aştepte. N-am terminat încă.

Soldatul se uită iar înspre Tiamat. Fata se ţinea strîns de zăbrele. Soldatul traversă încăperea şi îi şopti ceva Demonului.

Ensi blestemă cu voce scăzută.

– Spune-i... De fapt, lasă, nu mai contează. Oricum nu cred că fata ştie ceva care ne-ar putea interesa.

Îi aruncă lui Tiamat o privire exasperată.

– Hai, Tiamat, fiică a lui Nanname. A sosit timpul să pleci acasă.

– Îmi dai voie să plec?

Era prea mult, prea multe şocuri unul după altul. Se agăţă şi mai strîns de zăbrele şi aruncă o ultimă privire dragonului muribund.

Demonul rîse încet şi le făcu semn soldaţilor să o ajute.

– Acum nu vrea să-şi părăsească animalul de companie. Fără îndoială că ar prefera să se afle în locul lui.

Soldaţii rîseră în timp ce o ridicau pe Tiamat. Fură nevoiţi să o ducă pe braţe pentru că picioarele nu o mai ascultau. Aerul nopţii şi stelele care apăruseră cît fusese înăuntru o ameţeau. Începură să-i clănţănească dinţii.

Maestrul Andulli aştepta singur în curte, cu faţa împietrită. Îi aruncă o privire lui Tiamat, îi puse braţul pe umăr şi o acoperi cu mantia lui. Fără să rostească nici un cuvînt şi fără să bage în seamă salutul cu mîna la nas al Demonului, îi întoarse spatele acestuia şi o conduse pe fată printr-o uşă pe care soldaţii o ţineau deschisă, ieşind pe Calea Ajibursbapu.

În linişte, o sprijini de-a lungul întregului drum, trecînd de leii albi cu auriu şi intrînd în umbra Ziguratului. Tiamat se simţea ca şi cum picioarele nu ar fi fost ale ei. Abia după ce întoarseră spatele ziguratului şi coborîră pe strada Marduk, maestrul Andulli îi făcu semn să se oprească.

Stîngaci, Maestrul Jocului o îmbrăţişă şi îi lipi obrazul de veşmintele lui cele fine. Pentru o clipă, fata opuse rezistenţă. Apoi, toată teroarea şi disperarea pe care le simţise în ultima oră dublă ieşiră la suprafaţă într-un hohot de plîns teribil şi îi povesti totul printre suspine pe care nu le putea controla, tremurînd şi

cerîndu-şi scuze că îi uda hainele, în timp ce maestrul Andulli o ţinea la pieptul său şi îi murmura cuvinte alinătoare la ureche.

O lăsă să-şi plîngă toată durerea, înainte de a îi examina mîna, care începuse să sîngereze din nou, fără bandajul protector.

– Demonul ţi-a făcut asta? întrebă el cu voce surdă.

Tiamat îşi suflă nasul.

– Nu, nu... Asta... am avut un accident ieri.

– Ţi-a făcut vreun rău?

– Nu, nu chiar.

Buzele maestrului Andulli rămîneau strînse, şi el luase o mină severă.

– Ce voia?

Tiamat scutură din cap. Îi venea să plîngă iar cînd se gîndea la siruş.

– Pecetea. Pecetea prinţesei. Dar avea acolo un siruş, maestre Andulli! Îl înfometează şi are de gînd să-l sacrifice în noaptea Campionatelor şi... şi... mă tot întreba... Răsuflă tare, incapabilă să vorbească clar. Îmi cer scuze. M-am speriat atît de rău! Vreau să merg acasă.

Maestrul Andulli o îmbrăţişă şi o mîngîie din nou.

– Ssst, gata, s-a terminat. Cred că ar fi mai bine să stai cu mine astă-seară. Porţile oraşului sînt închise şi casa mea e mai aproape, dar o să trimit pe cineva să-i

spună doamnei Nanname că eşti bine. Ea ne-a spus că ai dispărut şi a bănuit cam unde ai putea să fii. Se opri, privind lung la strada luminată de torţe. Ea e bine, nu-ţi face griji.

Voce lui părea să-i spună ceva mai mult, dar Tiamat era prea obosită ca să înţeleagă exact ce anume. Se relaxă puţin.

– Mulţumesc, maestre Andulli, şopti ea, amintindu-şi dintr-odată ceva. Îmi... îmi pare rău că nu mai pot să vin la Clubul Celor Douăzeci de Careuri.

Bărbatul se încruntă.

– Ssst, Tiamat. Nu te gîndi la asta acum. O rezolvăm noi cumva şi o să fac în aşa fel ca astfel de lucruri să nu se mai întîmple. Demonul nu e atît de prost încît să se pună rău cu familia Egibi. Chiar şi regii şi Ensi ai lor trebuie să mănînce.

Capitolul 7

GHICITOAREA SUMERIANĂ

Dă-mi puterea cunoașterii!

Lumina soarelui ce pătrundea prin zăbrelele unei ferestre care dădea spre o curte privată o trezi pe Tiamat. De sub fereastră se auzeau rîsete şi zgomot de apă. Rămase întinsă, cu ochii închişi, nevenindu-i să se mişte. Din noaptea trecută îşi aducea aminte confuz o serie de uşi cu toc roşu prin care trecuse fără să fie nevoită să se aplece, camere luminate de lămpi şi feţe necunoscute. Cineva îi bandajase cu grijă mîna cît timp dormise şi pentru prima dată de la atacul lui Ikuppi aceasta nu o mai durea. Patul avea o saltea umplută cu lînă aşezată pe un cadru de lemn. Alături se aflau un scaun şi un covor mic. Sub fereastră era o masă cu două vase pline cu smochine.

Tiamat se uită la covor, încercînd să-şi imagineze cît de bogat trebuie să fi fost maestrul Andulli ca să-şi poată permite aşa ceva. Covorul avea un desen cu galben şi roşu, întruchipînd florile lui Iştar. Se aplecă pentru a-l pipăi, apoi se strecură afară din pat şi, atentă să nu calce pe covorul cel scump, atacă smochinele. Ajunsese deja la a doua, iar sucul i se scurgea pe bărbie, cînd uşa se deschise şi o fată cam de vîrsta ei intră în încăpere. Avea părul împletit într-o coadă pe care o purta pe un umăr şi o tunică galbenă simplă. Pe mînă avea semnul semilunii, făcut cu fierul roşu, semn care se distingea palid pe fondul pielii întunecate.

În timp ce Tiamat privea îngrozită, dar şi fascinată semnul, fata o privea şi ea cu ochi mari.

– În oraşul ăla exterior nu te hrănesc, sau ce? zise ea, uitîndu-se la zeama de pe bărbia lui Tiamat. Hai, grăbeşte-te şi termină. Se pare că trebuie să-ţi arăt cum merg treburile pe aici în caz că nu te descurci, ceea ce cred că e adevărat.

Chicoti.

Cu un efort, Tiamat îşi luă privirea de la mîna fetei.

– Treburile?

Încă un chicotit.

– Cei din familia Egibi nu se tîrăsc pe stradă împreună cu oamenii de rînd. Hai, pe aici!

Tiamat păşi cu grijă pe lîngă covor şi o urmă pe fată, terminîndu-şi smochina pe drum.

– Tu eşti una dintre fiicele maestrului Andulli? întrebă ea.

Fata îi aruncă o privire ciudată.

– Nu fi prostuţă! Sînt una dintre sclavele lui. M-a cumpărat de lîngă templul din Ur.

Uite aici. Stai pe scîndura aia, şi cînd ai terminat, arunci apa asta ca să cureţi ţeava. Nu uita! Fiindcă dacă se blochează, eu trebuie să o curăţ şi miroase mai rău decît canalele de la palat cînd vîntul bate în direcţia greşită, zău aşa!

Se strîmbă în aşa fel încît Tiamat nu se putu abţine să nu zîmbească, deşi se simţea stînjenită. Bineînţeles că o fiică din familia Egibi nu putea să fie marcată precum o sclavă din templu! Şi i se părea că nu se cuvine să folosească o cameră atît de frumoasă pentru ceea ce, în oraşul exterior, oamenii foloseau terenul public aflat lîngă cel mai apropiat canal.

– Aşteaptă, spuse ea cînd văzu că fata intenţiona să închidă uşa. Unde este maestrul Andulli? Trebuie să ajung acasă. Azi-noapte s-a întîmplat ceva rău.

Fata privi în josul holului şi se lăsă pe vine în spatele uşii, cu ochii sclipind de curiozitate.

– Ce ţi-a făcut Demonul? I-am auzit pe cei din familie vorbind după ce te-ai culcat. Spuneau că

Demonul îi hărţuieşte pe toţi străinii din oraş pentru că perşii sînt atît de aproape. Stăpînul era foarte supărat. Zicea că e timpul ca toţi cetăţenii Babilonului să-şi apare drepturile. Desigur, Humusi, şefa sclavilor de aici, crede că e o idee proastă pentru că Demonul n-ar face altceva decît să-i înfunde pe mulţi dintre noi în vizuina sa aşa cum a făcut în timpul revoltelor de după înscăunarea lui Nabonaid şi ar interzice festivalurile Anului Nou şi atunci lucrurile ar fi şi mai rele decît înainte. Humusi spune că întotdeauna cei săraci suferă, nu stăpînii cei fini, cu ideile lor măreţe, şi de asta poţi să-ţi dai seama dacă te gîndeşti la ceea ce i-a făcut doamnei care face parfumuri.

Interpretînd greşit expresia lui Tiamat, fata se întrerupse.

– Te doare mîna? Pe mine m-a durut înfiorător cînd m-au însemnat. Am ţipat atît de tare că a trebuit să-mi pună căluş la gură şi preotesele au zis că zeul lunii mă va auzi şi va fi furios că l-am trezit din somnul lui din timpul zilei! Dar o să te faci bine. Eu nu mă mai gîndesc la ea mai deloc acum. Cred că e îngrozitor în Casa Ţipetelor Tăcute. Ţi-a fost frică tare?

Tiamat ieşi din toaletă şi o apucă pe fată de umeri.

– Lasă asta! Ce s-a întîmplat cu doamna Nanname?

Fata se lipi de uşă, cu ochii mari.

– Credeam că ştii...

– CE I-AU FĂCUT?

Tiamat o împinse şi, cu o privire sălbatică, căută un loc prin care să iasă din casă.

– Ai uitat să arunci apa. Vocea plină de reproş a sclavei o urmă pe scări. Vino înapoi! Trebuie să te duc în camera de studiu. Maestrul Andulli a zis să nu cumva să pleci înainte să te vadă.

Uşa exterioară era zăbrelită. Tiamat încercă să ridice drugul greu din lemn de cedru cu o singură mînă, dar era prea mult pentru ea. Sclava, văzînd că nu pleacă nicăieri, se întoarse să arunce apa în toaletă. Tiamat se prăbuşi pe ultima treaptă, ţinîndu-şi la piept mîna rănită.

Aici o găsi maestrul Andulli cînd veni din curte.

– A, aici erai! Expresia îngrijorată a feţei se dizolvă într-un păienjeniş de riduri cînd se aşează alături de ea. Cum te simţi în dimineaţa asta? Ce îţi mai face mîna? Am pus un *asipu* să te descînte în timp ce dormeai. Nu-ţi face probleme, vei în stare să te întorci la joc cît ai clipi.

– Ce i s-a întîmplat lui Nanname?

Maestrul Andulli oftă.

– Aşadar, oamenii nu şi-au putut ţine gura. E bine, Tiamat, nu te îngrijora. Nu te-aş minţi.

– Dar fata care mi-a arătat toaleta mi-a zis...

– Khatar? Maestrul Andulli o strigă. Ce i-ai spus?

Fata apăru, încercînd să se apere.

– N-am ştiut că nu i-ai spus, stăpîne!

Maestrul Andulli oftă şi o luă pe Tiamat de umeri, ridicînd-o în picioare.

– E vina mea. Ar fi trebuit să-ţi explic totul. O să te trimit acasă foarte curînd, dar mai întîi aş vrea să mă ajuţi cu un lucru.

Aruncă o privire în sus pe scări, unde sclava încă asculta, cu ochii licărind în întuneric.

– Du-te şi fă ordine în camera de oaspeţi, Khatar.

Tiamat îşi îndreptă umerii.

– Vreau să o văd pe Nanname!

Încă un oftat.

– Oamenii Demonului au cam făcut mizerie. Nimic ireparabil, dar cred că doamna Nanname ar avea nevoie să fie puţin singură în dimineaţa asta ca să cureţe. Nu îţi face griji. Ştie unde te afli.

– Biata Nanname! E doar vina mea.

– Nu, Tiamat, nu e vina ta. Să nu mai gîndeşti aşa. Dar trebuie să aflăm de ce aşa, dintr-odată, Demonul este interesat de persoana ta. Hai să ne gîndim şi să vedem dacă putem să înţelegem ceva din pecetea aceea pe care ai găsit-o.

Pecetea prinţesei era ultimul lucru la care se gîndea Tiamat. În ceea ce o privea, nu-i adusese decît necazuri, iar Demonul putea să o păstreze, dacă

poftea. Era încă îngrijorată în privinţa lui Nanname, dar maestrul Andulli îi promise că vor termina într-o oră dublă şi o conduse într-o încăpere lungă cu uşi care se deschideau către curtea centrală luminată de soare.

Încăperea mirosea a lut. De-a lungul pereţilor erau aliniate bănci, gemînd sub greutatea tăbliţelor încă sigilate în învelitoarele lor groase de lut. Mai multe tăbliţe scrise erau împrăştiate pe o masă mare de lemn de cedru. În mijlocul acesteia se afla o tăbliţă veche, care avea imprimată pe ea o pecete. Inima lui Tiamat începu să bată mai repede cînd recunoscu dragonul de sub zigurat. La un capăt al mesei stătea un om pe care nu-l cunoştea. Purta veşmînt de scrib şi scria pe o tăbliţă cu tulpină de stuf litere ordonate, întrerupîndu-şi munca din cînd în cînd pentru a se încrunta la tăbliţa cu pecetea lui Amitis şi a verifica ceva printr-o grămadă de texte. Muna stătea cocoţată pe o parte a mesei, uitîndu-se la mîini şi muşcîndu-şi buzele. Enki stătea confortabil de cealaltă parte a mesei, cu picioarele sprijinite pe scaun. Cînd maestrul Andulli intră, le dădu repede jos.

Muna se ridică pe jumătate.

– Tia, eşti bine?

– O să fie totul bine, spuse maestrul Andulli. Ridică o sprînceană în direcţia scribului. Ce mai faci?

Tiamat se aşează pe un scaun lîngă Muna, bucuroasă că vede o faţă prietenoasă. În timp ce scribul răscolea prin tăbliţele lui ca să-i arate maestrului Andulli ce găsise, Muna căută mîna cea sănătoasă a prietenei sale şi o strînse. Deşi ştia că Muna trebuie să fi fost cea care ajutase la identificarea peceţii, Tiamat îi aruncă un zîmbet recunoscător.

Enki le privi cu răceală peste masă.

– În sfîrşit! Credeam că o să dormi toată ziua! Habar n-am de ce tata pierde timp Egibi preţios cu prostia asta de pecete. Trebuia să fiu la şcoală de o jumătate de oră dublă. Dacă voi fi biciuit pentru că am întîrziat, o să fie vina ta, Ochi-Verzi!

– Taci, Enki! şuieră Muna. Tia a trecut prin prea multe ca să mai suporte şi văicărelile tale.

Enki clipi înspre Muna, uluit de faptul că o fată din oraşul exterior îndrăznea să-i vorbească în felul acesta în propria casă. Le aruncă o privire maestrului Andulli şi scribului. Se încruntă la Tiamat şi continuă să se îndeletnicească iar cu scoaterea unor aşchii din tăblia mesei.

Muna şopti.

– Simeon ne-a spus ce a încercat să-ţi facă şarpele de Ikuppi! Aşteaptă să vezi ce o să păţească la club în seara asta!

Tiamat se încruntă. Furată de cele întîmplate în carcera Demonului, aproape că uitase de atacul de pe stradă.

– Maestrul Andulli ştie?

– Acum da! Faţa lui Muna era crispată. Sper să-l dea afara definitiv din club. O fi el cel mai bun jucător, dar nu ajută pe nimeni niciodată. Mai şi trişează, atunci cînd crede că nu o să cîştige. Asta o să ne descalifice pe toţi, dacă se poartă aşa la Campionate. Atunci cînd facem parte dintr-o echipă, trebuie să ne ajutăm unii pe alţii. Se pare însă că oamenii din oraşul interior nu reuşesc să înţeleagă asta.

Îi aruncă o privire semnificativă lui Enki.

Tiamat îşi frecă mîna rănită. Avea destule necazuri şi fără Ikuppi.

Enki se strîmbă şi şuieră deasupra mesei:

– Ikuppi şi aşa-zişii lui prieteni nu au nimic de-a face cu mine! Doar pentru că locuim amîndoi în oraşul interior nu înseamnă că am avea ceva în comun. Ikuppi a picat examenul de intrare în Şcoala Templului. Nu mă întrebaţi la ce şcoală merg el şi gaşca lui. Nu-mi pasă. Şi, dacă vreţi să ştiţi, şi eu vreau ca echipa Egibi să cîştige la fel de mult cum vreţi voi. Ba chiar mai mult.

– N-aş fi bănuit, mormăi Muna.

Dar Tiamat se aplecă peste masă, plină de interes.

– Tu te duci la Şcoala Templului? Vorbeşti serios?

– Dar unde credeai că merg?

Băiatul o privi îngrijorat.

– Învăţaţi despre siruşi acolo? Ştii ceva despre cum este folosit sîngele lor pentru a deschide porţi?

Enki se lăsă pe spate, rîzînd.

– Vorbeşti de ritualul regelui? Nu-i mulţumită că a fost arestată şi că laboratorul mamei ei a fost distrus, acum mai vrea să afle şi secrete din templu! Chiar crezi că preoţii ne-ar spune nouă aşa ceva?

– Nu am fost arestată, începu Tiamat, apoi îşi dădu seama de ce spusese băiatul. Cum adică, „distrus“?

Maestrul Andulli privi în jur încruntat.

– Voi trei, linişte. Ascultaţi. Textele sumeriene pot fi pline de capcane, dar Shamshi crede că a reuşit să-l traducă pe acesta. Iată ce spune textul de pe pecetea prinţesei Amitis, de care se interesează atît de mult Demonul. Shamishi, te rog.

Scribul trase spre el tăbliţa pe care scrisese şi cea pe care fusese imprimată pecetea. Îşi drese glasul.

– E posibil să fi interpretat greşit cîteva cuvinte. Tăbliţa aceasta s-a umplut de praf în arhivele Egibi şi inscripţiile sînt pe alocuri şterse. Pe de altă parte, este scrisă în stilul vechilor ghicitori sumeriene, ceea ce însemnă că înţelesul e la fel de limpede precum canalul de scurgere al palatului după un ospăţ regal.

Muna chicoti, făcîndu-l să-şi piardă şirul gîndurilor. Aruncă o privire înspre maestrul Andulli şi îşi drese vocea din nou.

– Iată...

O grădină cu o fundaţie precum raiul,
O scară pe care Shamash şi Sin se plimbă mînă
în mînă
O poartă acoperită cu piele ca o tobă de aramă,
Binecuvîntatul lui Marduk a deschis-o,
Darul lui Iştar a ieşit din ea.

În timp ce citea traducerea, vocea scribului devenea din ce în ce mai sonoră, făcînd-o pe Tiamat să simtă fiori pe şira spinării. Degetele pe care le linsese siruşul începură să o doară iar. Apucă strîns bandajul. Muna, crezînd că mîna o doare din pricina rănii, îi aruncă o privire compătimitoare.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi Enki, care păru cu adevărat interesat pentru prima dată, spuse:

– Versul al treilea e evident. E dintr-o ghicitoare de la şcoală. Ghicitorii folosesc tobe acoperite cu piele ca să comunice cu zeii. Înseamnă că e vorba de ceva ascuns şi pentru a găsi acel ceva trebuie folosite ritualurile corecte, altfel va rămîne ascuns. La şcoală, asta înseamnă că toţi trebuie să ne purtăm cum se cuvine,

altfel nu o să învăţăm nimic. Se strîmbă. Profesorii noştri adoră versul ăsta.

Tiamat se uită la el surprinsă. Pentru o clipă, crezu că Enki o să rînjească. Dar acesta îşi reluă imediat înfăţişarea serioasă.

– Hm.

Maestrul Andulli îşi înfăşură barba în jurul degetului mic şi se încruntă în direcţia tăbliţei scribului.

– Şi primul vers este asemănător cu ghicitoarea de la şcoală. Pare a sugera că grădina în chestiune se află în incinta templului, poate chiar una dintre grădinile cu ierburi medicinale ale prinţesei? Scara este cu siguranţă ziguratul. Acolo unde Shamash şi Sin se plimbă mînă în mînă poate însemna o zi cînd soarele şi luna se află împreună pe cer. Va trebui să-l rugăm pe tatăl lui Muna să se uite la tăbliţele lui astrologice. „Binecuvîntatul lui Marduk a deschis-o...“ Se uită gînditor la Tiamat şi apoi îşi scutură capul. Ghicitori sumeriene, hm? Enki, mai ai vreo idee?

Enki dădu din umeri.

– Muna? Tiamat?

Muna scutură din cap. Tiamat stătea nemişcată.

– Binecuvîntatul lui Marduk înseamnă siruşul, nu? Demonul a spus că va sacrifica unul pentru a deschide poarta.

Buzele maestrului Andulli se strînseră.

– Aceasta este în mod evident interpretarea lui. Dar, din cîte înţeleg eu din legendă, şi Shamshi e de acord cu mine, cea care a deschis poarta pentru rege a fost întotdeauna o prinţesă. Poate asta înseamnă că a fost binecuvîntată de Marduk în timpul ritualului. Trebuie să-l întreb pe Înaltul Preot despre asta.

O privi din nou gînditor pe Tiamat.

Inima acesteia se încălzi puţin, uitînd pentru o clipă de îngrijorarea pentru Nanname.

– Asta înseamnă că Demonul nu are de ce să mai omoare siruşul. Trebuie să-i spunem!

Enki îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Maestrul Andulli oftă.

– Mă îndoiesc că Demonul ne va asculta, Tiamat. Nu e un secret că el şi Nabonaid caută Copacul Vieţii cu ajutorul căruia regii din vechime obişnuiau să sfideze bătrîneţea şi moartea, iar dacă asta ar însemna că trebuie să ucidă toate fiinţele din Babilon, bărbaţi, femei, copii, mi-e teamă că ar face-o. Dacă nu aş şti adevărul, aş bănui că au început acest război ca să-i ajute în căutările lor; cu siguranţă îl folosesc pentru scopurile lor. E ciudat. Totuşi, dacă e să te iei după ghicitoare, Demonul ar putea fi pe drumul cel bun. Darul lui Iştar este viaţa, la urma urmei!

Scribul, care tot mestecase vîrful instrumentului său de scris, îşi drese glasul.

– Unii ar spune că darul lui Iştar este moartea – ea este zeiţa războiului în aceeaşi măsură în care este şi a iubirii. Dar se poate să fi confundat eu nişte cuvinte. „Tobă“ poate însemna de asemenea „ceainic“. Iar „poartă“ poate însemna şi „vecinătate“.

– Ceea ce ar face ca totul să fie şi mai lipsit de sens! spuse Enki, făcînd scaunul să scîrţîie cînd se ridică în picioare. Am întîrziat la şcoală, tată.

Maestrul Andulli îşi privi exasperat fiul.

– Stai jos, Enki!

Enki se aşează încruntat.

Maestrul Andulli începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră.

– Tiamat a căpătat norocul ei neobişnuit după ce a găsit pecetea lui Amitis. Hai să presupunem pentru o clipă că legendele sînt adevărate. Să presupunem că pecetea are într-adevăr putere. Să presupunem că Demonul reuşeşte cumva să o folosească pentru a deschide poarta de dincolo de Oceanul Pămîntesc şi că Nabonaid va aduce frunze din Copacul Vieţii pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri aşa cum făceau vechii regi. Vă daţi seama cum ar reacţiona oraşul? Nimănui nu i-ar mai păsa cît de nebun este Nabonaid dacă ar vedea că îndeplineşte ritualul regelui şi cîştigă favoarea zeilor. Unul dintre motivele pentru care perşii au ajuns atît de departe fără prea multe eforturi este

faptul că armata noastră este divizată. Mulţi oameni din acest oraş ar dori să-l vadă pe Nabonaid detronat. Un Babilon unit este ultimul lucru de care avem nevoie în momentul acesta; ar putea să ne dea toate planurile peste cap. Doar dacă... nu există vreo modalitate de a întoarce toate aceste lucruri în favoarea noastră. Mă întreb...

Tiamat şi Muna se uitară lung la Maestrul Jocului. Singura dată cînd îl văzuseră atît de dezorientat fusese atunci cînd un jucător Egibi pierduse un joc pe care trebuia să-l cîştige. De cealaltă parte a mesei, Enki se fîţîia pe scaun şi se uita încruntat la tatăl său.

Scribul păru stînjenit.

– Domnule, credeţi că e bine să vorbim despre...? Cu copiii de faţă?

Maestrul Andulli se opri din mers. Îi aruncă scribului o privire distrată, oftă şi se întoarse la masă. Îşi puse o mînă pe umărul lui Tiamat, cealaltă pe cel al Munei.

– Îmi pare rău. Uneori mă las luat de val. Ar trebui să vă las să mergeţi acasă şi pe Enki la şcoală. E mai tîrziu decît credeam. Probabil că Tiamat e moartă de oboseală.

Tiamat îngăimă ceva, ruşinată. Enki se încruntă din nou la ea. Muna se încruntă şi ea.

– Mi-e teamă că eu trebuie să plec la templu imediat, continuă maestrul Andulli. Dar o să o trimit pe Khatar să vă conducă cu un permis de trecere ca să nu aveţi probleme. Vrei tu să scrii un permis, Shamshi?

Scribul scoase o tăbliţă mică din găleata lui. Se încruntă la Tiamat în timp ce scria numele ei şi al lui Muna în lut. Maestrul Andulli îşi desfăcu pecetea de la mînă şi o apăsă sub cele două nume.

– Gata! le zîmbi el fetelor, cu faţa toată încreţită. Un permis de trecere Egibi vă va da posibilitatea să mergeţi oriunde în oraş. Te rog să transmiţi scuzele mele doamnei Nanname, Tiamat, şi spune-i că sper să te văd la Clubul Celor Douăzeci de Careuri mîine-seară. Pentru o vreme, va trebui să arunci zarurile cu cealaltă mînă, dar aşa o să mai exersezi puţin strategiile. Şi nu-ţi face griji pentru Ikuppi. Din cîte am auzit, e într-o stare mai proastă decît tine. Începînd de azi, nu mai face parte din echipă. Labinsin va intra din nou în echipă pe post de rezervă, cu condiţia să se poarte cum se cuvine, aşa că, dacă vei mai fi agresată, să-mi spui imediat. Ai înţeles?

Ameţită, Tiamat dădu din cap. Îşi aduse aminte cum alerga Ikuppi pe străzi, ţipînd: „Am fost rănit! Am fost rănit!“

Expresia de pe faţa lui Muna arăta că fata nu ştiuse nimic despre Ikuppi, deşi rînjetul lui Enki sugera că el era la curent cu totul. Maestrul Andulli o strigă pe Khatar, care apăru suspect de repede, şi îi înmînă acesteia permisul de trecere. Se întoarse să mai spună scribului ceva, şi cei patru copii fură în sfîrşit liberi să plece.

Chiar şi lumina orbitoare şi căldura amiezii păreau bine-venite după întîlnirea ciudată la care luaseră parte. Stătură pentru un timp la umbra palmierilor care străjuiau strada Enlil, uitîndu-se uimiţi unul la altul.

Enki scutură din cap.

– Cred că tata a exagerat! Nimeni nu crede în chestiile astea cu Copacul Vieţii. Învăţăm despre ele la Şcoala Templului, bineînţeles, dar e doar o legendă veche, precum cea despre vechii regi care foloseau ziguratele pentru a călători între oraşe fără să fie nevoiţi să păşească dincolo de ziduri. Poveşti de adormit copii!

Muna îl fulgeră cu privirea.

– Din cîte îmi amintesc, păreai destul de interesat de ghicitoare. Şi oricum, parcă ziceai că preoţii nu vă spun vouă nimic despre ritualurile secrete, aşa că de unde ştii tu care e adevărul?

Enki luă o atitudine arogantă.

– Nu trebuie să ştii detalii ca să-ţi dai seama ce e posibil şi ce nu e. Dacă vrei să ştii părerea mea, bătrînul

Nabonaid nu e aşa de nebun cum crede toată lumea, pentru că nu ia parte la Festivalul Anului Nou; cel puţin el nu a fost niciodată tras de barbă şi pocnit de preoţi, şi nici soţia lui favorită nu s-a întors acasă mirosind a siruş.

Văzînd expresia de pe faţa lui Tiamat, băiatul mormăi.

– N-am timp să stau să mă bată soarele în cap ca să dau explicaţii unei fete neinstruite. Sper că nu ai lăsat dragonul din carcera Demonului să-ţi lingă mîna, Ochi-Verzi. Toată lumea ştie ce se întîmplă cu prinţesa din legendă dacă siruşul moare înainte ca poarta să se deschidă.

Îşi trecu un deget de-a lungul gîtului, mimînd tăierea capului.

Simţind că i se face rău, Tiamat privi cum Enki dispăru în umbra ziguratului. Aerul fierbinte părea că tremură şi reflecta desenele viu colorate, alcătuind un fel de curcubeu deasupra templului. În vîrful acestuia, Casa Raiului de pe Pămînt strălucea aurie ca un al doilea soare.

– Snob Egibi! mormăi Muna.

Tiamat îşi muşcă buza şi se gîndi la acel rînjet abia perceptibil.

– Ştie ghicitorile.

– Nu atît de bine pe cît crede! spuse o voce în spatele lor. Uitaseră de Khatar, care tot le dăduse tîrcoale. Eu ştiu ce înseamnă versul în care se pomeneşte de Iştar. Femeile din templul de la Ur se ceartă mereu în privinţa lui. Iştar este zeiţa dragostei, prin urmare darul lui Iştar este cineva care, ştiţi voi... Fata chicoti, văzînd expresia lor uimită. Prinţesa obişnuia să doarmă într-un altar aflat în vîrful ziguratului, iar noaptea venea la ea un bărbat. Apoi acesta pleca, şi cînd prinţesa a rămas însărcinată, toţi au spus că era din cauza zeului. Chicoti din nou.

– Probabil că toţi ne cred nişte proşti.

Muna se înroşi de furie.

Tiamat se uită consternată la sclavă.

– Ai tras cu urechea!

Kathar zîmbi.

– Normal că am tras cu urechea! Cum altfel aş putea afla cîte ceva? Dacă ţi-aş spune nişte chestii care se întîmplă în casa Egibi, nu m-ai crede...

– Iştar este şi zeiţa războiului, nu numai a dragostei, o întrerupse Muna. Şi n-ar trebui să răspîndeşti bîrfe despre stăpînii tăi.

Khatar se încruntă.

– Ce, ai de gînd să mă spui, *mushkenum?*

Acesta era un cuvînt urît prin care erau desemnaţi cei care locuiau în oraşul exterior.

– S-ar putea, *wardum.*

– Încetaţi! exclamă Tiamat. Nu mă simt prea bine.

Soarele amiezii care se reflecta în toate cărămizile o ameţea. În cap i se învîrteau numai legende şi ghicitori. Mîinile îi tremurau. „Sper că nu ai lăsat dragonul să-ţi lingă mîna. Toată lumea ştie ce se întîmplă cu prinţesa din legendă dacă siruşul moare înainte ca poarta să se deschidă.“ Oare Enki inventase povestea asta doar ca să o sperie sau chiar făcea parte din legendă? Şi cît de adevărate erau legendele, de fapt?

Muna se întoarse spre ea, îngrijorată. Îi zise lui Khatar să o apuce pe Tiamat de braţul celălalt, ceea ce sclava făcu, avînd o expresie care arăta că nu o ajuta pentru că îi spusese Muna, şi cele trei fete îşi continuară drumul pe străzile străjuite de palmieri, pînă ajunseră la Poarta Marduk.

La vederea uniformelor soldaţilor, pe Tiamat o trecură toate transpiraţiile. Dar porţile rămaseră deschise, oamenii treceau fără oprelişti de o parte şi de alta şi nu părea să fie nici o problemă. Nici măcar nu fură nevoite să arate permisul de trecere. În curtea dintre ziduri, se opriră pentru a lăsa să treacă o căruţă cu legume, şi Khatar profită de ocazie pentru a-i şopti lui Tiamat la ureche:

– Dacă îmi dai brăţara ta de picior, te las să păstrezi asta.

Flutură permisul.

Tiamat clipi la vederea tăbliţei. Îi era foarte greu să gîndească.

Muna o împinse pe fată.

– Las-o în pace, *wardum!* Nu vezi că nu mai poate? Tia, hai să mergem!

– Nu, aşteaptă.

Tiamat desfăcu şiragul de mărgele norocoase pe care îl purta la glezna stîngă. Khatar îl înşfăcă imediat cu un rînjet şi lăsă să-i cadă permisul în poală.

– Mulţumesc, Ochi-de-Persană! Sper să ai la fel de mult noroc ca mine!

Îi făcu lui Tiamat cu ochiul şi dispăru în pasajul de sub zid.

Muna o privi, cu buzele strînse.

– De ce ţi-a zis aşa? Nu e amuzant. Şi de ce i-ai dat mărgelele tale? Valorează mult mai mult decît o tăbliţă tîmpită!

Tiamat scutură din cap şi o împinse spre a doua poartă, ajungînd în sfîrşit în oraşul exterior.

– Ai auzit ce a zis maestrul Andulli. Cu un permis Egibi putem să mergem oriunde în oraş.

– Dar sîntem deja în afara lui. Nu mai avem nevoie de permis acum. Sclava aia e vicleană. Nu am

încredere în ea. Muna privi încruntată de-a lungul străzii. Încotro e casa ta? Vreau să te conduc. Arăţi de parcă eşti gata să leşini. Eşti sigură că nu ţi s-a infectat mîna? Probabil că pumnalul lui Ikuppi era murdar.

Tiamat băgă permisul în buzunar.

– E totul în regulă, zise ea, făcînd un efort să stea în picioare. O să fiu bine, Muna. Mi-e doar foame. „Şi frică să nu mor." Nu e nevoie să mă conduci. Probabil ai o grămadă de alte lucruri de făcut.

Muna îşi scutură capul.

– Nimic important. Vin cu tine, da? Întotdeauna mi-am dorit să văd cum se fac parfumurile.

Nici una dintre ele nu rosti adevărul, şi anume că în acea zi cu siguranţă doamna Nanname nu se ocupa de parfumuri.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

12 taşritu

Maestru de Joc

ANDULLI	familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior
SIMEON	fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior
MUNA	fiica astrologului, oraşul exterior
TIAMAT	fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior
HILLALUM	fiu de fermier, provincie

Rezervă

LABINSIN	cel mai bun prieten al lui Ikuppi, oraşul interior

Capitolul 8

BINECUVÎNTAREA LUI MARDUK

Eliberează-mă de vrajă!

Pe măsură ce se apropiau de singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată, stomacul lui Tiamat se strîngea de frică. Nu avea nevoie de această avertizare a corpului ca să ştie că era ceva în neregulă. Era pentru prima dată în viaţă cînd strada casei părinteşti nu mirosea a ierburi fierte.

O grămadă mare de sticlărie spartă bloca intrarea. Un dulău căruia ea obişnuia să-i dea de mîncare scormonea printre cioburi, adulmecînd mirosurile ciudate. Cîinele veni spre ea dînd din coadă. Îl goni cu un ţipăt furios şi ridică de jos un flacon. Dopul lipsea, sticla cea preţioasă era crăpată, parfumul pe care ea şi Nanname îl creaseră cu atîta trudă se

risipise. Îşi strînse pumnii, plină de mînie. Demonul făcuse toate acestea.

Muna, care privea şocată dezastrul, tresări cînd o siluetă sări peste grămadă şi veni în goană spre ele. Tiamat ridică flaconul, gata de luptă, apoi îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură.

Era Simeon.

– Vă aşteptăm de mult, zise acesta. Privirea i se întoarse către mîna bandajată a lui Tiamat. Îşi muşcă buzele. Mi-am făcut atîtea griji din cauza ta, Tia! Cînd am scăpat de gaşca lui Ikuppi şi m-am întors să te iau, dispăruseşi. Apoi ieri am fost la şcoală, după aceea a trebuit să merg la sinagogă. Cînd în sfîrşit am putut să vin să văd dacă eşti bine, casa ta era plină de soldaţi! Am încercat să o ajut pe doamna Nanname, dar erau prea mulţi şi...

– E bine doamna Nanname? întrebă repede Muna.

– Da. E înăuntru. O ajutam să facă ordine. E un dezastru aici.

– Ştiu. Am auzit.

Simeon şi Muna schimbară o privire stînjenită. Tiamat îi împinse deoparte şi se repezi înăuntru.

Nanname stătea sprijinită de peretele laboratorului, părul căzîndu-i în şuviţe lipite de obraji. Purta cea mai veche rochie pe care o avea şi îşi suflecase mînecile. Avea ochii încercănaţi, iar mîinile îi

sîngerau din cauza cioburilor pe care le adunase. Recipientele erau sparte. Raftul pe care ţineau parfumurile şi uleiurile era şi el distrus, deşi podeaua fusese măturată. Cîteva petale de trandafir, cu margini veştejite, fuseseră adunate într-un bol crăpat şi aşezat pe bancă. În ce scop, Tiamat n-avea de unde să ştie.

– Nanname, îngăimă ea. Îmi pare rău.

Femeia o îmbrăţişă strîns. Nanname îi mîngîie părul şi murmură:

– Nu e vina ta, Tia. Ar fi trebuit să predăm imediat pecetea autorităţilor, să fi recunoscut că ai găsit-o. Făcu o pauză, înainte de a spune încet: La început nu mi-am dat seama ce căutau. Au dat năvală şi au început să distrugă totul. Apoi mi-au arătat tăbliţa şi am ştiut. O, Tia! Mi-a fost atît de teamă pentru tine! Am încercat să ajung la grădină ca să te avertizez, dar soldaţii nu m-au lăsat să plec şi nu puteam să alerg cu piciorul ăsta al meu.

– Sînt bine. Nu mi-au făcut nici un rău.

– Mulţumesc lui Iştar pentru asta!

– Maestrul Andulli m-a salvat.

Nanname o examină cu atenţie pe toate părţile, ca şi cum ar fi fost o floare rară, şi reuşi să zîmbească.

– Se pare că trebuie să-i mulţumim familiei Egibi pentru multe.

– Demonul a zis... Tiamat se întrerupse, observînd că Nanname nu se sprijinea deloc pe piciorul bolnav. Văzu sînge închegat pe tivul rochiei şi îşi strînse pumnii, simţind cum îi revine furia. Ţi-au făcut rău!

– E vina mea. Am încercat să-i încurc.

– Dar...

– Sînt bine, Tia. Aş fi putut fi mult mai rău.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare. Subînţelesul cuvintelor lui Nanname o înspăimîntă pe Tiamat. O parte din ea îşi dorea să dea fuga înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute şi să-l lovească pe Demon pînă cînd nici el nu va mai putea să meargă cum trebuie. Să strige la el. Să-l facă să sîngereze. Cealaltă parte nu ar mai fi vrut să calce vreodată în oraşul interior.

– Familia Egibi îi va împrumuta doamnei Nanname argintul necesar cumpărării de flacoane noi, spuse Simeon, care venise în spatele ei. Aşa că veţi putea locui în continuare aici şi veţi putea face parfumuri, iar noi vom putea merge iar la Clubul Celor Douăzeci de Careuri şi tu vei putea juca în Campionate. O să fie bine, Tia, o să vezi.

Tiamat se uită întrebătoare la Nanname, dar chipul mîndru al femei nu lăsa să se întrevadă nimic.

– E adevărat. Nu prea pot să nu te las să joci, cînd maestrul Andulli a fost atît de bun cu noi. A fost de acord să-ţi dea nişte însoţitori care să te aducă acasă după antrenament, aşa că nu o să mai ai probleme cu băieţii din oraşul interior sau... cu alţii.

Tiamat nu ştia dacă să se bucure sau nu. Faptul că participa la Campionate însemna că putea să intre în palat, adică exact ceea ce îşi dorise, dar asta era înainte de a-l cunoaşte pe Demon. Fără să-i observe îngrijorarea, Muna şi Simeon îşi zîmbiră unul altuia.

– După-masă o să vină un tîmplar să repare recipientele şi să ne facă un raft nou, continuă Nanname. Este un prieten de-al tatălui lui Simeon, aşa că ştiu că o să facă treabă bună. Mîine o să comandăm nişte tuburi noi şi ulei. Reuşi să zîmbească din nou. Tocmai am terminat de curăţat aici, dar ar trebui să ducem cioburile astea la grămada de gunoi înainte să apuce cineva să calce în ele şi să se taie. Aţi putea să mă ajutaţi cu asta, dar aveţi grijă să vă feriţi de perşi dacă vă apropiaţi de zid.

De-abia auziră vechiul sfat. După tot ce se întîmplase, posibilitatea unui atac din afară părea la fel de îndepărtată precum aceea ca soarele să cadă de pe cer.

În timp ce cărau cioburile la grămada de gunoi din umbra Zidului lui Nabucodonosor, Tiamat le povesti lui Simeon şi Munei tot ce i se întîmplase de la atacul lui Ikuppi încoace, şi avu ocazia să afle şi părerile lor. Începură să o treacă fiorii cînd îşi dădu seama de toate implicaţiile faptelor sale. Între timp, Simeon voia să ştie totul despre întîlnirea din casa maestrului Andulli şi de ce luase şi Muna parte la ea.

– Cred că voia doar ca Tiamat să simtă o prietenă aproape, zise Muna, aruncîndu-i lui Tia o privire fugară.

Ştiau cu toţii de ce Simeon nu fusese chemat. Prezenţa iudeilor în oraşul interior ar fi ridicat întrebări incomode, iar astfel de întrebări erau ultimul lucru de care avea nevoie maestrul Andulli în acel moment.

– Pune el ceva la cale, adăugă Muna, privind în sus la o strajă care patrula pe crenel. Ceva care are legătură cu Campionatele.

Simeon zîmbi.

– Adică vrei să zici că vrea ca echipa Egibi să cîştige.

– Nu, e ceva mai mult la mijloc. Dacă ai fi fost acolo, ţi-ai fi dat seama. Tia, tu ce crezi?

Tiamat privi lung poteca prăfuită care ducea la grămada de gunoi. Mai jos, doi sclavi raşi în cap încărcau gunoiul într-o căruţă cu care îl transportau în afara oraşului. Boul care trăgea la jug părea la fel de plictisit ca ei şi gonea muştele cu coada. Era linişte în acel moment al zilei, iar mirosurile îngreunau aerul.

– Nu sînt sigură. N-am înţeles cum stă treaba cu porţile. Dar cred că acum ştiu ce însemnă Binecuvîntarea lui Marduk. Făcu o pauză, se scutură şi spuse cu hotărîre: Nu e de ajuns să-i hrănesc pe siruşi. Trebuie să-i scot din palat înainte ca Demonul să-i omoare.

Muna şi Simeon priviră unul spre celălalt.

– Nu cred că e o idee prea bună, Tia.

– Nici eu! Muna clătină din cap cu putere. Nu după ceea ce ţi-a făcut Demonul.

Tiamat strînse din dinţi.

– Trebuie să-i salvez. Nu înţelegeţi. Acum nu-i mai pot lăsa acolo.

Simeon oftă.

– Ştiu că-ţi pasă de ei. Dar să arunci resturi peste zid e una. Să furi dragonii regelui e cu totul altceva. E trist că unul dintre ei va fi sacrificat, dar în templu sînt sacrificate în fiecare zi tot felul de animale. Nu le poţi salva pe toate.

– E mai mult decît atît. Îşi strînse mîna stîngă şi trase adînc aer în piept. Enki a zis că dacă siruşul moare înainte de deschiderea porţii, atunci şi prinţesa pe care a lins-o va muri. Şi unul dintre ei mi-a lins mîna! A văzut şi Simeon.

Muna se încruntă.

– Enki spune prostii. Chiar el a zis că nimeni nu crede în vechile legende. E doar o poveste, Tia.

– Ascultaţi-mă. Dacă e adevărat? De ce mi-e atît de foame în ultima vreme? De obicei nu mănînc cînd sînt îngrijorată sau înspăimîntată. Cred că siruşul mă face să-mi fie foame. Simt ceea ce simt şi ei. *Încolţită.* Pe jumătate moartă de foame. Ei sînt creaturile lui Marduk, nu-i aşa? Iar ei mi-au dat tot norocul pe care îl am la joc, ceea ce e un fel de binecuvîntare. Are logică, Muna! Iar dacă Demonul ucide siruşul care mi-a lins mîna, mă va ucide şi pe mine!

O ajuta să-şi descarce sufletul.

Muna încă mai dădea din cap neîncrezătoare, dar Simeon îşi rodea o unghie şi se uita la Tiamat gînditor.

– Cînd Ikuppi a încercat să-i taie lui Tia mîna, el a fost cel rănit. Poate veninul dragonului conţine vreun soi de putere străveche. Bunicul spune că toate legendele au la bază un sîmbure de adevăr.

– Dar asta e o prostie! protestă Muna. Maestrul Andulli a spus că pecetea a fost cea care te-a înzestrat cu noroc. Oricum, parcă ne spuneai că Demonul va sacrifica doar siruşul din temniţa lui! Acela nu putea să-ţi lingă mîna dacă era închis.

– A zis că o să-l folosească pe unul dintre ceilalţi dacă acesta va muri înainte de Campionate. Nu putem risca să-i lăsăm, Muna! Şi, oricum, pînă la urmă tot îl va omorî pe cel care m-a lins. La anul, sau poate peste doi ani... sau poate o vor face perşii, dacă încearcă să intre în oraş şi dau de ei între ziduri.

Îşi muşcă buzele. Trebuia să-şi fi dat seama că nu vor înţelege.

Dar Simeon spuse rar:

– Tia avea asupra ei pecetea cînd a urcat între ziduri. Dacă asta face parte cumva din vrajă? Prinţesa ţine pecetea astfel încît dragonul să ştie că trebuie să o binecuvînteze? Asta ar avea mai multă logică decît să crezi că el ar putea detecta pe cineva care are sînge regal doar cu ajutorul mirosului sau mai ştiu eu ce.

Tiamat îl privi recunoscătoare.

– Asta înseamnă că o să mă ajuţi să-i salvez? Va trebui să o facem înainte de Campionate.

Scoase permisul de trecere Egibi.

– Putem să ne folosi de asta ca să intrăm în palat. Poate că ar trebui să o facem chiar în seara asta.

Muna făcu ochii mari.

– Deci de asta ai vrut să păstrezi permisul. Presupun că acum va trebui să te ajut, de vreme ce e trecut şi numele meu acolo.

Zîmbi, deşi părea înfricoşată.

Simeon dădu din cap.

– Stai! Doar nu ai să dai buzna acolo! Chiar dacă reuşeşti să intri în palat fără să fi arestată, ceea ce mă îndoiesc că se poate întîmpla, cum o să ieşi cu o turmă întreagă de dragoni sălbatici?

– Nu sînt sălbatici. Mă vor urma. Ştiu că mă vor urma.

– Unde te vor urma, mai exact? Creaturile astea sînt mai mari decît nişte cămile! Nu o să le poţi ascunde în fîntîna ta secretă, să ştii.

Tiamat se prăbuşi pe o grămadă de cărămizi sparte. Simeon avea dreptate. Ideea ei vagă cum că ar putea ascunde siruşii în grădina prinţesei nu ţinea. Demonul şi-ar trimite soldaţii să-i aducă înapoi. Iar data viitoare putea să facă mult mai mult rău decît făcuse pînă acum.

– Trebuie să existe o cale, şopti ea. Nu vreau să mor.

Muna o luă după umeri. Simeon se aşeză lîngă ea şi o ţinu de mîna cea sănătoasă. Străjile care patrulau pe zid nu îi băgau în seamă pe cei trei copii care stăteau lîngă grămada de gunoi. Ca să treacă mai uşor timpul, bărbaţii desenaseră un careu de joc în umbra unuia dintre turnurile de pază şi jucau fără scor, folosind pietre drept piese. Cu siguranţă nu aşteptau nici un atac astăzi. Atitudinea lor calmă îi făcu pe copii să se simtă mai bine.

Muna spuse cu blîndeţe:

– Nu o să mori, prostuţo! Poate tocmai asta plănuieşte maestrul Andulli, să salveze siruşii. I-ai zis că unul dintre ei ţi-a lins mîna?

– Cred...

Speranţa renăscu.

– Da, i-am zis aseară după ce m-a scos din mîinile Demonului.

– Păi, vezi? Nu vrea să păţeşti ceva, aşa că va face tot posibilul ca Demonul să nu-i omoare.

Tiamat dădu neîncrezătoare din cap.

– Dacă maestrul Andulli ar avea de gînd să-i salveze, sînt sigură că mi-ar fi spus ceva.

Fruntea lui Simeon se încreţise, aşa cum se încreţea cînd se gîndea ce stratagemă să folosească la joc.

– Mă gîndeam... Dragonii aleargă între ziduri între apus şi răsărit, nu-i aşa? Asta înseamnă că pot să treacă de porţi, altfel ar fi prinşi într-una dintre secţiunile zidului.

– Probabil că străjile lasă deschise noaptea porţile laterale care dau spre curte, zise Tiamat, fără să înţeleagă ce voia Simeon să sugereze.

– Da, şi eu cred la fel. Aşa că, pentru a elibera animalele, trebuie să deschidem doar o poartă. Nu prea ar avea sens să le dăm drumul pe partea aceasta a rîului, întrucît ar fi prinşi în capcană în oraşul exterior. Ar cauza o mare panică şi tot ar trebui să-i mînăm dincolo de Zidul lui Nabucodonosor. Dar dacă am reuşi să deschidem una dintre uşile exterioare de pe partea cealaltă a rîului? Atunci ar fi liberi şi ar fugi pe cîmpie. Nimeni nu va putea să-i prindă acolo.

– Dar cum să deschidem poarta? întrebă Muna. Sînt construite în aşa fel încît să reziste unei armate întregi.

Simeon zîmbi.

– Aici ne vom folosi de permisul de trecere Egibi. Hillalum spune că la răsărit se formează întotdeauna o coadă la Poarta Lugalgirra. Dincolo de ea există un fel de tabără organizată neoficial în care cei care vin de departe îşi pot adăposti şi hrăni animalele pînă la

deschiderea porţilor oraşului. Pun pariu că străjile deschid poarta asta cît mai devreme posibil pentru a-i lăsa pe oameni să treacă. Dacă avem noroc, vom prinde cîteva minute duble în care dragonii se află încă între ziduri, tocmai cînd sînt mînaţi în ţarcul lor. Va trebui să ne mişcăm foarte repede. Voi, fetele, puteţi să le arătaţi în fugă permisul, pretinzînd că aveţi o treabă importantă de rezolvat în numele familiei Egibi şi că trebuie să treceţi primele. Noi ceilalţi vom ţine poarta deschisă pînă cheamă Tia dragonii. Dacă are dreptate şi există o legătură magică între ea şi ei, atunci o să răspundă la chemare şi o să se îndrepte către poartă. Cînd îi vedem venind, ne strecurăm afară şi o luăm la goană. Va fi haos total. Nimeni nu-şi va da seama de ce s-a întîmplat, decît cînd va fi foarte tîrziu.

Tiamat se cutremură, agitată.

– Şi dacă nu vin cînd îi chem?

Simeon o privi calm.

– Atunci o să ştii că nu ai de ce să te temi.

Tiamat îşi duse la piept mîna bandajată şi dădu din cap. O stratagemă tipică pentru Simeon. Planul de salvare reprezenta totodată un test pentru a vedea dacă exista vreo legătură între ea şi siruşi.

– Care voi ceilalţi? întrebă Muna, încruntată.

– Voi avea nevoie de cineva care să mă ajute să ţin poarta deschisă. Eu şi Hillalum am putea face asta.

– Asta presupune să fim în afara oraşului noaptea.

Tiamat aruncă o privire în sus spre creneluri. Nu mai petrecuse niciodată o noapte în afara zidurilor oraşului. Gîndul o înspăimînta mai mult decît ar fi vrut să recunoască.

– Nanname nu-mi va da voie niciodată să fac asta. Crede că în spatele fiecărei cărămizi se ascunde un persan care stă gata să mă înghită.

– Şi ai mei sînt la fel, spuse Muna. Tata citeşte în stele în fiecare noapte să vadă dacă nu cumva va avea loc un atac asupra oraşului.

Simeon dădu din cap.

– De asta va trebui ca totul să aibă loc mîine. E ultima noastră întîlnire de la club înainte de Campionate. Le vom spune părinţilor noştri că trebuie să rămînem pentru un antrenament final după ce pleacă ceilalţi şi că antrenamentul s-ar putea să dureze toată noaptea, aşa că să nu-şi facă griji. Apoi vom ieşi din oraş cu barca lui Hillalum. El spune că străjile controlează mai mult bărcile care vin decît pe cele care pleacă. Eu va trebui să mă ascund, bineînţeles, dar voi o să puteţi folosi permisul de trecere.

Multe lucruri puteau merge prost, şi Tiamat nu-şi putea imagina reacţia maestrului Andulli cînd avea să afle pentru ce folosiseră permisul său. Dar se agăţă de planul lui Simeon pentru că nu avea altul.

– Ce facem cu siruşul din carcera Demonului?

– Pe acela nu-l putem ajuta. Dar nu acela ţi-a lins mîna, nu?

– Şi cu cei care ne însoţesc acasă ce facem?

Băiatul se încruntă.

– Uitasem de asta. Va trebui să-i lăsăm să ne conducă acasă, apoi ne vom strecura înapoi pe chei. Îi spunem lui Hillalum să ne aştepte pînă scăpăm de ei.

Pe Tiamat o trecură iar fiorii. Să o mintă pe Nanname. Să umble pe străzile întunecate pe care îi ataca se Ikuppi. Să petreacă o noapte întreagă în afara zidurilor oraşului. Să spere că siruşii vor răspunde la chemarea ei. Şi după asta, trebuia să se reîntoarcă în oraş şi să înfrunte mînia tuturor. Apoi îşi dădu seama de altceva.

– Poimîine e o zi cu ghinion, şopti ea. Paisprezece... atunci îi vom elibera pe siruşi.

Muna păli.

– Aşa e. Nu putem să facem asta într-o zi cu ghinion! Sigur se va întîmpla ceva rău.

Simeon oftă.

– Bunicul zice că doar oamenii răi cred în zile cu ghinion. E cea mai bună ocazie pe care o avem. Vreţi să salvăm dragonii sau nu?

Muna se uită la unul, apoi la celălalt, muşcîndu-şi buzele.

Tiamat luă hotărîrea:

– Hai să o facem!

Capitolul 9

AFARĂ

Tu ești judecătorul faptelor mele!

În seara următoare, Tiamat şi Simeon sosiră devreme la Casa Tăbliţelor Egibi, în speranţa de a reuşi să-l pună pe Hillalum la curent cu planul lor înainte de începerea antrenamentului, dar acesta nu venise încă. Ceilalţi membrii ai clubului se adunară în jurul lor pentru a o întreba pe Tia dacă norocul n-o părăsise. Aceasta mormăi că vrea să fie lăsată în pace, ceea ce nu făcu decît să le crească celorlalţi curiozitatea pentru bandajul fetei. În cele din urmă, pentru a scăpa de ei, Simeon trebui să inventeze o poveste conform căreia, pentru a împiedica norocul să se scurgă din mîna lui Tia, fusese necesar să o bandajeze. Tia nu era sigură că minciuna fusese crezută, dar cel puţin au încetat cu întrebările. Enki apăru singur şi îi aruncă

fetei o privire ciudată, îngrijorată, înainte de a-şi da jos mantia şi de a se aşeza la tabla de lîngă cea mai apropiată uşă. Se juca neîncetat cu piesele, aşteptînd.

Muna sosi şi ea cu respiraţia tăiată şi se repezi spre prietenii ei.

– Ei bine?

Tiamat dădu din cap, cuprinsă de frustrare.

– N-a apărut. Sper să vină.

– Va veni, zise Simeon. Ştii doar că Hillalum întîrzie mereu.

Dar cînd unul dintre îndrumătorii tineri bătu din palme şi le zise să ia loc şi să înceapă jocul, băiatul fermierului nu apăruse încă. Pentru că era o seară de antrenament cu toată echipa, Tiamat îşi dădu seama peste cîteva clipe că nici Labinsin nu era prezent.

Incapabilă să se concentreze, se aşează pe scaunul din faţa Munei. Simeon le aruncă o privire de avertizare şi începu să joace cu Enki. Cînd foşnetul veşmintelor maestrului Andulli se auzi dinspre uşă, erau toţi trei atît de încordaţi, încît tresăriră. Tiamat scăpă zarul, care zornăi pe podea, oprindu-se sub vîrful întors al uneia dintre sandalele maestrului.

Muna înţepeni. Tiamat simţi cum îi ard obrajii cînd bătrînul îşi opri privirea asupra ei. I se părea că planul lor îi stătea scris în frunte. Dar maestrul dădu din cap în direcţia ei şi îşi mişcă piciorul. O fată într-o tunică

galbenă ţîşni lîngă el şi recuperă zarul. Cînd îl puse la loc pe tablă, semnul în formă de semilună de pe spatele mîini străluci în lumina lămpii.

– Asta-i o şmecherie bună pentru schimbat scorul, Ochi-de-Persană, zise ea, făcîndu-i cu ochiul lui Tiamat. Trebuie să o ţin minte.

Muna se încruntă.

– Khatar! Ce faci aici?

– Păi cum, am venit să exersez.

– Unde-i Hillalum?

– E afară, ajută la descărcarea bărcii. A adus o mulţime de lucruri pentru maestrul Andulli.

Pe cînd vorbea, băiatul cel voinic intră, scuturîndu-şi tunica de seminţe. Dar înainte ca ei să apuce să-i vorbească, maestrul Andulli îşi drese glasul.

– Ascultaţi cu toţii. Aceasta este Khatar. Ea îl va înlocui pe Labinsin pe postul de rezervă în Echipa Egibi din acest an, întrucît am fost informat că Ikuppi şi Labinsin au trecut amîndoi în Echipa Coroanei.

Se întoarse cu un zîmbet spre Simeon şi Enki.

– Asta înseamnă că vor fi adversarii voştri la Campionate, băieţi. Încercaţi să nu uitaţi asta, da?

Un rîs cam silit străbătu grupul celor prezenţi, urmat de şoapte de uimire datorate faptului că o sclavă neantrenată fusese aleasă să facă parte din echipă. Se auziră şi cîteva bombăneli, dar nimeni nu

îndrăzni să comenteze cu voce tare alegerea Maestrului Jocului. Khatar stătea cu braţele încrucişate, zîmbindu-le celor din jur.

Maestrul Andulli îi făcu semn lui Enki să se ridice şi arătă spre scaunul liber.

– Joci cu Albele împotriva lui Simeon, Khatar. O să vedem cum te descurci cu jucătorul nostru favorit.

„E adevărat", gîndi Tiamat. Acum că Ikuppi plecase, Simeon era cel mai bun jucător din echipă. Dar ce mai conta. Nici unul dintre ei nu mai avea să joace după cele ce aveau să se întîmple.

Pe cînd Khatar îi lua locul, Enki scutură din cap şi mormăi tare:

– Grozav! Ne-am pierdut cel mai bun jucător datorită unei certe prosteşti cu cei din oraşul exterior, iar acum ne-am ales cu o sclavă drept rezervă. Echipa asta a înnebunit de tot. Acum nu mai avem nici o şansă de cîştig.

Khatar nu păru să audă sau poate se obişnuise cu astfel de comentarii venite de la unii de genul lui Enki. „Ceartă prostească cu cei din oraşul exterior." Tiamat îşi încleştă pumnul cel sănătos. Doar atîta credea el că a fost? Chiar şi acum?

Dincolo de tabla de joc, Muna tuşi scurt.

– Ignoră-l, Tia!

Tiamat încă ar fi vrut să-l pocnească pe Enki, dar mînia i se evaporă cînd maestrul Andulli, după ce o întrebă ce-i face mîna, îi spuse să joace cu Hillalum următorul joc. Profită de ocazie pentru a-i expune pe şoptite planul lor, pierzînd ruşinos în faţa băiatului, pentru că nu se concentrase asupra jocului.

Hillalum ascultă în tăcere, şi pentru o clipă îngrozitor de lungă fata crezu că nu îi va ajuta. Dar cînd se ridicară de pe scaune ca să se salute cu mîna la nas, după tradiţia jocului, băiatul şopti:

– O să încerc să întîrzii plecarea bărcii cît de mult pot. Dar dacă nu sînteţi acolo cînd se deschide ecluza, va trebui să plecăm. Altfel o să fim prinşi pe loc peste noapte şi tata nu o să mă mai lase să vin.

Tiamat de-abia putu să stea locului ca să joace seturile pe care le mai avea de jucat. De îndată ce îndrumătorii adunară piesele şi zarurile, se repezi afară pe uşă, urmată imediat de Muna şi de Simeon.

Dar Maestrul Jocului îi aştepta pe trepte.

– Nu aşa de repede, echipă! spuse el, prinzînd-o pe Tiamat de cot. Trebuie să vorbesc puţin cu tine, Tiamat. Privi cum ceilalţi membrii ai clubului se risipeau în întuneric. Cred că mai bine am intra. S-ar putea să ne ia ceva timp.

Tiamat aruncă o privire disperată înspre canal. Vîntul se înteţise, tulburînd suprafaţa întunecată a apei şi făcînd ca bărcile ancorate să se lovească uşor una de alta. Barca lui Hillalum era ultima din şir, plină de stuf, dar echipajul nu se vedea pe nicăieri. Îl urmări din priviri pe Hillalum pe drumul spre magazinul de vinuri, unde barcagiul aştepta încărcătura, şi îşi dori ca băiatul să meargă mai încet. Vîntul ridică buclele date cu ulei ale maestrului Andulli şi făcu părul lui Tiamat să-i cadă peste ochi, aducînd în acelaşi timp o mireasmă de siruşi dinspre ziduri. Simţi o mîncărime în degete. *Încolţiţi.*

– Cred că ar trebui să mă duc direct acasă, maestre Andulli, zise ea cu voce inocentă. Doamna Nanname e îngrijorată din cauza mea după cele întîmplate cu Demonul şi din pricina perşilor. Acum că Ikuppi şi Labinsin au plecat, mă pot întoarce în siguranţă acasă cu Muna şi Simeon. Nu e nevoie să-şi mai piardă timpul oamenii dumneavoastră ca să ne însoţească.

Maestrul o strînse uşor de umăr.

– Nu fi prostuţă, Tiamat. Tocmai de aia aveţi nevoie de escortă, acum mai mult ca oricînd. Le-am promis părinţilor voştri că o să ajungeţi cu bine acasă, şi un Egibi nu-şi calcă niciodată cuvîntul.

Se uită la ceilalţi doi copii, care aruncau priviri îngrijorate spre canal, şi oftă.

– Dar poate că ai dreptate. E destul de tîrziu şi aveţi nevoie de somn. Ştiţi ce, vin eu în vizită la doamna Nanname mîine şi vorbim atunci, bine?

Zîmbi cînd văzu cum fata îşi scărpina mîna bolnavă.

– Mîna cea norocoasă începe să se vindece, nu? Bun! Tu eşti arma noastră secretă, Tiamat. Trebuie să avem grijă de tine.

***

Le luă o veşnicie să scape de însoţitorii Egibi. Dar cei doi bărbaţi plecară în sfîrşit la treburile lor după ce se asigurară că, odată ajunşi în cartierul iudeu, Tiamat şi Simeon erau în afara oricărui pericol şi că nu mai aveau de ce să meargă mai departe cu ei.

– Ce voia maestrul Andulli? şuieră Simeon în timp ce se întorceau. Credeam că o să ne strice toate planurile.

– De unde să ştiu eu? Probabil că voia să se uite iar la mîna mea. Tiamat începu să alerge. Trebuie să o găsim pe Muna şi să ajungem la canal înainte ca

Hillalum să ne lase baltă. Dacă ne-ar fi făcut să mergem mai încet, ne-am fi transformat în statui!

– Ce nu înţeleg e de ce au luat-o încolo.

Simeon îşi tot întorcea capul ca să se uite în direcţia de unde veniseră.

– N-are nici o logică. Ne-au lăsat chiar lîngă Poarta Marduk. Pe aici se ajunge cel mai repede pe strada Enlil, nu?

– Cui îi pasă? se răsti Tia, nervoasă din cauza stresului. Cred că au şi ei alte lucruri de făcut. Uite-o pe Muna!

Fata stătea înfrigurată şi speriată în colţul unde hotărîseră să se întîlnească. Faţa ei rotundă se destinse cînd îi văzu.

– Credeam că nu mai veniţi!

– Simeon voia să stea să-i urmărească pe însoţitorii Egibi. Zice că se poartă nefiresc.

– Am zis doar că au ales un drum ciudat ca să se întoarcă în oraş, asta-i tot.

Muna le aruncă o privire distrată.

– Aţi adus permisul de trecere?

Tiamat se lovi peste punguţă.

– Sigur.

– Cred că Hillalum a plecat deja.

Acelaşi gînd trecu prin mintea tuturor pe cînd se grăbeau să ajungă pe Cheiul Zababa. În vocea lui

Muna aproape că se strecurase speranţa. Tiamat nu putea să o învinuiască pentru asta.

Înainte să aibă timp să se simtă vinovată că îşi băga prietenii în bucluc, zăriră barca făcîndu-şi drum pe canal înspre ecluză. Probabil că Hillalum inventase deja o poveste pentru barcagiu, căci, de îndată ce îi văzu alergînd pe chei, acesta cîrmi barca spre mal şi le zîmbi fără să fie surprins. Îi lipseau trei dintre dinţii din faţă.

– Hai la bord, zise el. Faceţi-vă confortabili sub stuful acesta, e destul loc pentru toată lumea.

– E în regulă, zise Tiamat. Am un permis de trecere. Nu trebuie să ne ascundem.

Se întreba dacă fusese o idee bună ca Simeon să vină. Grămada de stuf nu l-ar fi apărat de o lance, şi crezu că vede cum mişcă ceva în ea. Şobolani, probabil. Sau şerpi. Se scutură scîrbită. Dar Simeon era mai îngrijorat de tunelul de sub zid prin care trebuiau să treacă.

– Crezi că ne poate vedea cineva aici? îi şopti el barcagiului.

– Nu contează, dacă aveţi permis de trecere.

– Numele meu nu e pe permis.

Cu talentul lui de iudeu de a se face nevăzut, se strecură sub grămada de stuf. Hillalum mai puse cîţiva snopi peste el.

– Doar ca o precauţie, îi explică el barcagiului care dezlegase parîma ce ţinea barca la mal.

Cînd barca începu să alunece de-a lungul canalului înspre bolta întunecată de sub zid, inima lui Tiamat începu şi ea să bată mai tare. Apa curgea nestăvilită spre şanţul de afară, dar trecerea lor era oprită de un grilaj de bronz care putea fi ridicat sau coborît de străjile de la Poarta Nouă Zababa. Hillalum şi barcagiul păreau foarte calmi, de parcă ar fi transportat ilegal persoane în afara oraşului în fiecare noapte. Poate chiar o făceau. Tiamat se gîndi că nu era chiar atît de diferit de transportul ilegal de bunuri.

Stătu nemişcată în timp ce barcagiul cîrmea barca cu vîslele. Întrucît stuful umplea aproape toată barca, ea şi Muna stăteau înghesuite lîngă picioarele lui, iar Hillalum stătea lungit pe snopii din faţa lor. Greutatea lor combinată făcea ca partea din spate a bărcii să fie mai cufundată în apă decît restul, şi barcagiul bombăni:

– Da' grei mai sînteţi! Scoate permisul, fetiţo. Poate nici n-o să verifice, da' nu poţi să ştii ce chef au.

Tiamat scoase permisul şi îşi ascunse mîna bandajată în pliurile fustei. Muna înlemni cînd prora lor cea graţioasă atinse grilajul. Apa clipocea şi părea că are ecou în întuneric. Cărămizile păreau că îi apasă precum lutul ud.

„Încolţiţi…“

– Daţi o petrecere în seara asta, ha?

Vocea străjerului, răsunînd tare în spaţiul închis, o făcu să tresară. Un om înfăşurat într-o mantie stătea pe o cornişă de sub zid, ţinînd o torţă în mînă. Flacăra acesteia se unduia în culori de auriu şi roşu deasupra apei, aruncînd umbre ciudate pe cărămizi. În spatele străjerului, cîteva trepte întunecate duceau în încăperea de pază.

Doar e ziua lui, nu? Barcagiul îl înghionti pe Simeon şi îi aruncă străjerului zîmbetul lui fără dinţi. Le arată şi domnişoarelor de la oraş frumuseţile vieţii de la ţară.

Străjerul începu să rîdă.

– Sper că vă plac insectele, că o să fiţi înţepaţi de mama focului la ora asta din noapte!

Veni pînă în partea din faţă a bărcii şi înfipse suliţa în stuf. Se auziră nişte foşnete şi Tiamat fu sigură că percepe un scîncet slab. Inima îi stătu în loc. Doar nu l-a nimerit pe Simeon? Hillalum părea uluit, dar avu prezenţa de spirit să se apuce să tuşească şi din fericire străjerul nu auzi nimic neobişnuit. Roti de un mîner în întuneric şi grilajul se ridică, lăsîndu-i să treacă.

– Păziţi-vă de perşi! fu sfatul lui de despărţire, pe cînd barca luneca deja sub Zidul lui Nabucodonosor şi ajunse sub un cer luminat de stele.

Tiamat începu să respire precipitat. Atît de mult spaţiu. Fără case, fără ziduri, doar stuf şi cîmpie deschisă şi uneori cîte un palmier cu frunze răscolite de vînt. Privi la cer şi o apucă pe Muna de mînă, simţindu-se ameţită dintr-odată. Muna îi răspunse printr-o strîngere de mînă, uitîndu-se în jur la fel de uimită.

Vîsliră fără nici o vorbă timp de zece minute duble, prora străbătînd stuful care era de înălţimea unui om, folosind reţeaua de canale pentru a ajunge spre rîu. Doar cînd zidurile fură îndeajuns de departe, barcagiul lăsă baraca să se oprească cu o bufnitură într-un banc de noroi.

– Gata! zise el, sărind pe mal şi începînd să descarce stuful cu o viteză uimitoare. Ieşi!

Simeon ieşise deja din ascunzătoare, cu paie în păr. Clipi confuz spre barcagiu. Hillalum se încruntă, apoi începu să înţeleagă. Tiamat era prea preocupată de locul în care se afla şi încerca să vadă dacă Simeon era rănit; de aceea nu se mira de purtarea ciudată a barcagiului. Dar ochii lui Muna se măriră:

– Nu pot să cred, şopti ea.

Tiamat se uită în jur tocmai la timp ca să vadă cum barcagiul trage din grămada de stuf o fată îmbrăcată într-o tunică galbenă.

– Mi se părea mie că barca e foarte grea în seara asta, zise el satisfăcut. Presupun că nici numele tău nu se află pe permis, nu-i aşa?

Khatar se smulse din strînsoarea barcagiului şi îşi aranjă tunica.

– Ce vă uitaţi aşa? Doar trebuia să am grijă de voi, nu? Cum să fac asta dacă voi vă puneţi în cap să vă strecuraţi afară din oraş în mijlocul nopţii, ca o bandă de hoţi!

Se plesni singură, omorînd un ţînţar, şi privi încruntată în jur.

– Măi să fie, ce nu-mi place la ţară! Ce faceţi voi aici?

Simeon şi Muna se priviră unul pe altul. Hillalum părea că se abţine să nu rîdă. Barcagiul se încruntă văzînd părul lui Khatar, care era ciufulit, dar încă se putea recunoaşte stilul de împletitură specific sclavelor.

Tiamat oftă.

– Mai bine i-am spune.

– Şi după aia să fugă înapoi la maestrul Andulli şi să-i spună despre planurile noastre? Muna se încruntă la sclavă.

– Du-te acasă, Khatar. Nu eşti dorită aici.

– N-am cum să mă întorc pînă mîine-dimineaţă, nu? Sclava îi zîmbi suav lui Muna. Îmi pare rău.

– Trebuia să te fi gîndit la asta înainte să ieşi ilegal din oraş.

– Nu fac decît ceea ce mi s-a spus.

– Ha! Şi dacă maestrul Andulli ţi-ar spune să te arunci de pe cel mai înalt zigurat, ai face-o?

– O sclavă trebuie să facă tot ceea ce i se spune, dar nu mă aştept ca o *mushkenum* să înţeleagă aşa ceva.

– Să înţeleg că faci tot felul de lucruri care nu ţi se spun! Mă întreb ce ar zice maestrul Andulli dacă ar afla că ne-ai spionat în timpul întîlnirii noastre de zilele trecute.

Cearta continuă, dar Tiamat era prea agitată ca să mai asculte. Simeon încercă să o calmeze pe Muna. Hillalum o luase pe Khatar de braţ, despărţindu-le pe cele două fete. Ar fi putut să se ciondănească toată noaptea dacă barcagiul nu ar fi bombănit şi nu ar fi apucat-o pe Khatar de încheietură.

– Acesta e un semn de la templu! exclamă el, trăgînd de mîna fetei ca să vadă mai bine în lumina lunii. Eşti sclavă! Îţi dai seama ce te paşte dacă te prinde cineva aici? O să creadă că ai fugit, iar eu o să dau de bucluc că te-am ajutat.

– Atunci va trebui să vă asiguraţi că nu mă prinde nimeni aici, nu-i aşa? îi zîmbi Khatar obraznic.

Muna se eliberă din strînsoarea lui Simeon şi se repezi la fată.

– De ce...

– ÎNCETAŢI! strigă Tiamat.

Sări în picioare, cu pumnii strînşi. Barca se clătină puternic. Toţi se întoarseră către ea uimiţi.

– Încetaţi cu cearta, spuse, încă ameţită de gîndul că nu exista nimic care să-i apere de atacul leilor, al perşilor sau de alte pericole care îi pîndeau în cîmpia întinsă.

– Vă rog. Noi sîntem afară din oraş, şi Khatar e cu noi. Acum nu mai putem face nimic. Cred că ar trebui să o lăsăm să vină. Ne poate ajuta să ţinem porţile deschise.

Barcagiul o privi bănuitor.

– Nu mi-a spus nimeni nimic despre porţi care trebuie ţinute deschise. Ce aveţi de gînd, copii?

Tiamat se uită la Simeon. Acesta îşi muşcă buzele şi dădu din cap. Muna îşi încrucişă braţele. Hillalum oftă.

– Spune-i, Tia.

Tiamat explică cît de repede putu. Barcagiul se încruntă, dar Khatar o privi cu mai mult respect.

– Vorbeşti serios? Te-a lins un siruş adevărat?

– Altfel nu ne-am afla aici, răspunse Tia, făcîndu-şi palma căuş. Deci ne ajuţi?

Khatar zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Doar nu crezi că am de gînd să ratez aşa ceva?!

Barcagiul clătină din cap, deşi lui Tiamat i se păru că vede o umbră de admiraţie în ochii lui.

– Sînteţi nebuni cu toţii! Dacă ai avea un pic de minte, Hillalum, te-ai întoarce cu mine acasă la ferma ta şi i-ai lăsa pe prietenii tăi din oraş să se descurce.

Hillalum îşi încrucişă braţele lui cele puternice.

Barcagiul oftă.

– Eu vorbesc, eu aud, ca de obicei!

Privi feţele lor hotărîte, apoi chipul i se lumină într-un zîmbet.

– Să eliberaţi dragonii regelui? Hm, asta nu vezi în fiecare zi. Dacă nu pot să vă conving să renunţaţi, pot măcar să vă traversez rîul în siguranţă. Nu aveţi plute şi bănuiesc că nici unul dintre voi nu ştie să înoate. Dacă aveţi ceva de cărat, o să stîrniţi mai puţine bănuieli la poartă. Puteţi să luaţi din stuful meu, şi-a făcut treaba în noaptea asta. Dar vă avertizez de pe acum, dacă întreabă careva, o să neg că am ştiut ceea ce aveţi de gînd să faceţi. Să aduci bunuri în mod ilegal e una, dar sînt prea bătrîn pentru matrapazlîcuri de astea.

Tiamat se aruncă de gîtul barcagiului şi îl sărută pe obrajii tăbăciţi. Acesta deveni ţeapăn, dar ridică vîsla zîmbind.

– Hai sus în barcă, fetiţo. Dragonii ăia vă aşteaptă.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

14 taşritu

Maestru de Joc

ANDULLI	familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior
SIMEON	fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior
MUNA	fiica astrologului, oraşul exterior
TIAMAT	fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior
HILLALUM	fiu de fermier, provincie

Rezervă

KHATAR	sclava maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

Capitolul 10

ELIBERAREA

Ascultă-mi plînsetul!

Tabăra din faţa Porţii Lugalgirra era aşa cum o descrisese Hillalum; un gard de stuf înconjura nişte colibe construite după felul celor din cîmpie, cu scopul de a adăposti atît animale, cît şi oameni. Dar era foarte aglomerată cu refugiaţi din nord. Unii dintre ei erau deja înfăşuraţi în păturile lor murdare şi tresăreau neliniştiţi în somn. Alţii se adunaseră în jurul focurilor, vorbind încet sau suspinînd abia auzit. Puţinii negustori care se aflau între ei se ţineau deoparte, scuipînd coji de fistic şi încruntîndu-se. Trei căruţe foarte încărcate aşteptau în apropiere, păzite de căruţaşi. Cu atîţia oameni de toate vîrstele şi din toate păturile societăţii, nimeni nu se obosi să acorde atenţie

celor cinci copii care veneau clătinîndu-se dinspre mlaştini, cocoşaţi sub povara de stuf pe care o duceau.

– De obicei nu sînt aşa de mulţi oameni aici, zise Hillalum, privind în jur dezorientat.

Simeon se încruntă cînd îi văzu pe refugiaţi.

– E din cauza războiului. Ar fi trebuit să ne gîndim la asta. Dar nu e nevoie să ne schimbăm planul. Va fi şi mai multă zăpăceală cînd se va deschide poarta. Va trebui doar să intrăm noi primii.

Tiamat îşi strînse pumnul stîng şi se cutremură, cuprinsă de fiori. Ideea părea din ce în ce mai proastă. Privi înfrigurată mulţimea şi căută un colţ liniştit în care să stea cu toţii pînă la răsărit. Dar Khatar apucă braţul unui băiat îmbrăcat într-o tunică zdrenţăroasă şi îl întrebă:

– Ce se întîmplă? De unde sînteţi?

Băiatul o privi cu uimire.

– N-ai auzit? Perşii au cucerit Sippar. Proştii de străjeri au deschis pur şi simplu porţile şi i-au lăsat să intre. Tata spune că în Babilon vom fi în siguranţă.

Le aruncă o privire bănuitoare.

– Da' voi de unde sînteţi? Credeam că ştie toată ţara.

– De la una dintre ferme, zise Simeon repede, trăgînd-o pe Khatar înainte ca băiatul să mai apuce să pună vreo întrebare stînjenitoare.

– Veştile vin mai greu pînă la noi.

Găsiră un loc lîngă pod şi se aşezară. Simeon propuse să doarmă pe rînd, să stea de pază cîte doi. Dar după cele auzite, le era imposibil să doarmă. În cele din urmă, începură să vorbească despre veştile rele în şoaptă, ascunzîndu-şi chipurile cînd străjile care patrulau Zidul lui Nabucodonosor se opreau ca să necăjească refugiaţii.

– Staţi confortabil acolo jos, nu? strigau ei. Perşii o să apară în curînd. Somn uşor!

Apoi rîdeau, înainte de a-şi începe patrularea din nou. Uneori oamenii le răspundeau, dar negustorii, care mai făcuseră comerţ în Babilon şi ştiau ce fel de glume făceau străjile, ignorau provocările.

Simeon încercă să o facă pe Khatar să le spună de ce maestrul Andulli o pusese să-i spioneze. Dar sclava le răspunse că n-avea de unde să ştie ea. Ea făcea doar treburile murdare, în timp ce stăpînii ei se îmbogăţeau. Apoi reuşi cumva să pună mîna pe eşarfa de păr a lui Muna, ceea ce duse la o altă ceartă pînă cînd îşi dădură seama că ea voia doar să-şi ascundă semnul de pe mînă cu ea.

– Acum arăt ca Tiamat, zise Khatar, ridicîndu-şi mîna bandajată şi arătînd către piciorul ei nespălat.

Tiamat văzu atunci că sclava purta încă mărgelele norocoase pe care le căpătase în schimbul permisului

Egibi. Îşi mută privirea înainte de a se lăsa copleşită de gînduri negre despre vrăji şi zile cu ghinion.

Muna se trase mai aproape.

– Eu tot n-am încredere în ea. Cînd soarele răsare, ar trebui să o dăm pe mîna autorităţilor şi să le zicem că e fugară. Ar fi un bun pretext pentru a-i face pe străjeri să deschidă poarta.

Tiamat clipi uluită.

– Nu putem face asta!

– N-ar fi o idee prea rea, zise Simeon, privind înspre Khatar, care îi arăta lui Hillalum brăţara de picior. Avem nevoie de ceva care să ne scoată în evidenţă între toţi oamenii ăştia. Nu-ţi face griji, nu o să aibă probleme dacă maestrul Andulli chiar a trimis-o să ne spioneze.

Tiamat se încruntă.

– Nu! Soldaţii ar putea să o rănească! Le fac tot felul de lucruri oribile sclavilor fugari.

Muna bombăni că asta ar fi o lecţie bună pentru Khatar, să se înveţe minte să nu îi mai spioneze pe alţii. Dar Simeon oftă.

– Nu, Tia are dreptate. Ar fi un lucru rău. Va trebui să stăm cu ochii pe ea cînd se va deschide poarta.

– Stau eu cu ochii pe ea, n-avea grijă, zise Muna, privind-o pe sclavă. În fiecare clipă dublă.

După asta, probabil că Tiamat aţipi, în ciuda agitaţiei pe care o simţea. Acum, îi privea pe Hillalum şi Khatar chicotind şi se întreba ce puteau găsi de rîs într-o situaţie ca asta. Apoi, se trezi cînd Simeon o scutură de umăr.

Sări în picioare şi se uită la ziguratul care se profila pe cerul albicios deasupra zidului. Casa Raiului de pe Pămînt, primul loc din oraş care vedea soarele, începea deja să se coloreze.

– E prea tîrziu! strigă ea. Avea capul greu, gura i se uscase şi degetele o dureau sub bandaj. De ce nu m-aţi trezit?

Se clătină.

Simeon o trase înapoi jos.

– Calmează-te, Tia! Te-am trezit. Avem destul timp şi tu aveai nevoie de somn. Arătai îngrozitor azi-noapte.

Privirea lui îngrijorată îi spunea că nici în dimineaţa asta nu arăta mai bine, dar îi zîmbi încurajator.

– Aşadar, Muna are permisul, iar Hillalum se află pe poziţii. Nu-ţi face griji în legătură cu Khatar. Avem noi grijă de ea. Tu doar concentrează-te asupra dragonilor. Uite, bea asta.

Băiatul îi duse un vas crăpat la buze. Conţinutul avea un gust îngrozitor, dar îl înghiţi pentru că îi era foarte sete. Stomacul ei gol se revoltă şi fata ochi

fructele şi legumele unui neguţător întreprinzător care le vindea refugiaţilor la un preţ exorbitant în spatele căruţei sale, dar nu era timp să se gîndească la micul dejun. Refugiaţii se înghesuiau deja la poartă, nerăbdători să se afle în Babilon în siguranţă înainte de venirea perşilor.

Tiamat împinse vasul deoparte şi îşi croi drum prin mulţime. O prinse din urmă pe Muna la porţile de bronz, unde fata arăta permisul, cerînd să fie lăsată înăuntru. Pe un umăr, Muna căra partea ei de stuf. Tiamat îşi dădu seama că o uitase pe a ei. Nu mai avea timp să se întoarcă. Închise ochii şi se concentră asupra siruşilor.

„Veniţi, imploră ea. Trebuie să veniţi."

Podul se cufunda sub picioarele ei şi urechile îi ţiuiau.

– Ce are prietena ta? întrebă străjerul. Îi este rău? Nu putem risca să lăsăm pe cei bolnavi de ciumă în Babilon, cu sau fără permis Egibi.

Tiamat făcu un efort să stea dreaptă. Îşi dădu părul de pe frunte şi îi aruncă străjerului ceea ce spera să fie un zîmbet inocent.

– Îmi e doar foame, domnule! Călătorim de zile întregi fără mîncare!

Cel puţin aşa se simţea.

Străjerul mîrîi.

– Foame, zici? Bănuiesc că nu poţi avea ciumă dacă ai poftă de mîncare. Ce ai în snopul acela, fetiţo?

– Doar stuf, domnule, zise Muna cu privirea plecată, făcîndu-i cu ochiul lui Tiamat.

Se auzi un scîrţîit cînd grilajul de dincolo de porţi se ridică. Cu un horcăit, începură să se deschidă. Tiamat se încordă, cu ochii la golul din faţa lor care devenea din ce în ce mai mare. Zidul uriaş al oraşului stătea parcă aplecat deasupra lor, făcînd-o să ameţească iar. Se strecură înspre deschizătură.

Unul dintre refugiaţi, un bărbat bine îmbrăcat, acoperit de praf ca toţi ceilalţi, o apucă de păr.

– Stai la rînd! bombăni el, făcîndu-şi loc cu coatele.

Tiamat încă ameţită se clătină şi fu cît pe ce să cadă în şanţul palatului.

Muna se întoarse, stînjenită de snopul de stuf. Apoi o siluetă galbenă ţîşni pe pod.

– Las-o în pace pe prietena mea!

Khatar sări în spatele bărbatului, îl luă de gît şi începu să-l strîngă, dînd din picioare. Acesta mîrîi furios, dar porţile erau acum deschise îndeajuns pentru ca prin ele să poată intra o persoană. Înainte să poată fi oprită, Tiamat trecu de partea cealaltă.

– Hei! strigă străjerul, prinzînd-o din urmă. Unde te duci? Toţi cei care intră în oraş trebuie perchezi-ţionaţi, acesta e ordin de la Ensi!

Un alt străjer îi blocă drumul cu suliţa. Muna aruncă snopul de stuf către el, iar acesta o scăpă. Tiamat trecu pe lîngă ei şi alergă de-a lungul pasajului întunecat înspre curtea centrală Lugalgirra.

– Siruşi! strigă ea cît de tare putu, iar ecoul îi răspunse. Veniţi, siruşi!

În acelaşi timp se simţea cam stînjenită. „Cheamă-i", spusese Simeon. Nu spusese însă şi cum.

În spatele ei, străjile de la poarta exterioară erau ocupate cu refugiaţii care văzuseră cum intraseră copiii şi credeau că pot recurge la aceleaşi tactici. Un soldat o prinsese pe Muna, dar trebui să-i dea drumul ca să poată face faţă valului de oameni şi de animale.

Timp de un minut dublu, curtea centrală Lugalgirra fu goală, străjile de pază de la poarta centrală nedîndu-şi seama încă de problemele de la cea exterioară. Strigîndu-i întruna pe siruşi, Tiamat ţîşni la stînga pe sub arcada care o ducea la spaţiul dintre ziduri şi se opri brusc, cuprinsă de disperare. Un grilaj de bronz îi bara drumul, separînd curtea de locul unde alergau siruşii. Simţi un gol în inimă. Era evident că animalele trebuiau împiedicate să iasă înainte de

deschiderea porţilor exterioare. Ce proastă fusese că nu se gîndise la asta!

– Aici, sus, Tia!

Un strigăt întretăiat spintecă liniştea. Simeon traversă curtea alergînd şi urcă nişte trepte aflate în umbră pe o parte a arcadei.

– Cred că mecanismul e acelaşi ca al porţii de la canal. Ar trebui să putem să-l ridicăm.

Tiamat privi în partea de sus a grilajului, unde acesta se pierdea în arcada de cărămidă. Nu-i trecuse niciodată prin minte să observe cum fusese ridicat grilajul de la Poarta Nouă Zababa ca să-i lase să treacă cu barca noaptea trecută.

– Nu sta înţepenită acolo! şuieră Simeon. Vin!

La început, fata crezu că se referă la străjile de la poarta interioară, care observaseră în sfîrşit intrarea lor şi alergau în pasaj după ei. Apoi, un miros cunoscut se făcu simţit în curte şi îşi dădu seama de adevăr. Inima îi tresări. Se căţără pe scări după Simeon şi înşfăcă celălalt mîner, începînd să rotească.

Crezuse că va fi greu, dar mecanismul era bine uns şi grilajul se ridică repede, aproape fără nici un zgomot. De acolo unde se aflau, nu puteau vedea ce se întîmplă între ziduri, dar zăriră străjile întorcîndu-şi capetele şi rămînînd cu gura căscată. Strigară alarmaţi, se întoarseră şi o luară la fugă pe unde veniseră.

Intrară valvîrtej în încăperea care servea drept cameră de gardă şi trîntiră uşa în urma lor.

La poarta exterioară, primii refugiaţi trecuseră de străji. Unul dintre ei trăgea un catîr împovărat care mergea la trap. Animalul simţi mirosul siruşilor şi dădu în apoi, smucind hăţul din mîna stăpînului său şi întorcîndu-se atît de repede, încît oamenii din spate nu avură timp să se dea din calea lui. Catîrul îi dădu jos şi o luă la galop pe drumul pe care venise, potcoavele scoţînd un sunet ce avea ecou în spatele zidului, şi obiectele din povara lui se risipiră în praf. Afară se auziră ţipete cînd animalul panicat năvăli în tabără şi alergă mai departe, spre cîmpie.

Şase siruşi, cu solzi lipsiţi de strălucire, trecură în şir pe sub grilajul ridicat. Toţi odată îşi întoarseră capetele încornorate către poarta exterioară, cu limbile şfichiuind aerul. Inima lui Tiamat începu să cînte. Crenelurile se învîrteau ameţitor pe fondul unui cer roz luminos. Siruşul care o linsese era chiar sub ei, în fruntea turmei. Putea să simtă cum bate inima dragonului, bucuria lui că era liber. Solzii îi scăpărară ca jarul cînd o rază de soare luminä zidul. Ridică în aer cu cornul una dintre bocelele pe le cărase catîrul. Seminţele se împrăştiară. Îşi scuturä capul şi şuieră. Apoi îşi ridică fruntea şi privi direct la Tiamat.

Simeon îşi ţinu respiraţia.

– Stai nemişcată, şopti el. Nu cred că pot să urce aici.

– Fugiţi, dragoni proşti! De ce nu fugiţi? strigă Tiamat, smulgîndu-se de lîngă Simeon şi fluturîndu-şi braţele în direcţia animalelor.

Între timp, străjile îşi reveniseră din zăpăceala cauzată de fuga catîrului. Adunaseră cîţiva negustori şi înaintau nehotărîţi, înşiraţi de-a lungul pasajului de trecere, înarmaţi cu suliţe şi ciomege. Cînd văzură că siruşii se opriseră, bărbaţii începură să strige şi să dea cu ciomegele în pereţi.

– Mînaţi-i înapoi! strigă una dintre străji. Voi doi de acolo! Pregătiţi-vă să lăsaţi jos grilajul după ce intră! Nebunilor, cum aţi putut să le daţi drumul? Să vedeţi ce vă fac cînd v-oi prinde!

Tiamat ascultase destul. Incapabilă să se gîndească la altceva decît la faptul că trebuie să-i oprească pe oameni să-i mîne pe bieţii dragoni înapoi în închisoarea lor înfiorătoare, se aruncă de pe arcadă pe spatele creaturii care conducea turma.

– TIA, NU!

Strigătul înspăimîntat al lui Simeon veni de undeva de departe. Solzii siruşului erau surprinzător de elastici şi de calzi. Gîtul se unduia cu mişcări de şarpe în faţa ei, iar coama de ţepi roşu-aurii se termina

în două coarne întoarse şi şuviţe de păr de culoarea focului ce cădeau pe lîngă urechi. Cornul central împungea cerul. Pentru o clipă, animalul înţepeni din cauza surprizei. Ceilalţi cinci îşi scuturau capetele şi limbile lor se îndreptau spre ea. Tiamat se chirci, groaza înlocuindu-i bucuria sălbatică ce o făcuse să sară. Dar îşi înăbuşi frica şi îşi înfipse picioarele în burta dragonului.

– Hai! suspină ea. Nu-i lăsaţi să vă prindă!

Animalul dădu înapoi şi sări la vederea şirului de oameni care îi tăiaseră calea. Tiamat se agăţă cu disperare cînd una dintre labele din faţă apucă un negustor şi acesta căzu urlînd. Un altul fu azvîrlit cu putere în aer de cornul dragonului. Corpul acestuia se zdrobi de zid şi căzu nemişcat. Ceilalţi oameni îşi aruncară ciomegele şi lăncile şi fugiră către poarta exterioară, ţipînd ca să fie închisă. Refugiaţii care intraseră în pasaj se întoarseră şi fugiră şi ei. Cu capetele lăsate în jos, siruşii alergară după ei înspre poarta care tocmai se închidea.

Tiamat se ghemui pe spatele dragonului, cu ochii închişi de groază. Unul dintre ţepii de la baza coamei îi intra în mîna nebandajată şi muşchii se unduiau sub ea, altfel decît cei ai măgarilor, ai cămilelor şi ai catîrilor pe care călărise cînd era mică. Viteza şi puterea animalului îi tăiau respiraţia.

Strigăte îi treceau pe lîngă urechi.

– Milostivă Iştar, e un copil pe spatele lui!... Ce are de gînd să facă?... Sari, fetiţo! Sari!

Ţipetele deveneau mai sălbatice pe măsură ce se apropiau.

– Atenţie!... Mînă-i înapoi!... Închideţi poarta! Pentru numele lui Marduk, AU IEŞIT!

Ştia că se aflau dincolo de porţi, fără să fie nevoie să vadă. Vîntul cald, zgomotul copitelor şi al labelor pe pod, strălucirea de dincolo de pleoapele închise, praful pe care îl înghiţea...Nevenindu-i să creadă că încă era călare pe dragon, riscă şi aruncă o privire înapoi. Unul dintre dragoni rămăsese în urmă de partea cealaltă a podului. Îl văzu tîrît în şanţ, înconjurat de oamenii care, înspăimîntaţi pentru familiile lor, îl loviră într-una pînă cînd apa se făcu roşie. Privi în altă parte, cu gîtul uscat.

Un şir întunecat de cumpene îi trecură prin faţa ochilor pe cînd siruşul o luă spre nord de-a lungul malului rîului. Un soare imens, roşu se reflecta în canale şi făcea ca praful să apară ca o flacără în cîmpia îndepărtată. Cîţiva refugiaţi, care călătoreau spre Babilon, arătară uimiţi către animale şi strigară ceva, dar Tiamat nu-i înţelese. Nişte capre fugiră din calea lor behăind. „Sari, gîndi fata. Trebuie să sari.“ Dar de

cîte ori se gîndea la asta, picioarele îi tremurau şi se agăţa mai tare.

Încercă să-i vorbească dragonului, la început cu blîndeţe, ca unui cîine vagabond, apoi strigă la el să se oprească sau măcar să încetinească. Acesta nu o băgă în seamă. Alerga cu toată puterea şi părea să fi uitat că are pe cineva în spinare, în timp ce toţi ceilalţi o acceptaseră ca pe un fel de excrescenţă pe spatele conducătorului lor.

La un moment dat, părăsiră rîul şi luară calea mlaştinilor, îndreptîndu-se spre cîmpia deschisă. O nouă temere o cuprinse. Dacă perşii mărşăluiau deja în josul rîului? Animalul şchiopăta. Viteza se micşoră puţin. Îşi mută greutatea şi căută un loc moale ca să sară. Apoi auzi un sunet care îi îngheţă sîngele în vene. Un răget.

Lei.

Siruşul pe care îl călărea tresări. Ceilalţi şuierară la auzul răgetului şi se apropiară de conducător. Tiamat abandonă ideea săritului şi îl îndemnă să alerge mai repede. Aproape că nici nu auzi zgomotul produs de atacul leilor, dar siruşul de la coada turmei căzu. Ceilalţi imitară scîncetul lui de agonie şi dragonul ei tîşni înainte, mai repede ca niciodată. Privi îngrozită înapoi la trei leoaice care ce luptau pentru trupul creaturii, smulgînd bucăţi mari din acesta, în timp de

siruşul muribund răgea de durere şi încerca să le lovească cu cornul. Lacrimile îi întunecară vederea şi îşi îngropă faţa în gîtul dragonului.

– Se zice că sînteţi puternici. De ce nu luptaţi?

Alţi lei, aţîţaţi de mirosul sîngelui, veneau în salturi mari către ei. Un al doilea siruş căzu fără să fie măcar atacat, împiedicîndu-se într-un şanţ, şi îşi frînse gîtul. Nu se mai ridică. Leii se opriră să cerceteze prada, dîndu-le astfel timp celor care supravieţuiseră să se distanţeze. Dar creaturile erau din ce în ce mai obosite, cozile se tîrau pe pămînt şi boturile erau aplecate. Cel pe care se afla Tiamat scoase un hîrîit îngrozitor şi începu să şchiopăteze mai tare.

– Opreşte-te, suspină fata, temîndu-se că va cădea şi el în vreun şanţ. Vă rog, opriţi-vă. Vă ucideţi singuri, proştilor!

Totul mergea pe dos. Nu ar fi trebuit să încerce să-i salveze într-o zi cu ghinion. Cînd simţi că dragonul de sub ea se răsuceşte şi văzu pe unul dintre ceilalţi aruncîndu-se într-un iaz de lîngă un baraj din apropiere, unde se zbătu pentru o clipă înainte să dispară de la suprafaţă într-un nor de abur, îşi sprijini pur şi simplu capul de gîtul dragonului, prea copleşită ca să poată să accepte această nouă moarte.

– Nu puteţi înota, nu-i aşa? Ce fel de creaturi sînteţi?

Apoi îşi dădu seama de ce se răsucise siruşul. Ajunseseră la marginea cîmpiei. În depărtare, un zid uriaş strălucea dincolo de mlaştini. Un şir de care de luptă goneau înspre ei, venind parcă dinspre soare, fiecare dintre ele trase de o pereche de cai cu harnaşamente împodobite cu ciucuri strălucitori, ridicînd nori care se transformară în picături cînd ajunseră în zona mlăştinoasă. Carele încetiniră, apoi caii luară iar viteză, îndemnaţi de bici şi de strigăte. Fiecare ducea un om care mîna caii şi un altul înarmat cu un arc. Se despărţiră cînd intrară în stufăriş şi nu părură să fi observat siruşii, dar strigătele şi sunetele scoase de bici deveniră mai puternice, pe măsură ce îi înconjurau.

Tiamat îşi dădu seama ce voiau să facă.

– Opriţi-vă! strigă ea. Rămîneţi în mlaştină!

Îşi luă siruşul de gît şi încercă să-l oprească. Dar acesta şi celălalt supravieţuitor ieşiră din stuf panicaţi şi începură să alerge de-a lungul cîmpiei deschise, fugind de monştrii stranii pe patru roţi. Cîţiva lei săriră după ei, lăsînd deocamdată la o parte prada, mai preocupaţi acum să scape de duşmanul comun.

În spatele lor, strigătele triumfătoare, sunetele de bici, potcoavele care duduiau şi zgomotul roţilor avertizau că toate carele începuseră urmărirea. Un oftat spintecă aerul şi unul dintre lei căzu, cu o săgeată înfiptă în gît. O alta îl lovi pe dragonul fără călăreţ în spate. Acesta şuieră furios şi se întoarse spre cel mai apropiat car cu cornul lăsat în jos. Cel care mîna caii scoase un strigăt, şi arcaşul îl ţinti pe siruş între ochi. Căzu, scurmînd pămîntul cu labele din faţă, cu ochii închişi, cu limba ieşind afară. Celelalte care ajunseră şi ele şi îi înconjurară la o distanţă la care se aflau în siguranţă, în timp ce oamenii arătau cu degetul şi scoteau exclamaţii de uimire. Traseră alte cîteva săgeţi în siruşul rănit şi săriră jos ca să examineze creatura cea ciudată. Restul carelor abandonară leii ca să urmărească dragonul pe care se afla Tiamat.

– Nu! ţipă aceasta cu vocea răguşită din cauza prafului şi a fricii. Nu-l omorîţi! Nu înţelegeţi! M-a lins, o să mor...

Carul care conducea şirul era atît de aproape acum, că fata putea vedea marginea roşie a nărilor cailor şi albul ochilor care se roteau. Omul cu hăţurile se ghemui, în timp ce arcaşul potrivi o săgetă în arc şi strigă ceva ce Tiamat nu înţelese. Purta pantaloni ciudaţi, strîmţi şi un coif de bronz care sclipea în soare. În timp ce ţintea siruşul, ochii lui erau fioroşi şi hotărîţi.

Strigă din nou. Un fior rece uscă transpiraţia de pe spatele lui Tiamat şi puterea braţelor o părăsi. Pe cînd strînsoarea ei slăbea, auzi săgeata şuierînd. Urmă un vîrtej de lumină... solzi... potcoave... roţi...

Atinse pămîntul cu un icnet şi se lovi cu capul de o piatră. Mai văzu ca prin ceaţă cum chipul unui bărbat cu barbă şi cu coif se aplecă peste ea. Apoi totul dispăru în întuneric.

Capitolul 11

PERȘII

Un domn ești tu și atotputernic este cuvîntul tău!

Murmurul scăzut al unor voci o trezi pe Tiamat. Nu o interesa deloc ceea ce spuneau acestea. Era mult prea preocupată de durerea de gît şi de cea de cap. Stătea lungită pe o rogojină sub o pînză de un portocaliu-strălucitor care se unduia în bătaia vîntului. Căldura aducea mirosuri de fum, transpiraţie de cal şi carne friptă.

Ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte cu claritate era că gonea de-a lungul cîmpiei, urmărită de nişte bărbaţi îmbrăcaţi ciudat, care se aflau în care de luptă. Se întîmplase ceva îngrozitor.

Îşi ridică uşor capul. Un triunghi de cer albastru era blocat de o siluetă cu barbă, care purta coif şi

pantaloni strîmţi. La şold îi atîrna o sabie şi ducea cu el o suliţă.

„Sînt într-un cort, gîndi fata. Apoi: siruşul! Mi-au omorît siruşul!“

Dacă ar fi avut mai multă putere, s-ar fi aruncat asupra omului, cu sau fără suliţă. Dar cînd se ridică în capul oaselor, pămîntul începu să se învîrtă şi căzu la loc cu un geamăt. Paznicul întoarse capul şi o privi. Prinse de braţ un soldat care tocmai trecea şi îi şopti ceva, înainte de a-şi relua veghea.

Tiamat închise ochii, numără pînă la şaizeci şi îi deschise iar. Lîngă rogojină fusese adusă o ulcică cu mîner auriu. Cu grijă, se răsuci şi întinse mîna să o apuce. Înăuntru se afla apă. Era caldă şi avea un gust ciudat, dar o bău pe toată şi se lungi iar, aşteptînd să-i revină puterile. De data aceasta, paznicul nu o băgă în seamă.

„Gîndeşte-te. Trebuie să te gîndeşti.“

Nu era moartă, asta era clar. Însemna oare că şi siruşul era viu? Vocile pe care le auzea vorbeau un amestec de acadiană şi limba barbară în care oamenii din carele de luptă strigaseră la ea. Străduindu-se să-şi învingă frica, Tiamat stătu nemişcată şi ascultă.

– Stăpînul îşi face griji în legătură cu timpul necesar schimbării cursului rîului, spunea un bărbat în

acadiană. Probabil că sînt foarte mulţi oameni care călătoresc pe apă spre oraş pentru Campionatele Celor Douăzeci de Careuri, ca să nu mai vorbim de refugiaţi. Cu siguranţă vor observa ceva, şi asta va ajunge la urechile Demonului.

– Singurul punct slab al Babilonului este rîul, răspunse o voce aspră cu un accent puternic. Am mai discutat despre asta de o sută de ori. Soldaţii mei vor fi deghizaţi. Numărul mare de oameni care călătoresc şi agitaţia vor fi în avantajul nostru. Nimeni nu o să bage în seamă un grup de ţărani care curăţă canalele. Nu-şi vor da seama cine sîntem sau ce facem, pînă cînd va fi prea tîrziu. Oamenii sînt gata, domnule. Nu recomand schimbarea planurilor; e mult prea tîrziu.

O voce mai profundă, mai puternică spuse ceva care suna ca o întrebare, şi vocea cea aspră răspunse în limba barbară. Cu respect, dar şi cu hotărîre.

– Ne dăm seama că e cam brusc, Maiestate, interveni cel care vorbea în acadiană. Dar de-abia am descoperit această soluţie posibilă. Stăpînul nostru v-a trimis harta aceasta. Este o copie a aceleia din vîrful ziguratului. După cum vedeţi, toate porţile sînt marcate clar...

– Dă-mi să văd! Pauză, urmată de un rîs gros. Domnule, această hartă e o glumă! Aceste porţi sînt

la fel de adevărate precum Copacul Babilonian al Vieţii.

Tonul deveni ameninţător.

– Crezi că stăpînul nostru este prost?

– Nu e o glumă, Maiestate, vă sigur. Stăpînul nostru a discutat pe îndelete chestiunea cu Înaltul Preot, şi acesta crede că Porţile Pămînteşti reprezintă cel mai sigur mod de a intra în oraş pentru oamenii voştri. Este o hartă foarte veche şi sigur că unele dintre zigurate nu mai există – din păcate preoţii de la Sippar au distrus altarul înainte ca Măria Ta să intre acolo, dar sînt altele pe care le putem folosi. Vezi acest cerc de aici? Aici este Borsippa, care se află puţin mai jos de Babilon şi poate fi uşor cucerit. Vom trimite mesageri preoţilor zeului din Borsippa, Nabu, şi aceştia te vor ajuta. Tot ce ai de făcut este să aştepţi la templul din vîrful ziguratului din Borsippa pînă cînd deschidem noi porţile, apoi să intri în inima Babilonului. Porţile Pămînteşti nu au mai fost folosite de mii de ani. Îi vei lua pe toţi prin surprindere.

Vocea cea aspră începu să protesteze, dar cel căruia îi spuneau „Maiestate“ o făcu să tacă şi vorbi într-o acadiană perfectă.

– Generalul Gobryas are dreptate într-o privinţă. E adevărat că am putea cuceri Borsippa mîine. Dar

nu-mi prea place să mă bazez pe ideea că o magie veche va putea deschide nişte porţi care, ai recunoscut tu însuţi, n-au mai fost deschise de ani de zile. Mi se pare că ziguratul vostru poate deveni o capcană la fel de bine ca o ecluză.

– Nu, Mărite! Jur pe numele lui Marduk că nu e o capcană!

– Şi cum propui tu să deschidem porţile? Ai verificat tu însuţi că este posibil aşa ceva?

O tuse scurtă.

– Stăpînul nostru se ocupă de asta chiar acum. Puteţi fi sigur că porţile vor fi verificate foarte atent înainte ca Măria Ta să treacă prin ele. Dacă nu aveţi încredere în magie, poate preferaţi să vă trimiteţi generalul împreună cu oamenii cei mai buni, şi apoi poate Măria Ta să intre prin una dintre porţile obişnuite după ce vor fi preluat controlul în oraş.

Tiamat stătea nemişcată, incapabilă să respire. „Să intri în inima Babilonului."

Protestul brutal al generalului, că magia era doar o păcăleală şi totul avea o explicaţie logică, încă neştiută de oameni, declanşă o altă discuţie în limba barbară. Apoi auzi ceva care îi dădu fiori.

– Normal că generalul meu este precaut. Conducătorul părea amuzat. Dar cred că ar trebui să fie de acord cu faptul că sînt unele lucruri pe lumea asta care

nu pot fi explicate. Nu mai departe de dimineaţa aceasta antrenamentele voastre au fost întrerupte de apariţia unor animale ciudate. Iar una dintre ele era călărită de o fată desculţă care n-avea nici hăţuri ca să îl controleze.

– Ce nebună! mormăi generalul. Cu toate asta, nu e vorba de nici o magie. Fata nu avea nici un control asupra bestiei.

Urmă un chicotit scurt.

– O să păstrez harta. Dar vreau să luaţi fata cu voi. Probabil că provine de la vreuna dintre fermele voastre; o lăsaţi la casa ei pe drum. O tabără de război nu e un loc potrivit pentru un copil. Acum e timpul să plecaţi.

Tiamat se ridică în capul oaselor, înţepenită de groază. Nu mai avea nici o îndoială asupra identităţii oamenilor îmbrăcaţi în haine ciudate. Şi cineva din propriul neam era de partea lor! Conştientizarea acestui fapt o făcu să tremure de furie. Cortul nu se mai învîrtea cu ea, dar se simţea extrem de slăbită. „Trebuie să fug, doar la asta se putea gîndi. Trebuie să mă întorc în Babilon şi să-l avertizez pe maestrul Andulli."

Doar că nu avea cum să plece. Paznicul deveni atent cînd un bărbat înalt, surprinzător de tînăr intră în cort. Purta un veşmînt larg cu stele roz şi aurii,

aruncat neglijent peste pantalonii strîmţi. Barba era neagră şi cîrlionţată şi ochii erau de un verde-strălucitor. În spatele lui venea în grabă un bărbat mai în vîrstă, brunet şi voinic, purtînd încă uniforma prăfuită cu care fusese îmbrăcat în timpul urmăririi, deşi îşi dăduse jos coiful. Erau urmaţi de doi bărbaţi îmbrăcaţi după portul babilonian, cu mantii murdare de călătorie. Tiamat era atît de preocupată să privească ochii conducătorului, că nu îi recunoscu pe babilonieni decît cînd unul dintre ei răsuflă tare şi spuse:

– Nu e fata pe care...?

Îşi înghiţi cuvintele, dar persului cu ochi verzi nu-i scăpase nimic. Întoarse capul şi ridică o sprînceană.

– Văd că vă cunoaşteţi deja, zise el cu un ton periculos de blînd. Vreţi să-mi explicaţi?

Tiamat se uită la babilonieni uluită şi dezorientată. Erau paznicii Egibi de noaptea trecută, cei pe care Simeon îi văzuse îndreptîndu-se pe strada Marduk în direcţia greşită.

– Trădătorilor! şuieră ea.

– Ce se întîmplă? mîrîi bărbatul cel brunet.

Oamenii casei Egibi priviră unul la altul.

– Seamănă puţin cu o fată pe care o cunoaştem din oraş, se bîlbîi unul. Dar e imposibil...

Se uitară mai atenţi la Tiamat, apoi se priviră iar. Un mesaj tăcut trecu de la unul la altul.

– Ai dreptate, Măria Ta, spuse primul om. Ar trebui să o ducem înapoi imediat.

Tiamat se ridică mai întîi pe genunchi, apoi în picioare. Se clătină uşor, dar reuşi să se ţină dreaptă. Cu inima bubuind, concentrîndu-se asupra acelor ochi verzi, îl salută pe conducătorul pers ducînd mîna la nas.

– Domnule, nu mă trimiteţi cu aceşti oameni! Mă vor omorî!

– Nu fi proastă, fetiţo! şuieră cel care se afla mai aproape, apucînd-o de umăr.

– Nu!

Tiamat îşi înfipse călcîiele în pămînt. Îl imploră din nou pe conducătorul cu ochi verzi.

– Nu mă vor duce înapoi, ştiu că nu o vor face! Le va fi teamă că o să-i denunţ. Eu îl cunosc pe stăpînul lor. Este Maestrul de Joc la clubul nostru şi ar fi foarte mînios dacă ar afla că ei au fost aici. Domnule, vă rog să mă ţineţi prizonieră aici! Nu o să vă fac probleme, promit şi... Înghiţi minciuna. ... Promit că nu o să încerc să fug.

Bărbatul cel brunet clătină din cap. Conducătorul se încruntă.

– Ştii cine sînt eu?

Tiamat îşi muşcă buzele. Bărbatul Egibi îi dăduse drumul, dar nu o slăbea din ochi, plin de furie.

– Sînteţi perşi, nu-i aşa? şopti ea.

Conducătorul zîmbi.

– Văd că eşti fată isteaţă. Sînt regele Kyros al Noului Imperiu Persan. Acesta este generalul Gobryas care îmi comandă armata. Iar cei doi bărbaţi despre care tu crezi că te vor omorî ne ajută să intrăm în Babilon pentru că au convingerea că eu voi face o treabă mai bună decît regele vostru care, după cîte am auzit, îşi petrece timpul în deşert mîncînd iarbă, în timp ce fiul său stă pe tron şi vă jupoaie de toată agoniseala. Ei se întorc în oraş acum. De ce nu vrei să mergi cu ei?

Tiamat se scutură, înfiorată.

– Pentru că sînt trădători, şopti ea.

– Iar eu sînt duşmanul vostru. Nu crezi că eu te-aş omorî?

Tiamat se scutură iarăşi.

– Deocamdată n-ai făcut-o. Şi, în plus... ai ochii mei.

Kyros o privi uluit. Apoi începu să rîdă.

– Am ochii tăi! Aşa e! Ia te uită, Gobryas! Fata are ochi de prinţesă!

Generalul se încruntă.

Regele persan privi gînditor la Tiamat.

– Cum te cheamă, fetiţo?

– Tiamat, îngăimă ea, prinsă cu garda jos de schimbarea subiectului.

– Hai să-ţi spun ceva, tînără Tiamat. Dacă te întorci cuminte în oraş cu oamenii aceştia şi nu spui nimănui ceea ce ai auzit aici, îţi promit că nimeni nu-ţi va face rău nici ţie, nici familiei tale. Dacă încearcă cineva, o să-mi dea socoteală. Facem tîrgul?

Fata se întoarse către oamenii casei Egibi, cuprinsă de o bănuială îngrozitoare.

– Maestrul Andulli ştie că sînteţi aici?

Aceştia priviră unul la altul

– *Ştie?*

Unul dintre ei ridică din umeri.

– Va trebui să-i spunem pînă la urmă.

– Bineînţeles că ştie, zise cel care o apucase de braţ. Da' ce credeai ? Că familia Egibi e împărţită în două precum o coajă de fistic? Habar n-am ce faci tu aici, dar ştiu altceva. Dacă nu te întorci în Babilon pînă mîine-seară, maestrul Andulli va fi mai mînios decît bătrînul Nabonaid într-o zi cu ghinion!

Se întoarse către Kyros.

– Te asigur că harta e reală, Măria Ta. Cît despre poartă, nimeni nu poate şti cu siguranţă dacă se va deschide după atîta amar de vreme, nici măcar preoţii

lui Marduk. Trebuie să încercăm, şi pentru asta avem nevoie de fată. Vă trimitem veşti de îndată ce aflăm mai multe.

Gobryas se încruntă iar.

– Mai avem doar două zile pînă să intrăm în Babilon şi voi faceţi încercări?

Kyros ridică o mînă. Deşi se adresă oamenilor casei Egibi, ochii îi rămaseră la Tiamat.

– Pretindeţi că această Poartă Pămîntească a voastră ar fi mai sigură decît planul cu schimbarea cursului rîului?

– Şi mai rapidă. Planul cu schimbarea cursului v-ar facilita intrarea în oraşul exterior, într-adevăr, dar tot ar trebui să vă războiţi ca să ajungeţi în cel interior. Această poartă vă permite accesul direct în inima Babilonului fără să aveţi de-a face cu străjeri şi fără să pierdeţi nici un om, dacă funcţionează.

– Dacă funcţionează, oftă Kyros. Ăsta e adevărul. Foarte bine, luaţi fata cu voi şi faceţi încercarea. Între timp generalul Gobryas şi oamenii lui vor continua cu planul nostru iniţial. Puteţi să ziceţi că sînt demodat, dar am mai mult încredere în puterea armatei mele şi în priceperea oamenilor mei de a mînui arcul şi săgeata decît în orice magie preoţească. Pînă la urmă, metodele tradiţionale au dat roade pînă acum, în ceea ce mă priveşte.

Chicoti.

Gobryas îşi încrucişă braţele şi păru mulţumit. Dar oamenii casei Egibi clătinară din cap.

– Babilonul este diferit, Măria Ta, spuse unul dintre ei.

– Toate popoarele cred că cetatea lor e diferită înainte să fie cucerită.

Păreau să fi uitat de Tiamat. În timp ce bărbaţii vorbeau, aceasta se tîrî spre ieşirea din cort. Tot nu avea încredere în cei doi oameni ai casei Egibi, deşi îi spuseseră că maestrul Andulli ştia de venirea lor acolo. Iar Nanname o avertizase de prea multe ori în privinţa perşilor ca să simtă altceva decît frică atunci cînd se uita la săbiile lor. Regele Kyros nu părea a fi monstrul despre care povestea toată lumea din Babilon; cu toate acestea oamenii lui omorîseră siruşii, iar acum făcea planuri să-i cucerească ţinutul. Cînd regele Nabucodonosor cucerise ţara bunicului lui Simeon, prădase toate casele şi gonise toţi oamenii.

Reuşi să se strecoare afară sub soarele arzător înainte de a fi observată. Soldatul de pază, luat prin surprindere, dădu un strigăt, iar oamenii din cort ieşiră. Tiamat trecu pe sub o funie şi o luă la fugă.

Tabăra era un labirint de fum şi corturi portocalii, foşnitoare. Caii erau priponiţi în grupuri mari, îşi

mişcau cozile şi îşi scuturau capetele ca să alunge muştele. Se ridicară în două picioare şi fornăiră cînd Tiamat trecu alergînd pe lîngă ei. La ordinul furios al lui Gobryas, soldaţii se repeziră după ea. Un car care înconjura agale tabăra mări viteza ca să-i taie calea. Tiamat schimbă direcţia cu genunchii tremurînd. Soldaţii o urmăreau. Nu avea unde să se ducă şi nu putea să li se împotrivească, iar ei ştiau asta. Zîmbeau în timp ce o înconjurau. Cel care se afla cel mai aproape de ea îşi lăsă deoparte sabia şi îi întinse mîna.

Cu lacrimi în ochi, Tiamat îl lovi în fluierul piciorului şi se strecură pe sub braţul acestuia.

– Siruşule! începu să strige alergînd. Siruşule! Unde eşti?

-pieleuscatăfoamesetedurere-

Se opri, cuprinsă de o ameţeală bruscă. Un braţ o înconjură şi o ridică de la pămînt. Se zbătu, dar nu mai avea scăpare. Un alt val de slăbiciune făcu să i se învîrtă pămîntul sub picioare. Cînd regele persan sosi urmat de bărbatul cel brunet şi de cei doi oameni ai casei Egibi, se sprijinea de cel care o ţinea captivă, neputînd sta în picioare. Părul îi atîrna în dezordine peste ochi. Nu avea puterea să-l dea la o parte.

Kyros nu mai zîmbea. Clătină din cap.

– Mi-e teamă că va trebui să mergi cu aceşti oameni, Tiamat, fie că vrei sau nu. Se pare că joci un rol crucial în realizarea magiei, deşi trebuie să spun că nu înţeleg de ce te agiţi atît. Credeam că o să te bucuri să te întorci acasă.

Fata lupta cu lacrimile.

– Ce aţi făcut cu siruşul meu?

Kyros se încruntă. Unul dintre oamenii casei Egibi îi şopti ceva la ureche. Ochii cei verzi străluciră.

– A, creatura pe care o călăreai, desigur. Generale?

Generalul o privi posomorît.

– S-a prăbuşit cînd ai căzut. Mirosul bestiei îi înnebunea pe cai.

Tiamat reuşi să stea mai dreaptă.

– Unde este? Doar nu... nu l-ai omorît, nu?

– Bineînţeles că nu, zise Kyros nerăbdător.

– Dar pe celălalt l-a omorît!

– Stai cuminte, fato, mîrîi Gobyras. Acesta este împăratul întregii Persii.

– Nu-mi pasă! Siruşii mor. Leii l-au prins pe unul, iar altul a căzut şi şi-a frînt gîtul, iar primul nici măcar nu a trecut de şanţ! Şi după asta oamenii voştri l-au gonit pe altul spre apă şi acela s-a înecat, şi pe ultimul l-au ciuruit cu săgeţile lor pînă cînd nu a mai putut să se scoale şi a... apoi... m-aù fugărit pe mine şi...

Îşi îngropă faţa la pieptul soldatului.

– O, totul merge pe dos! Nu trebuia să se întîmple aşa!

Soldatul, stînjenit, o dădu în seama oamenilor casei Egibi, care nu prea ştiau nici ei cum să o aline.

– Gata, gata, zise unul dintre ei. Nu te mai necăji. Oricum nu avem nevoie de siruş acum. Maestrul Andulli îţi va explica totul cînd ajungem acasă. Tot ceea ce dorim e să ne ajuţi să deschidem poarta şi apoi poţi să pleci acasă.

– Habar n-am despre ce vorbeşti! Tiamat îl împinse deoparte. Nu merg nicăieri pînă cînd nu văd siruşul.

Ochii lui Gobryas se întunecară.

– Vei face exact ceea ce ţi se va spune, fato!

Se întoarse către oamenii casei Egibi.

– O să vă dau o funie. Nu e prea confortabil să călătoreşti legat pe cal, dar fata trebuie să înveţe să-i respecte pe cei mai în vîrstă. A fost o mare nechibzuinţă din partea voastră să o lăsaţi să alerge pe aici, avînd în vedere cît de importantă este pentru planurile voastre. Sper că aşa-zisul ajutor oferit de stăpînul vostru să fie mai consistent de acum încolo.

Bărbaţii o strînseră mai tare pe Tiamat şi aceasta se încordă. Dar Kyros ridică mîna şi zise:

– Un tovarăş îndărătnic vă va încetini drumul. De ce nu o duci să vadă animalul? Nu va dura mult şi e

chiar în drumul vostru. Gobryas vă va da indicaţii privitoare la locul unde se află.

Privi lung la Tiamat.

– În ciuda a ceea ce crezi tu, nu aş omorî în mod intenţionat animalul de companie al nimănui. Oamenii mei se antrenau, vînau lei ca să nu-şi iasă din mînă. Au fost nevoiţi să omoare creatura pe care o răniseră pentru că ea reprezenta un pericol pentru cai. Cît despre cel pe care îl călăreai tu, să nu te aştepţi la cine ştie ce. Mă îndoiesc că vei putea să-l iei înapoi cu tine, cel puţin nu acum.

Tiamat înfruntă ochii cei verzi ai regelui persan.

– Nu vreau să-l duc înapoi, zise ea. Niciodată.

Capitolul 12

PIELEA

Destrămarea și distrugerea s-au abătut asupra casei mele!

Cei doi oameni ai casei Egibi, Harrim şi Igmil, se grăbeau să părăsească mai repede tabăra şi se îndreptară cu paşi mari spre şirul soldaţilor care păzeau locul de popas, înainte ca generalul să fi terminat de dat indicaţiile privitoare la locul unde era ţinut captiv siruşului. Tiamat, care ascultase foarte atentă, rămăsese în urmă sperînd să audă mai multe detalii. Dar generalul intră înapoi în cort clătinînd din cap şi bombănind ceva despre cum le va da o lecţie de bună purtare babilonienilor ăstora aroganţi cînd va ajunge în oraşul lor. Tiamat îşi muşcă buzele.

Soldaţii care păzeau tabăra avuseseră ordin să adape caii oamenilor casei Egibi în timp ce aceştia îl vizitau pe rege, dar, pentru a economisi timp, nu înlăturaseră căpăstrul, nici păturile prăfuite. Tiamat îi găsi pe cei doi bărbaţi îngrijoraţi din cauza întîrzierii, în timp ce un soldat puse căpăstru unui căluţ negru, destinat ei.

– Probabil că habar n-are să călărească, bombăni Harrim, cel care o apucase de braţ în cort.

– Va trebui să se descurce, răspunse Igmil. E prea mare ca să călărească cu unul dintre noi.

– Sigur ne va încetini. Pentru numele lui Marduk, aş vrea să ştiu că făcea aici călare pe un siruş? De ce copii ăştia nu fac niciodată ce li se spune?

– Mi s-a părut mie că sînt prea cuminţi azi-noapte. Ţi-am zis că trebuia să-i fi condus pînă acasă.

– Andulli a zis să-i păzim, nu să-i dădăcim. Sînt destul de mari ca să aibă grijă de ei. De unde era să ştim noi că fata o să plece din oraş pe o vreme ca asta? Ridică vocea. Cît mai durează? Hai, mişcă-te mai repede!

Soldatul bombăni ceva în limba lui barbară, ceva care nu suna prea politicos, şi ridică o pătură cu ciucuri. Tiamat privea aceste pregătiri cu un amestec de încîntare şi teamă.

– Dacă pot să călăresc un siruş, pot să călăresc şi un cal, zise ea înţepată. Nu o să vă încetinesc.

– Ai face bine, mîrîi Harrim. Altfel o să urmez sfatul generalului şi te leg pe spatele calului ca pe un snop de stuf, şi o să călăreşti spre Babilon cu capul în jos. Ţi-ar prinde bine o lecţie pentru tot buclucul în care ne-ai băgat.

Tiamat îşi ridică bărbia şi îl fulgeră cu privirea.

– Încearcă numai!

– Încetaţi! spuse Igmil împăciuitor, punînd mîna pe braţul prietenului său. Ar trebui să plecăm. Va fi şi aşa destul de tîrziu cînd vom ajunge. O să fim norocoşi dacă ajungem la poartă înainte de apus.

– Ajungem, mormăi Harrim, aruncîndu-i o privire posomorîtă lui Tiamat în timp ce încăleca. Altfel îi va părea rău.

Tiamat îl lăsă pe soldat să o ajute să încalece şi luă hăţurile. În ciuda a ceea ce le spusese oamenilor, aceasta era prima dată cînd se afla pe un cal adevărat. După ce călărise pe siruş, acesta părea mic şi nervos. Harrim şi Igmil porniră imediat la galop. Căluţul lui Tiamat îşi întoarse capul, sforăi şi ţîşni după ei. Fata lăsă hăţurile şi se prinse de coamă speriată, dar se dovedi că era mult mai confortabil să călăreşti un cal decît siruşul. Coama era mai lungă şi te puteai ţine mai uşor de ea, galopul i se păru mai

lin de îndată ce se obişnui cu ritmul şi pătura o împiedica să alunece. Se relaxă puţin şi începu să caute cu privirea locul în care trebuia să se afle siruşul. Conform indicaţiilor date de general, trebuia să fie pe aproape.

Oamenii casei Egibi, după ce se asiguraseră că nu cade, îşi continuară drumul fără să scoată o vorbă. Ceea ce îi convenea lui Tiamat. Mîna stîngă îi zvîcnea sub bandaj. Cînd închidea ochii pe jumătate, aproape că putea simţi mirosul ca de şarpe al siruşului pe aripile vîntului de cîmpie.

– Vin, şopti ea. Aşteaptă-mă.

Ajunseră la zona irigată de la marginea mlaştinii şi trecură pe lîngă cîteva ferme. Dar cele mai multe dintre acestea erau părăsite, proprietarii lor alăturîndu-se refugiaţilor care se îndreptau înspre Babilon. Cele care erau încă locuite erau ocupate de familii îngrozite care îşi strînseră copiii la piept cînd caii trecură în galop pe lîngă ele.

– Cît mai e? strigă ea, întorcîndu-şi capul ca să vadă drumul pe care veniseră.

Bărbaţii priviră unul la altul, dar nu răspunseră. Se apropiară mai mult de calul lui Tiamat, forţîndu-l să meargă la galop între ei. Mîna lui Tiamat zvîcni iarăşi. Devenind dintr-odată bănuitoare, dădu drumul coamei

şi trase de hăţuri. Căluţul îşi ridică surprins capul, lovind-o; lui Tiamat începu să-i curgă sînge din nas.

– Trebuie să mă duceţi să văd siruşul! zise ea, încercînd să se ţină de nas şi să controleze calul în acelaşi timp. Aşa a zis regele Kyros.

– Nu mă interesează ce a zis regele Kyros!

Harrim îşi struni calul şi înşfăcă hăţurile fetei.

– Nu avem timp să umblăm brambura după un dragon bolnav. Trebuie să te ducem înapoi în oraş. Ai lucruri mai importante de făcut.

Tiamat încercă să întoarcă pe furiş calul, dar Harrim îi pusese frîiele de gît şi îl trăgea după propriul cal. Igmil îl mîna de la spate.

– Poţi să vii să-ţi vezi siruşul după Campionate, Tiamat, se auzi vocea lui prin zgomotul potcoavelor. Aici e în siguranţă, nu te teme.

Minciuna era evidentă. Nici o creatură nu era în siguranţă acolo, printre lei şi perşi.

– Dă-i drumul calului meu!

Se plecă peste gîtul căluţului şi încercă se smulgă frîiele, dar nu reuşi.

– Nu mă interesează Campionatele voastre tîmpite! Mai bine nu mai intram în clubul vostru stupid! Sper ca echipa Egibi să piardă!

Privi pămîntul de sub picioarele calului. Dar se întîmplă la fel ca atunci cînd călărea siruşul. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît îi era mai greu să sară.

– Nu e vorba de joc aici, fată proastă! strigă Harrim prin perdeaua de praf dintre ei. Nu a fost niciodată. Singurul motiv pentru care maestrul Andulli a înscris echipa anul acesta a fost ca să poată să-l ajute pe regele persan să intre în palat. Crezi că lui îi pasă cine cîştigă Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri?

– Nu e adevărat!

Lacrimile îi înţepau ochii, pentru că, după ceea ce auzise în tabără, cuvintele lui Harrim păreau a fi înfricoşător de adevărate.

– Maestrului Andulli îi pasă de echipă mai mult decît orice pe lume! Nu mă puteţi forţa să mă întorc cu voi! O să sar!

Bărbaţii încă aveau control asupra căluţului ei. Dar să faci un cal legat să meargă la galop era dificil, iar viteza lor scăzu, permiţînd ca un miros de neconfundat să se facă simţit pînă la ei. Venea dinspre o colibă singuratică din partea dreaptă situată la marginea zonei irigate. Tiamat îşi aruncă un picior peste grumazul calului şi închise ochii.

– Asta e culmea!

Harrim îşi sili calul să se oprească şi astfel ţinu pe loc şi căluţul fetei înainte ca ea să apuce să cadă. Igmil apucă frîul. Clătinînd din cap, o împinse înapoi pe spinarea animalului. Toţi cei trei cai tropăiau şi sforăiau, iar sudoarea lor o înconjura pe Tiamat cu nori de aburi. Se simţea rău, mîna îi zvîcnea şi crezu că o să-i vină să vomite. Se uită iar înspre colibă. Era prea departe ca să alerge într-acolo.

Harrim o privi furios, gîfîind.

– De acum ai să te porţi cum trebuie, fetiţo! O să mergi cu noi ca să-l întîlneşti pe maestrul Andulli şi nu o să mai scoţi nici o vorbă despre dragon. Nu pot să cred că o fată de vîrsta ta se poartă ca un copil. Un singur lucru ştiu, maestrul Andulli ar fi foarte ruşinat de purtarea ta dacă te-ar vedea acum.

Tiamat lăsă capul în jos, cu o mînă la nas ca să oprească sîngele. Era adevărat ce spusese bărbatul. Dar la fel de adevărat era că nu putea abandona siruşul.

– Daţi-mi frîul, îngăimă ea.

Harrim continuă s-o privească suspicios. Tiamat îi aruncă o privire care spera să fie inocentă. Bărbatul oftă şi trecu frîul peste urechile căluţului.

– Era timpul să îţi vină mintea la cap. Poate acum o să putem...

Tiamat smuci frîul şi înghionti calul în coaste. Trecu de calul lui Igmil şi începu să gonească de-a curmezişul cîmpiei. Se aplecă peste gîtul animalului, rugîndu-se ca acesta să nu se împiedice, îndemnîndu-l către colibă. Nu privi înapoi, dar auzi zgomotul potcoavelor în urma ei.

Ajunse la colibă înaintea însoţitorilor ei şi se aruncă de pe cal cînd acesta încă nu se oprise. Ateriză într-un nor de praf şi se repezi spre colibă fără să se gîndească la ce făcea. Uşa cedă sub greutatea ei şi intră, împiedicîndu-se, în întuneric.

Mirosul dinăuntru era atît de puternic, încît o făcu să ameţească. Se împiedică de o grămadă de ceva uscat şi foşnitor. Soarele care pătrundea prin găurile minuscule din acoperişul de stuf alcătuia un model cu puncte înăuntru. Praful se ridicase în aer, plutind în razele de soare.

Nici urmă de siruş.

Zgomotul de potcoave şi sforăiturile cailor o avertizară că însoţitorii ei o ajunseseră din urmă. În aceeaşi clipă deveni conştientă de ceea ce se afla la picioarele ei.

– Oh, nu...

Adună pielea roşie, foşnitoare şi o strînse la piept disperată.

– Oh, nu!

Bărbaţii năvăliră pe uşă cu săbiile în mînă, dar se opriră cînd o văzură îngenunchiată. Priviră uluiţi la ceea ce ţinea în mînă.

– Ce...? exclamă Hrrim.

– Pare a fi pielea unui şarpe. Doar că n-am văzut niciodată unul atît de mare. Se încruntă. Crezi că...?

– L-a omorît.Tiamat strînse şi mai tare solzii cei roşii. M-a minţit! I-a zis generalului să-l omoare şi să-l jupoaie şi l-a dat soldaţilor să-l mănînce. Iar eu care credeam că frig carne de leu...

Înghiţi greu, incapabilă să plîngă.

– Îl urăsc. Îl urăsc atît de mult.

Cei doi bărbaţi îşi puseră săbiile la locul lor. Priviră unul la altul. Igmil intră şi o ajută să se ridice.

– Lasă-l, spuse el cu blîndeţe. Acum nu-i mai poţi fi de folos. Hai, să prindem calul tău înainte să apuce să se întoarcă la tabără.

Tiamat se uită lung la piele. Arăta exact cum se simţea ea. Golită, secată, sfîrşită. Inutilă.

– Mi-e sete, şopti ea.

Harrim clătină din cap.

– Nu-i de mirare!

Văzîndu-i chipul suferind, oftă şi îi dădu butelcuţa lui cu apă.

– Uite, zise el aspru. Spală-ţi sîngele de pe faţă. Dar nu o bea pe toată. Mai avem mult de mers.

***

Tiamat plînse din cauza siruşului tot drumul spre Babilon. Probabil că bărbaţii observaseră asta, dar se prefăcură că nu bagă de seamă şi Tiamat aproape că îi iertă pentru că încercaseră să o păcălească mai devreme. Cînd lacrimile i se uscară, îi întrebă despre planurile maestrului Andulli şi motivul pentru care îi susţinea pe perşi. Dar nu-i spuseră mai mult decît ştia deja, zicînd că maestrul Andulli îi va explica totul cînd vor ajunge acasă. Apoi dădură pinteni cailor, făcînd astfel imposibilă orice discuţie. Ajunseră în oraş tocmai cînd soarele dispărea sub cîmpie, intrară în oraşul interior prin Poarta Adad şi trecură rîul pe Podul Purratu. Siluetele lor transpirate şi prăfuite trecură neobservate în mulţimea de refugiaţi care împînzea strada.

Deasupra capetelor lor, Casa Raiului de pe Pămînt strălucea în ultimele raze de soare ca şi cum ar fi plutit în aer, dar Tiamat era prea nefericită ca să ia aminte la priveliştea din jur. „Toţi morţi, se gîndea. Toţi siruşii pe care am încercat să-i salvez au murit. Şi Demonul îl va sacrifica pe ultimul pe care-l ţine în temniţa lui."

Nici măcar nu observă că în sfîrşit mîna încetase să o mai doară. Singurul lucru de care îi păsa acum era să facă în aşa fel încît să-i împiedice pe perşii cei ticăloşi să-i cucerească ţara.

Călăriră drept spre casa din strada Enlil, unde de-abia intrară în curte, că maestrul Andulli se şi grăbi să le iasă în întîmpinare.

– Mulţumesc lui Iştar! zise el, repezindu-se să o prindă pe Tiamat pe cînd acesta aluneca de pe spinarea calului. Unde aţi găsit-o?

Harrim şi Igmil murmurară ceva despre siruş şi tabăra perşilor.

– Nu aici, înăuntru!

Sprijinind-o pe Tiamat spre uşă, maestrul îi desfăcu bandajul murdar, pătat de sînge şi îi examină atent mîna.

– Ar putea fi mai rău, mormăi el. Cel puţin ai avut destulă minte să o ţii bandajată. Ştiu că eşti obosită, Tiamat, dar vreau să încerci ceva pentru noi astă-seară. Îmi închipui că ai aflat cîte ceva despre planurile noastre, dar, cînd vom ajunge la zigurat, Înaltul Preot îţi va explica mai bine de cît o pot face eu. Între timp mănîncă şi tu ceva şi spală-te. Vreau să aud veştile aduse de oamenii mei.

Îi mîngîie mîna absent. Nu te îngrijora, nu-l vom lăsa pe Demon să pună mîna pe tine. Episodul de la

Poarta Lugalgirra a fost unul nefericit. Mai bine ai fi venit la mine de la început; habar n-aveam de ce erai atît de hotărîtă să eliberezi siruşii. Dar acum eşti aici. Chiar dacă Demonul reuşeşte să scoată ceva de la Khatar, asta nu ne va schimba planurile. Nu ştie detalii. Acum, du-te cu Humusi, şi eu o să vin să te iau de îndată ce termin aici...

Înainte ca Tiamat să înţeleagă măcar jumătate din ceea ce spunea el, maestrul Andulli o dădu în grija unei sclave corpolente care o zori sus pe scări, plescăind din limbă.

– Sărmana de tine, zise ea, dîndu-i la o parte lui Tiamat părul de pe faţă. Uite în ce hal eşti! Nu e bine să implici copiii în astfel de lucruri. Iar acum biata noastră Khatar e închisă şi e doar o sclavă însemnată cu fierul roşu care nu are nici un drept. Ce îngrozitor!

Humusi îi dăduse deja jos tunica plină de sînge închegat şi îi freca corpul cu apă caldă. Ameţită, aceasta recunoscu încăperea în care Khatar o adusese ca să folosească toaleta. Şi atunci auzise veşti rele.

– Ce s-a întîmplat cu Khatar? întrebă ea, tremurînd cînd îşi dădu seama de ceea ce spunea sclava. De ce e închisă?

Humusi pufni.

– Biata fată! Întotdeauna a fost cam ciudată, dar niciodată nu am crezut că o să se bage într-o aşa prostie. Nu pricep ce treabă a avut ea să se furişeze afară din oraş să dea drumul dragonilor pe astfel de vremuri.

– Nu e vina ei, zise Tiamat repede, începînd să înţeleagă ce se întîmplase. Eu am pus-o să ne ajute. Şi totul a fost degeaba, pentru că au murit cu toţii.

– O nu, drăguţo.

Înţelegînd-o greşit, Humusi o îmbrăţişă plină de compasiune.

– Nu, drăguţo, sînt sigură că nu au murit. Au fost doar arestaţi. Părinţii lui Muna sînt cetăţeni respectabili. Tatăl ei este astrolog, nu-i aşa? Şi fiul fermierului va fi bine, prinţului îi place mîncarea lui prea mult pentru a risca o răzmeriţă în provincie. Micului iudeu s-ar putea să-i fie mai rău, dar nici măcar iudeii nu pot fi închişi la nesfîrşit în zilele astea. Sîntem oameni civilizaţi. Avem legi. Maestrul Andulli îi va scoate din închisoare cît va putea mai repede. Pentru Khatar îmi fac cele mai multe griji.

– *Arestaţi?* Cine a fost arestat?

Tiamat se smulse din îmbrăţişare şi privi îngrozită la sclavă, şocul făcînd-o să uite de perşi şi de siruşi.

Humusi oftă.

– Nu ştiai, drăguţo? Vuieşte tot oraşul cum că o bandă de copii din oraşul exterior a dat drumul dragonilor sacrii ai regelui! Jumătate din cetăţenii oraşului interior cred că e un lucru îngrozitor şi că trebuie să fie pedepsiţi foarte aspru. Restul cer ca aceşti copii să fie eliberaţi.

Tiamat se clătină. Se gîndi la Simeon, la Muna şi la Hillalum, care stăteau închişi în Casa Ţipetelor Tăcute, din cauza ei. „Chiar dacă Demonul scoate ceva de la ea." Cuvintele maestrului Andulli căpătară un înţeles înfiorător.

– Trebuie să-i scoatem de acolo!

– Calmează-te, drăguţo! Stăpînul îi va scoate de acolo foarte curînd, nu-ţi face griji. Are el planurile lui.

Humusi o îmbrăcă pe Tiamat într-o rochie curată. Era cea mai frumoasă rochie pe care o purtase Tia vreodată, cu flori roşii brodate la baza gîtului şi la mîneci, dar chiar dacă Humusi i-ar fi pus pe ea un sac, tot n-ar fi observat.

– Trebuie să merg acasă, spuse ea, aducîndu-şi aminte, plină de vinovăţie, de minciuna pe care i-o spusese lui Nanname pentru a explica absenţa ei de noaptea trecută. Probabil că mama crede că şi eu am fost arestată!

– Şşş, prostuţo! Uite, bea asta ca să nu leşini.

Humusi o conduse din camera de toaletă în dormitorul în care Tiamat se trezise după vizita ei la Casa Ţipetelor Tăcute. Îi puse o rodie în mînă şi o privi cu milă.

– Sînt sigură că stăpînul o va scoate şi pe mama ta.

Tiamat se clătină.

– Doamna Nanname a fost şi ea arestată? şopti. Dar nu a făcut nimic.

– Cred că te căutau pe tine, drăguţo.

– Atunci trebuie să le spun că e o greşeală!

Sclava o împinse pe pat şi aşează un vas cu fructe lîngă ea.

– Mănîncă! zise ea, cu mîinile în şold. Nu pleci din casa asta pînă nu vine vremea să o faci. Unde ai de gînd să te duci? Soarele a apus deja. Toate porţile sînt închise. Cînd stăpînul va fi gata, te va duce la zigurat ca să puneţi în practică magia, şi cînd regele persan va ajunge aici, o să se socotească cu Demonul o dată pentru totdeauna. Încearcă să mănînci ceva, drăguţo. Eşti mai palidă decît Sin. Stăpînul nu mă va ierta niciodată dacă te las să leşini acum.

În cele din urmă, înţelese adevărul. Tiamat rămase nemişcată, cu ochii la torţele pe care oamenii le purtau afară. Foamea îi dispăruse. Rodia îi alunecă

din mînă fără să observe. „Cînd regele persan va ajunge aici, o să se socotească cu Demonul o dată pentru totdeauna."

– Maestrul Andulli nu poate să se socotească cu Demonul de unul singur? şopti ea.

Humusi oftă.

– Nu, nu de data asta. Credeam că ai înţeles. S-a ajuns prea departe.

Tiamat închise ochii.

– Perşii mi-au omorît siruşii, şopti ea. M-au minţit.

Dar sclava puse din nou rodia în poala fetei şi îi mîngîie pumnul încleştat.

– Ştiu că ţi-e teamă, drăguţo. Şi mie îmi e. Femeile şi copiii sînt întotdeauna cei care suferă cînd bărbaţii îşi pun în aplicare planurile lor măreţe. Dar poate o să fie mai bine dacă o să vină regele cel nou. Sînt sigură că maestrul Andulli nu l-ar lăsa să intre în Babilon dacă nu ar crede asta.

Capitolul 13

ZIGURATUL

Fie ca legea tuturor zeilor să fie în mîna ta!

Maestrul Andulli aşteptă să se întunece complet înainte de a arunca o mantie peste capul lui Tiamat şi a o purta în grabă pe Calea Ajibursha pu către complexul templului. Maestrul de Joc confirmase ceea ce îi spusese Humusi mai devreme şi continuă prin a-i explica că modul cel mai bun de a o ajuta pe doamna Nanname şi pe prietenii ei era să-l ajute pe regele pers să intre în oraş. Tiamat ascultă în tăcere, iar maestrul Andulli consideră că asta se datora confuziei şi fricii. Dar astă-seară era vorba doar de un test. Poate nu va fi în stare să deschidă poarta. Şi chiar dacă o făcea, nu era obligată să-l lase pe rege să intre cînd va veni

vremea. Trebuia să găsească o altă metodă de a-şi ajuta prietenii.

Cînd maestrul Andulli bătu la porţile templului, Tiamat privi cu teamă la crenelurile care înconjurau ziguratul şi la clădirile din jurul acestuia. Templul lui Marduk era ca un al treilea oraş înăuntrul celui interior, un loc în care oamenii obişnuiţi nu ajungeau niciodată. Cei care doreau să-l venereze pe Marduk trebuiau să se ducă la Casa Ridicării Capului de pe strada Nabu. Şcoala Templului, unde mergea Enki, îşi avea propria intrare din stradă, aşa că elevii nu intrau în templu să-i deranjeze pe preoţi şi ritualurile lor. Conştientizarea faptului că era probabil primul locuitor al oraşului interior care punea piciorul în templul interzis nu o făcu să se simtă mai bine.

Maestrul Andulli schimbă cîteva vorbe pe şoptite cu tînărul preot de veghe şi o îndemnă pe Tiamat să intre. Doar cînd poarta se trînti în urma lor, îi dădu jos mantia de pe ea.

Tiamat îşi ţinu respiraţia. Nu mai fusese niciodată atît de aproape de zigurat. Sus, sus de tot, atît de sus încît o durea gîtul cînd privea la ea, Casa Raiului de pe Pămînt părea un simplu punct lucitor pe fondul cerului înstelat. Şapte rînduri de cărămidă pictată duceau la altar, culorile lor pălind în lumina lunii. Trei

scări largi duceau la primul palier, întîlnindu-se la primul nivel înainte de a continua spre celelalte şase, devenind din ce în ce mai mici în depărtare. Preoţi raşi în cap în veşminte lungi urcau şi coborau în tăcere pe aceste scări, purtînd torţe care pluteau în noapte ca nişte licurici.

– Haide, Tiamat, zise maestrul Andulli cu blîndeţe, trăgînd-o de mînă. Să nu-l facem pe Înaltul Preot să aştepte.

Cu o tresărire, îşi dădu seama că un preot înalt şi bărbos traversase curtea pentru a-i întîmpina şi îşi aplecase nasul cel lung ca să o examineze.

– Aceasta este fata? întrebă el cu un ton din care reieşea clar ce credea despre ea.

Maestrul Andulli abia apucă să zică:

– Da, aceasta este Tiamat...

Preotul o porni spre zigurat, spunîndu-i peste umăr:

– Atunci adu-o sus, Andulli! Hai să terminăm cu asta. N-am toată noaptea la dispoziţie.

Maestrul de Joc strînse din buze. Dar o apucă mai bine de mînă pe Tiamat şi o trase după el. Înaltul Preot merse înaintea lor pînă la zigurat, în pas vioi. Pe Tiamat începură în curînd să o doară picioarele, care şi aşa îi făcuseră probleme după călătoria călare spre Babilon. Inima îi bătea tare din cauza efortului,

şi faptul că respira adînc şi repede o făcu să o doară în gît. Lîngă ea, maestrul Andulli gîfîia şi el. O strînse de mînă.

– Numără-le în timp ce urci, o sfătui el. Prefă-te că reprezintă un scor la Jocul celor Douăzeci de Careuri. Ajută.

Deşi era sceptică în privinţa faptului că o va ajuta ceva să ajungă în vîrf, Tiamat începu să numere treptele în minte. Erau şase sute pînă la primul nivel. Cînd începură să urce către al doilea, aruncă o privire furişă către chipul înroşit de efort al maestrului. „Ajută." De cîte ori urcase el scările acestea?

Urcară atît de sus încît acum se puteau vedea clar oraşul exterior şi crenelurile late ale Zidului lui Nabucodonosor, pînă la cîmpia luminată de lună, cu canalurile care sclipeau în noapte. Rîul şerpuia spre nord ca o panglică de argint, pierzîndu-se în întunericul unde regele persan îşi avea tabăra. Nivelul cel mai înalt al ziguratului fusese îmbrăcat în aur, iar stratul subţire se scorojise de pe cărămizi acolo unde fusese prea ars de soare. În centru, acoperişul sub formă de cupolă al Casei Raiului de pe Pămînt strălucea în lumina lunii. Altarul era mai mic decît părea privit de jos, perfect rotund, cu o uşă simplă şi fără ferestre. Înăuntru, licăreau lumini de torţe. Tiamat se opri să-şi tragă răsuflarea, simţind o durere într-o

parte. Picioarele îi tremurau de la urcuş. Îşi fixă privirea pe altar, de frică să nu cadă peste parapet dacă priveşte în altă parte.

– Ce e acolo? întrebă ea şoptit.

– Vino să vezi.

Maestrul Andulli o împinse în faţă.

Nu avea unde să meargă, doar să o ia în jos iarăşi, şi nu se simţea în stare să coboare atîtea trepte aşa de curînd. Îl lăsă pe maestrul Andulli să o ducă la altar. Imediat, uşa se închise cu zgomot, făcînd-o pe Tiamat să tresară şi să răsufle uşurată cînd îşi dădu seama că Înaltul Preot era cel care o închisese, nu cine ştie ce fantomă.

Îi luă ceva timp să se obişnuiască cu întunericul dinăuntru. Cînd reuşi să vadă ceva, se încruntă. Misterioasa Casă a Raiului de pe Pămînt, inima puterii Babilonului, era goală.

Înaltul Preot luă o torţă şi trecu pe lîngă ei.

– Mi-am luat libertatea de a muta patul, zis el. Ne-ar fi încurcat.

O privi din nou pe Tiamat de sus.

– Singurele fete care au voie să vină aici sînt prinţesele care trebuie să-şi petreacă noaptea obligatorie cu zeul. Última care a venit aici a fost Amitis, şi ea a dat greş, la fel ca toate celelalte, bineînţeles,

adăugă el, aruncîndu-i o privire aspră maestrului Andulli.

Atitudinea preotului o făcu pe Tiamat să-i fiarbă sîngele în vine. Îşi înălţă bărbia şi îşi trase mîna din cea a maestrului Andulli.

– Ce trebuie să fac?

Preotul oftă şi privi în jos la sandale.

– Aceasta este o hartă a Celor Şapte Insule dintre Oceanul Pămîntesc şi Oceanul Ceresc. Nimeni nu a folosit-o de cînd mă ştiu eu şi, dacă vreţi părerea mea, eu cred că e o pierdere de timp. Dar familia Egibi crede că tu poţi să deschizi poarta pe care nici o fată cu sînge regal nu a reuşit să o deschidă de la domnia lui Ghilgameş încoace.

Îi aruncă maestrului Andulli o altă privire, parcă provocîndu-l să conteste spusele sale.

Maestrul Andulli nu zise nimic, iar Înaltul Preot oftă din nou.

– Cred că ar fi mai bine să terminăm odată cu asta. Vino încoace, fetiţo, să-ţi explic simbolurile.

Aplecă torţa pînă cînd aceasta aproape atinse podeaua.

Tiamat se încruntă la preot. Simbolurile? Apoi văzu ceva strălucind lîngă piciorul acestuia şi privi în jos, înţelegînd deodată.

Sandalele lui atingeau un triunghi săpat adînc în calcarul care acoperea cărămida de pe nivelul cel mai înalt al ziguratului. Crestătura era placată cu aur. Făcea parte dintr-un cerc de şapte triunghiuri aranjate precum colţurile unei stele în jurul unui inel interior dublu care cuprindea mai multe cercuri mai mici.

– Acesta este Babilonul, zise preotul folosindu-şi degetul mare pentru a arăta liniile aurii de sub picioarele lui.

În ciuda faptului că nu era doritoare să ajute, Tiamat privi cu mare curiozitate harta. Probabil că era harta a cărei copie îi fusese dată regelui persan de către oamenii casei Egibi, cea care îl făcuse pe generalul Gobryas să rîdă. „Babilonul" era un dreptunghi tăiat de două linii paralele şi semăna cu încercarea unui copil mic de a schiţa o tablă de joc al Celor Douăzeci de Careuri.

– Acesta este rîul Purattu, bineînţeles, zise preotul, arătînd liniile perpendiculare şi apoi locul în care un alt dreptunghi era intersectat de o curbă. Iar aici este Ur lîngă Marea de Jos. Maestrul Andulli stă pe Marea de Sus. Cercurile pe care le vezi sînt alte zigurate, din alte oraşe, adăugă el, ca şi cum Tiamat ar fi fost proastă.

Se încruntă şi apropie torţa de unul dintre cercurile mici.

– Din cîte îmi aduc aminte, aceasta este Borsippa, nu că asta ar conta acum.

Se îndreptă ca să se uite la Tiamat.

– Acum ştii tot ce trebuie. Încercă şi tu să deschizi uşa, după aia poate ne vine mintea la cap şi ne întoarcem la planul iniţial. Nici nu-mi vine să cred că perşii chiar au luat în serios această alternativă.

Tiamat privi la cercul cel mic pe care i-l arătase preotul. Nu prea i se părea a fi o poartă.

Maestrul Andulli îi zîmbi şi o împinse uşor.

– Hai, Tiamat. Poţi să o faci. Îţi aminteşti de ghicitoarea de pe pecete? „O scară pe care Shamash şi Sin se plimbă mînă în mînă." Acesta este ziguratul. „O poartă acoperită cu piele ca o tobă de aramă." Aceasta este poarta ascunsă dintre oraşe. „Binecuvîntatul lui Marduk a deschis-o." Aceasta eşti tu, Tiamat. Animalul lui Marduk te-a binecuvîntat. Potrivit legendelor, prinţesa îşi oferă mîna siruşului ca să poată deschide Poarta Pămîntească pentru regele ei. Înaltul Preot nu e de acord cu mine, dar nu văd de ce siruşul nu ar binecuvînta o fată care nu are sînge regal dacă se întîmplă să fie la locul potrivit la momentul potrivit, aşa cum ai fost tu. Foloseşte-ţi mîna norocoasă.

Tiamat privi lung la mîna ei, apoi la hartă.

– Dacă deschid această poartă, întreaga armată persană va putea intra prin ea, nu-i aşa? Străjile de pe ziduri nici nu vor şti decît cînd va fi prea tîrziu.

Maestrul Andulli clătină din cap, încă zîmbind.

– Asta e ideea. Oamenii lui Kyros se vor ascunde aici în templu pînă vom fi pregătiţi. E un tunel care duce de la zigurat la palat. La început, ne-am gîndit să intre aici cu forţa, dar asta ar fi alertat prinţul. Aceasta metodă este mult mai bună. De îndată ce Kyros o să fie stăpîn pe oraş, o să-i elibereze pe prietenii tău, nu-ţi face griji.

Tiamat şi-l imaginä pe generalul cel brunet conducîndu-şi oamenii pe străzi cu săbiile din care picura sînge, gonind după locuitorii Babilonului aşa cum gonise şi după siruş.

– De unde ştii că ne va ajuta? întrebă ea. Poate zice doar aşa ca să ne facă să-l ajutăm.

Zîmbetul Maestrului de Joc pieri.

– Hai, Tiamat. Încearcă, te rog. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

– Dar...

– Fă ceea ce ţi se spune, domnişoară! Ochii Înaltului Preot sclipiră ameninţător. Părea să fi uitat că nu o credea bună de nimic.

Îşi întoarse privirea către maestrul Andulli.

– Nu-i de mirare că parfumeriţa a fost arestată. E clar că habar n-are cum să-şi crească fiica. Poate după ce lucrurile se aranjează o să mă ofer să o iau pe fată să-i servească lui Marduk. Un semn cu fierul înroşit pe mîna ei cea „ norocoasă“ o va ajuta să se potolească.

În mintea lui Tiamat trecură ca un fulger tot felul de lucruri. Mai întîi Nanname cu piciorul ei cel rănit, neajutorată în temniţa Demonului. Oare ştia că şi ceilalţi membrii ai echipei Egibi erau prizonieri? Era sigură de un lucru. Khatar ştia mult mai multe despre cele ce se petreceau în casa Egibi decît bănuia maestrul Andulli. Dacă Khatar era convinsă să spună tot, Demonul va afla despre planurile acestuia şi îl va împiedica pe regele perşilor să intre în oraş. Dar pentru a o face pe Khatar să spună trebuia să îi facă rău. Demonul era mai rău ca regele Kyros, nu-i aşa? Doar că regele o minţise şi oamenii lui mîncaseră siruşul. Poate.

Nu îşi dădu seama că preotul se mişcase decît cînd acesta o apucă de cot şi o trînti pe podea.

– Hai, fato! se răsti el, aruncînd-o în genunchi pe dreptunghiul ce închipuia Babilonul.

– Nu îi face rău!

Maestrul Andulli fu lîngă ea într-o clipă şi îl împinse pe preot.

– O va face, nu-i aşa, Tiamat? Nu am avut timp să-ţi explic în detaliu. Nu-i de mirare că e puţin nedumerită. Las-o să-şi recapete răsuflarea.

Fata se zbătu să-l îndepărteze pe Maestrul Jocului, luptîndu-se cu lacrimile.

– Nu sînt nedumerită! Harrim avea dreptate. Nu-ţi pasă de nici unul dintre noi, nu-i aşa? Nu-ţi pasă de echipă. Ne foloseşti doar ca să-i ajuţi pe prietenii tăi perşii să intre în oraş!

Pentru o clipă, maestrul Andulli păru uluit. Îi aruncă o privire Înaltului Preot, apoi o luă după umeri şi, blînd, dar hotărît, îi întoarse faţa către el.

– Ascultă, Tiamat. Fac asta tocmai pentru că îmi pasă. Regele pers a promis că, dacă îi dăm oraşul fără să ne împotrivim, nu vor exista vărsări de sînge inutil şi îi va elibera pe toţi cei captivi. Ne va lăsa chiar să ne venerăm zeii la fel ca pînă acum. Nu am mai avut un rege destoinic în Babilon de ani de zile. Singura diferenţă va fi că vom avea un guvernator pers în locul prinţului Belşazar. Regele Nabonaid şi Demonul vor fi închişi astfel încît să nu mai poată face nici un rău. Familia Egibi nu e singura familie din Babilon care îl sprijină pe regele Kyros. El ne-a promis tuturor un nou început. Este exact ceea ce avem nevoie pentru a pune comerţul pe picioare şi a reînvia gloria oraşului nostru.

– Dar nu înţelegi. Nu-şi va ţine promisiunea! Mi-a omorît siruşul! I-am văzut pielea!

Înaltul preot care pînă atunci privise de la distanţă, uşor amuzat, cearta celor doi, îşi ţinu respiraţia.

– *Ce* ai văzut?

Ignorîndu-l pe preot, maestrul Andulli o privi pe Tiamat în ochi.

– Oamenii mei mi-au spus ce s-a întîmplat. E păcat de siruş, dar sînt sigur că a fost o neînţelegere la mijloc. Ştiu că ai iubit animalele astea şi că o să mă urăşti pentru ceea ce voi spune, dar ele nu sînt la fel de importante ca oamenii. Cred că îţi dai şi tu seama de asta. De îndată ce regele Kyros pune stăpînire pe oraş, el îi va elibera pe prietenii tăi şi pe doamna Nanname. Acesta este cel mai bun mod, poate singurul mod în care îi putem ajuta acum. Ce altceva aş putea să fac? Să năvălesc în Casa Ţipetelor Tăcute cu sclavii mei şi o mînă de îndrumători de joc?

Zîmbi.

Doar gîndul la asta o făcu să tremure.

– Demonul m-a lăsat să plec cu tine cînd ai venit după mine, îngăimă ea.

Maestrul Andulli oftă.

– Tiamat, am crezut că am lămurit deja asta. Demonul te-a lăsat să pleci cu mine în noaptea aceea pentru că te considera inutilă şi pentru că pusese

mîna pe pecete. Ştia, de asemenea, unde să te găsească dacă voia. E clar că pecetea nu i-a dat puterea pe care spera el să i-o dea. Mi-e teamă că a descoperit că siruşul ţi-a lins mîna şi a început să gîndească la fel ca noi. Se pare că se foloseşte de prietenii tăi şi de doamna Nanname ca să te ademenească în mîinile lui. Aşa că nu i-ar lăsa să plece pentru că aşa îi spun eu.

Inima lui Tiamat bătea foarte tare. În adîncul sufletului, ştia că maestrul are dreptate. Era adevărat că nu putea ajuta siruşii morţi. Dar cuvintele maestrului Andulli îi dădură o idee. Poate *exista* un mod de a-i ajuta pe prietenii ei fără a-l ajuta pe regele persan să intre în oraş.

– Ce vrea de la mine Demonul?

Maestrul Andulli aruncă o privire spre Înaltul Preot.

– Probabil că acelaşi lucru ca noi, doar că e vorba de o altă poartă. După cîte se spune, Copacul Vieţii creşte dincolo de Oceanul Pămîntesc. Dar asta nu o să funcţioneze. Una e să deschizi Porţile Pămînteşti şi alta e să deschizi Poarta Raiului.

Fata îşi trecu limba peste buzele uscate. Abia putu să vorbească.

– Dacă mă predau, îi va lăsa pe ceilalţi să plece.

– În nici un caz!

Maestrul Andulli o strînse puternic la piept.

– E un gînd foarte curajos, Tiamat, dar îţi interzic să faci asta. Demonul joacă după propriile reguli. Oricum, avem nevoie de tine aici.

– Doar dacă pot să vă deschid poarta cea magică.

– Poţi.

Îi conduse mîna stîngă pe dreptunghiul Babilonului şi îi răsfiră cu blîndeţe degetele. Se ridică în picioare şi se dădu înapoi.

– Simţi ceva?

Tiamat clătină din cap cu un amestec de uşurare şi dezamăgire. Tocmai voia să-şi ia mîna de pe dreptunghi şi să-i spună preotului că totul era într-adevăr o pierdere de timp, cînd o licărire în cercul exterior îi sări în ochi. Printre umbrele schimbătoare, ceva familiar păru să mişte.

– Siruş, şopti ea, acest este sculptura unui siruş, nu-i aşa?

Pe cînd vorbea, o piatră de sub mîna ei se încălzi şi simţi o furnicătură în degete. O lumină aurie strălucea sub ele.

Înaltul Preot făcu repede un pas înapoi. Ochii maestrului Andulli se măriră.

– Da! şuieră el, ca un băiat care cîştigase primul lui joc la club.

Lumina aurie se răspîndi pe hartă precum braţele unui fulger de vară, îndreptîndu-se spre sculptura mică din cercul exterior.

– Nu! strigă Înaltul Preot, sărind între Tiamat şi sculptură.

Trecu torţa deasupra liniilor aurii ca să le şteargă.

– Să nu te uiţi niciodată dincolo de Oceanul Pămîntesc, adică dincolo de acest inel, strigă el călcînd pe inelul dublu care separa triunghiurile de restul hărţii. E forte periculos. Înţelegi?

Tiamat îşi ridică mîna. Lumina aurie pieri. Îşi privi lung degetele, le scutură uluită şi ridică ochii către preot.

– Nu mi-ai spus asta.

Maestrul Andulli pufni cu mîna la gură – un rîs care se transformă în tuse cînd preotul se încruntă la el.

– Îţi spun acum. Dincolo de Oceanul Pămîntesc trăiesc tot felul de vietăţi, în afară de siruşi. Hai, acum încearcă din nou. Şi de data asta concentrează-te pe Borsippa... aici.

Pipăi micul inel pe care îl arătase mai înainte şi păşi înapoi. Dar de data aceasta privi cu interes real, nu cu nasul pe sus aşa cum făcuse înainte.

Tiamat îşi apăsă mîna pe „Babilon“ din nou. De data asta ştia că lumina cea aurie avea să apară şi o

controlă mai bine. Cu ochii la micul cerc Borsippa, îl făcu şi pe acesta să strălucească.

– Pe dinţii cei sacri ai lui Marduk! răsuflă preotul. Cred că reuşeşte.

Maestrul Andulli dădu din cap ca şi cum n-ar fi pus niciodată la îndoială asta.

– Deschide poarta, Tiamat, zise el cu blîndeţe. Ar trebui să putem vedea altarul din Borsippa. După ce o deschizi, o închizi la loc pînă cînd oamenii regelui Kyros îşi ocupă poziţiile. Nu e nevoie să alertăm pe nimeni dacă nu e necesar.

Tiamat privi la cercul auriu. Întreaga sa fiinţă pulsa datorită puterii pe care o căpătase, totuşi se simţea la fel de neajutorată ca atunci cînd se afla pe spinarea siruşului.

– Dar nu ştiu cum.

Preotul îngenunche ţeapăn lîngă ea.

– Ar trebui să vezi poarta dacă te uiţi de-a lungul fîşiei de lumină pe care ai creat-o între cele două oraşe. Întinde mîna şi deschide-o.

Îi aruncă o privire ciudată.

– Eşti sigură că nu ai nici o picătură de sînge regal?

Tiamat n-avea chef să se gîndească la asta. Îşi micşoră ochii din cauza luminii. Avea dreptate. Exista acolo o poartă minusculă, abia vizibilă, o replică exactă a porţilor oraşului. Încercă să o deschidă cu vîrful

degetului. Dincolo de ea se afla o curte în miniatură ca aceea aflată între ziduri. Şi dincolo de aceasta, o altă uşă. Închisă.

Se întinse, dar nu putu să ajungă la ea fără să-şi ridice mîna de pe „ Babilon". Cînd făcu asta, lumina cea aurie pieri şi porţile dispărură.

Preotul oftă, se ridică în picioare şi puse la loc torţa pe perete.

– Asta explică ceva ce m-a uimit în legătură cu tăbliţele cele vechi, zise el maestrului Andulli. Probabil că există o măsură de securitate care să-l îl împiedice pe rege să folosească Porţile Pămînteşti ca să călătorească între zigurate fără permisiunea acordată de cei din celălalt oraş. Ca să existe o cale de trecere, fata trebuie să deschidă ambele porţi. Cred că aceasta va rămîne deschisă pînă cînd o să o închidă. Dar va trebui să o duci la Borsippa ca să o deschidă şi pe cealaltă.

Maestrul Andulli îşi înfăşură barba pe deget.

– Speram să evit asta. Oamenii Demonului o caută. În clipa de faţă, încă mai cred că ea se află în afara oraşului, aşa că şi-au concentrat cercetările acolo. Harrim şi Igmil au zis că au fost norocoşi că nu au fost opriţi pe drumul de întoarcere de la tabără. Pentru asta le putem mulţumi prietenilor noştri perşii, că au făcut atîţia oameni să se refugieze. Dar o altă

călătorie ar fi periculoasă. Speram să o las aici cu tine pînă mîine-seară.

– Şi aici ar fi în pericol. Demonul nu e prost. Nu-i va lua mult să-şi dea seama cine o ascunde.

Tiamat se ridică tremurînd şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

– Singurul mod de a deschide poarta pentru regele perşilor e să merg la Borsippa?

Înaltul Preot şi maestrul Tiamat schimbară o privire.

– Da.

– Altfel va trebui să intre cu forţa în Babilon?

– Ei bine, străjile nu se aşteaptă ca o armată să vină de pe malul rîului, aşa că ar trebui să intre în oraş fără mari probleme – dar, da, va trebui să lupte dacă trebuie să revenim la planul iniţial.

– Îl vor aştepta, zise Tiamat sec.

Amîndoi bărbaţii se încruntară.

– De unde ştii?

– Khatar. Ne-a spionat în timpul întîlnirii noastre în legătură cu ghicitoarea. Dacă ai discutat planurile acestea în casă, ştie sigur detalii despre ele. Sînt sigură. Le va spune Demonului.

Degetele maestrului Andulli se mişcară mai repede prin barbă.

– E posibil, admise el în sfîrşit. Întotdeauna a avut urechile mai mari decît creierul. Închise ochii. Dintr-odată păru foarte bătrîn. Poate ar fi trebuit să-ţi spun ce puneam la cale. Credeam că eşti mai în siguranţă dacă nu o fac. De unde să ştiu eu că o să te hotărăşti să te furişezi afară din oraş şi să-i eliberezi pe siruşi?

Tiamat se hotărî. Era vina ei că prietenii săi fuseseră arestaţi. Le datora asta. Inspiră adînc.

– Mă voi duce la Borsippa şi vă voi deschide poarta. Atunci regele Kyros va putea veni şi o va salva pe doamna Nanname şi pe ceilalţi, şi totul va reintra în normal.

Îl lăsă pe maestrul Andulli să o îmbrăţişeze şi să o numească neînfricată, dar în adîncul sufletului ştia că e o minciună. Odată ce va fi deschis poarta aceea, nimic nu va mai fi la fel.

Capitolul 14

BORSIPPA

Un plînset și un strigăt de bucurie

Hotărîră ca Tiamat să rămînă în templu în ziua următoare în caz că Demonul va veni să o caute acasă la maestrul Andulli. Avea să călătorească spre Borsippa în dimineaţa de şaisprezece, cînd Înaltul Preot făcea vizita ceremonială de-a lungul canalului pentru a aduce înapoi statuia lui Nabu, astfel ca zeul din Borsippa să poată fi martor al încununării Campionului celor Douăzeci de Careuri. Asta însemna că nu aveau ocazia să testeze pe de-a întregul trecerea. Dar după ce văzuseră succesul pe care îl avusese Tiamat cu partea babiloniană a porţii, atît preotul, cît şi Maestrul de Joc aveau încredere că o să funcţioneze.

– E mai puţin probabil să afle Demonul planurile noastre dacă stăm departe de oraşul Borsippa pînă în ultimul moment, explică maestrul cînd Tiamat protestă. În plus, şaisprezece este o zi norocoasă. Ce ar putea merge prost?

Tiamat se putea gîndi la o mulţime de lucruri care ar fi putut merge prost, dar îşi ţinu gura. Cuvintele maestrului Andulli ascundeau o îngrijorare la fel de profundă ca a ei, aşa că nici măcar nu protestă cînd acesta îi trimise pe Harrim şi pe Igmil la templu pentru a sta cu ea pînă cînd se făcea vremea de plecare.

Aşteptarea era mai rea decît veghea în faţa porţii Lugalgirra. Cel puţin atunci erau şi prietenii ei cu ea. Igmil încercă să-i distragă atenţia invitîndu-o să joace un Joc al Celor Douăzeci de Careuri cu el, zicînd că ar trebui să exerseze pentru seara care urma. Dar amîndoi ştiau că fata nu va juca bine şi, cu toate că Igmil juca îngrozitor, aceasta pierdu de fiecare dată. Erau închişi într-o cameră interioară a complexului, iar Harrim păzea uşa. Încăperea nu avea ferestre şi era luminată slab. Nu ştia dacă oamenii Demonului o căutau în templu, deşi la un moment dat auziră strigăte şi agitaţie afară în curte, ceea ce îi făcu pe Harrim şi pe Igmil să-şi scoată săbiile. Pe Tiamat o cuprinseră

fiorii. Dar agitaţia se stinse şi oamenii casei Egibi îşi puseră la loc armele.

Nici unul dintre ei nu dormi prea mult. Înainte de răsărit, cîţiva preoţi tăcuţi o escortară pe Tiamat pînă la canal, unde o ajutară să se urce într-o barcă enormă, îi spuseră să se întindă şi îi traseră o pînză grea peste cap. Capul îi plesnea, inima îi bătea puternic, iar palmele îi transpirau din ce în mai tare cînd îşi aminti cum straja împunsese cu suliţa în stuful din barca lui Hillalum. Dar de îndată ce toată lumea sui şi ambarcaţiunea începu să se mişte, aceasta nu se mai opri. Soarele urcă pe cer şi aerul de sub pînză deveni înăbuşitor, dar Tiamat tot nu îndrăznea să se mişte. Îi auzea pe preoţi vorbind, strigăte venite de pe alte bărci, zgomotul făcut de apa lovită de vîsle şi pe cineva care cînta la harpă. Apoi, după o veşnicie, barca încetini şi lovi cheiul. Cineva sări la bord. Cînd porni iarăşi, pînza fu trasă brusc de pe ea.

Se ridică în capul oaselor panicată, orbită de soarele care se reflecta în apă şi de decoraţiunile aurii ale ambarcaţiunii lui Marduk. Dar vocea familiară a Maestrului de Joc spuse:

– Stai cuminte, Tiamat, sînt eu. Poţi să te ridici acum, dar să fii pregătită să te ascunzi iar dacă vedem vreo străjă.

Inima începu să-i bată mai liniştit cînd maestrul Andulli se aşeză lîngă ea şi îi înconjură umerii cu braţele. Miji ochii la canalul luminat de soare. Îşi croiau drum printr-o mulţime de alte ambarcaţiuni în care se aflau refugiaţi şi călători care se îndreptau spre Ospăţul Celor Douăzeci de Careuri. Într-o altă barcă ar fi fost imposibil să înainteze atît de repede. Dar o singură privire spre Înaltul Preot care stătea la prora, îmbrăcat în hainele sale de gală era de ajuns să facă bărcile mai mici să cîrmească repede din cale lor. Cînd îl recunoşteau, oamenii îi adresau respectuoşi salutul cu mîna la nas.

– Şi preoţii sînt buni la ceva, şopti maestrul Andulli cu un zîmbet abia schiţat, arătînd cu capul înspre preot. Cît timp este cu noi, doar regele însuşi ar îndrăzni să ne oprească. Chiar şi atunci, cred că ştiu cine ar ieşi mai prost din toată treaba asta.

Tiamat îl privi surprinsă.

– Nici ţie nu-ţi place de el, nu-i aşa?

Maestrul Andulli oftă.

– După cum spuneam, e util. Cei care caută să stăpînească Babilonul trebuie să se pună bine cu preoţii oraşului. Aşa a fost întotdeauna.

Tiamat îşi muşcă buza privind palmierii care se înşiruiau de-a lungul canalului din Borsippa.

– Pun pariu că Demonul ar îndrăzni să ne oprească.

– Poate. Dar Demonul nu ştie unde ne aflăm.

După aceasta, se cufundară în tăcere, ascultîndu-l pe preotul cel tînăr care cînta la harpă. Era foarte priceput, dar Tiamat era prea agitată ca să se poată bucura de muzică. Ziua era din ce în ce mai toridă pe măsură ce soarele urca şi valul de refugiaţi creştea. Maestrul de Joc se încruntă văzîndu-i, dar nu zise nimic pînă cînd barca lor nu alunecă fără oprelişti sub zidul Borsippa şi se opri în umbra ziguratului. Arătă cu degetul deasupra complexului, de unde se ridica un firişor de fum.

– Mi-era teamă de asta. Vino, Tiamat, repede.

Fata privi în sus la zigurat. Era foarte asemănător aceluia din Babilon. Dar în loc de preoţi, soldaţii perşi fugeau în rînduri disciplinate sus pe scări înspre altar, cu arcuri agăţate la spate, cu suliţe care licăreau în soare. Preoţii lui Nabu se îngrămădeau speriaţi în curtea de dedesubt, privindu-i pe soldaţi, în timp ce, deasupra templului, din ce în ce mai mult fum se ridica ameninţător spre cerul albastru. Tiamat auzi ţipetele de pe străzi şi stomacul i se strînse.

– Au dat foc oraşului! zise ea îngrozită. Parcă spuneai că nu o să facă rău nimănui.

– Nu.

Maestrul Andulli era posomorît.

– Cei care au pus focul nu au fost perşii. Sînt oamenii Demonului deghizaţi. Acesta încercă să asmută poporul împotriva lui Kyros.

Înainte de a-şi termina vorba, o torţă zbură peste zid şi căzu pe acoperişul uneia dintre clădirile templului, care se prăbuşi în flăcări. Preoţii strigară alarmaţi şi o luară la fugă către canal pentru a aduce apă.

– Fugi! spuse Înaltul Preot, împingînd-o pe Tiamat în faţa lui pe scări. Fugi!

Să urce în fugă mai mult de trei sute de trepte pe căldura înfiorătoare de la miezul zilei? Probabil că glumea. Dar cînd ajunse la primul nivel, porţile templului se deschiseră ca să lase înăuntru oamenii de pe stradă care, după cum putea vedea acum, purtau tunici persane peste uniformele lor babiloniene. O siluetă fără barbă se strecură în urma lor, dîndu-i lui Tiamat o putere pe care nu ştia că o are.

– Demonul este aici! îngăimă ea.

Maestrul Andulli o luă de mînă.

– Nu o să-i permitem să te atingă, nu te îngrijora.

Apucă de braţ pe un soldat persan adevărat.

– Cine e comandantul aici? Avem nevoie de cîţiva oameni să ne escorteze pînă sus. Fata are nevoie de timp ca să deschidă poarta.

– Regele Kyros e comandatul. E în altar cu preotul din Borsippa.

– Regele e aici?

Ochii maestrului se măriră.

Soldatul zîmbi.

– Generalul e cu restul oamenilor pe malul rîului, dar noi ne-am oferit voluntari să încercăm poarta magică. Ceea ce e îndeajuns de bun pentru regele Kyros e îndeajuns de bun şi pentru mine!

– Brav soldat.

Maestrul Andulli îl bătu pe soldat pe spate.

– O să funcţioneze, ai încredere în mine.

Trecură mai departe în timp ce soldatul organiză un grup care să le asigure spatele. Cu arcurile şi suliţele perşilor între ea şi demon, Tiamat se simţi mai în siguranţă.

Ultimul nivel al ziguratului era înţesat de soldaţi care se întoarseră toţi să se uite la Tiamat. Cei doi Înalţi Preoţi ai celor mai puternici zei din ţinut se salutară îngrijoraţi cu mîna la nas. Maestrul Andulli îşi puse mîna liniştitoare pe umărul ei cînd regele persan ieşi din altar.

Purta veşminte de război; îşi lepădase haina cu stele roşii şi roz şi o înlocuise cu o tunică sobră. Mîna i se odihnea pe mînerul sabiei care era la fel de simplă ca aceea a oamenilor lui. Privi lung la Tiamat. Aceasta

îi întoarse o privire rece, hotărîtă să-i arate că făcea asta pentru prietenii ei, nu pentru el.

Maestrul Andulli îl salută pe regele Kyros.

– Nu ne-a mai rămas mult timp, Măria Ta.

Kyros se uită în jos la locul în care perşii slobozeau săgeţi, în timp ce oamenii Demonului atacau ziguratul de dedesubt cu hotărîre înfricoşătoare. Clătină din cap şi se dădu la a o parte pentru a o lăsa pe Tiamat să intre în altar.

Înăuntru, în afară de un pat simplu de lemn aflat în mijlocul încăperii, altarul era asemănător cu acela din Casa Raiului de pe Pămînt din Babilon. Nu putea vedea prea bine harta din cauza patului.

– Mutaţi chestia aia! se răsti Înaltul Preot al lui Marduk. Credeţi că fata a venit să petreacă noaptea cu Nabu?

Înaltul Preot al lui Nabu strînse din buze şi le făcu semn soldaţilor să tragă patul la perete. Preotul lui Marduk luă mîna lui Tiamat şi o conduse în mijlocul camerei.

– Harta nu este întreagă, explică el. Nu poţi deschide toate porţile de aici. Acest dreptunghi central reprezintă Borsippa. Celălalt de acolo este Babilonul. Ignoră restul şi nu uita. Nu privi dincolo de Oceanul Pămîntesc!

Tiamat nu se putu abţine să nu caute din priviri o sculptură a siruşului ca aceea din Babilon. Dar, doar dacă preoţii nu puseseră patul peste ea, sculptura nu se afla acolo. Oftă şi îşi apăsă mîna peste dreptunghiul Borsippa.

Izvorul de putere o făcu să tresară, întrucît era mult mai intens ca în Babilon. Lumina aurie se întinse de-a lungul podelei atît de repede încît amîndoi preoţii săriră într-o parte, apoi păşiră iar înainte, stînjeniţi. Regele persan se încordă şi îşi lăsă mîna pe mînerul sabiei. Maestrul Andulli îi şopti ceva la ureche şi se linişti. Afară se auzea zgomotul săbiilor care se încrucişau. Tiamat şi le alungă din minte şi se concentră pe poarta cea minusculă.

O deschise cu un deget aşa cum îi arătase Înaltul Preot şi aproape că sări înapoi şi ea cînd poarta care nu fusese deschisă de mii de ani, strălucind atît de tare încît aproape o orbea, se deschise larg şi umplu altarul cu lumina ei aurie. Dincolo de ea, altarul din Babilon se vedea precum o încăpere plină de umbre zărită dintr-o stradă luminată de soare.

Maestrul Andulli îi atinse umărul.

– Bravo! Înaltul Preot spune că trebuie să-ţi ţii mîna pe podea pînă cînd toţi soldaţii trec de partea cealaltă.

În vocea lui se simţea o nelinişte, dar degetele lui erau alinătoare şi calme.

– Sînt lîngă tine, nu te îngrijora.

Tiamat nu prinse înţelesul acestor cuvinte, era atît de ameţită de ciudăţenia faptului că stătea îngenuncheată lîngă o poartă care nu exista. Bărbaţii din altar priviră şi ei încă puţin, apoi se uitară unul la altul.

– O testez eu, zise preotul lui Marduk.

Fără să ezite, păşi în lumina cea aurie. Tresări, dispăru timp de o bătaie de inimă, apoi apăru în altarul din Babilon. Scoase capul pe uşă, se uită în jur, apoi le făcu cu mîna.

– Funcţionează, spuse uşurat maestrul Andulli. Dar trebuie să ne grăbim.

La semnalul lui Kyros, soldaţii perşi trecură în rînduri disciplinate pe lîngă Tiamat, fură înghiţiţi rînd pe rînd de lumina aurie şi apărură imediat în altarul din Babilon înainte de a-şi trage săbiile şi a ieşi pe uşă. Tiamat îşi întoarse capul ca să nu se gîndească la cît de îngroziţi vor fi oamenii din Babilon.

Zgomotele luptei de pe ziguratul din Borsippa se auzeau din ce în ce mai aproape pe măsură ce soldaţii intrau din ce în ce mai mulţi în altar şi treceau prin poartă. Unele săbii şi suliţe erau însîngerate.

Tiamat simţi furnicături pe spate. Se întoarse astfel încît să poată privi uşa. Regele Kyros aruncă o privire îngrijorată afară.

– Ne pot urma? îl întrebă cu voce scăzută pe maestrul Andulli. Cînd noi vom intra pe poartă, vor putea ataca partea de jos.

– Tiamat va închide poarta dinspre Babilon de îndată ce intrăm, răspunse maestrul. Privi la Înaltul Preot al lui Nabu. Mai bine aţi veni cu noi, domnule.

Dar acesta scutură din cap şi păşi hotărît către uşă.

– Nu o să-mi las ziguratul în mîinile...

Protestul se termină într-un gîlgîit, căci primul dintre oamenii Demonului năvăli în altar şi îi tăie gîtul cu sabia.

– Grăbiţi-vă! tună Kyros, încrucişîndu-şi sabia cu doi dintre oamenii Demonului.

– Intraţi pe poartă cu toţii! Acum!

Ultimul soldat persan sări. Regele îi urmă. Maestrul Andulli o apucă de mînă pe Tiamat şi se aruncară în lumina aurie.

Nu fu sigură de cele ce urmară.

Aerul începu să tremure ca şi cum ploaia i-ar fi intrat în ochi şi mîna îi alunecă din cea a maestrului Andulli. În acelaşi timp văzu o umbră înaripată

trecînd pragul altarului şi un ţipăt tăcut îi străpunse mintea.

-zboarăacasăaşteaptăzboarăacasă-

Înlemni, neîndrăznind să creadă. Dar creatura dispăruse de partea cealaltă a ziguratului şi în următoarea clipă îşi dădu seama că se afla singură în altarul din Borsippa cu preotul cel muribund al lui Nabu şi mai mult de douăzeci de bărbaţi cu suflarea tăiată, înarmaţi pînă în dinţi. Poarta, împreună cu maestrul Andulli, pieri cînd ridică degetele de pe podea.

Nu mai era timp de întrebări. Un alt om al Demonului intra în altar clătinîndu-se, cu mîinile la ochi, strigînd ceva despre un „monstru". Apoi Demonul însuşi se strecură pe uşă şi vocea pe care nu avea să o uite cît timp avea să trăiască şuieră:

– Lăsaţi siruşul! Puneţi mîna pe fată!

Inima lui Tiamat se făcu cît un purice şi fata apăsă repede cu mîna pe podea. Ochii nu o înşelaseră. Afară se auzeau aripi uriaşe care băteau aerul şi alte urlete. Voia să iasă din altar ca să se asigure că siruşul, frumosul ei siruş se întorsese din morţi şi că era bine, dar ştia că nu va putea trece niciodată de oamenii Demonului.

– O să mă întorc să te iau, promise ea aruncîndu-se în lumină. Nu-i lăsa să te prindă!

Lumina aurie o orbi. Simţi un fior, ca atunci cînd îşi turna apă în cap într-o zi caniculară. Cineva o prinse de braţ. Cînd putu să vadă din nou, se găsea faţă în faţă cu maestrul Andulli.

Se agăţă de acesta uşurată.

– Demonul e în altarul din Borsippa, zise ea cu răsuflarea tăiată. Iar siruşul meu este afară. I-au crescut aripi şi îi atacă pe oamenii Demonului. Trebuie să-l ajutăm...

Cineva rîse răutăcios.

Maestrul Andulli o trase în spatele lui.

– Să nu cumva să te atingi de ea! tună el cu o voce înspăimîntătoare. Dacă o faci, jur pe numele lui Marduk că vei da socoteală în faţa întregului Babilon!

Tiamat îşi trase răsuflarea cînd îşi dădu seama de greşeală. Se afla încă în altarul din Borsippa. Lîngă pat, preotul lui Nabu zăcea într-o baltă de sînge. Deduse că maestrul Andulli se întorsese pe poartă cînd o deschisese din nou. Dar de ce nu ajunsese şi ea de partea cealaltă?

– Maestre? şopti ea. Ce se întîmplă ? Nu înţeleg.

Demonul rîse iarăşi.

– Nu ţi-ai dat seama că Binecuvîntata lui Marduk nu poate să treacă prin poartă, nu-i aşa? Nu prea îţi ştii ghicitorile, maestre. „Binecuvîntata lui Marduk

a deschis-o. Darul lui Iştar a ieşit din ea.“ De ce crezi că întotdeauna persoana binecuvîntată este prinţesa, nu regele? E evident, dacă stai să te gîndeşti, deşi am avut nevoie de micuţa ta sclavă să îmi arate eroarea de gîndire pe care o făceam. Vocea i se înăspri. Dă-te la o parte, bătrîne! Această fată este arestată.

Oamenii lui îi înconjurară pe Tiamat şi pe maestrul Andulli. Îi despărţiră. Tiamat se răsuci, dădu din picioare şi îi muşcă îngrozită, încercînd să-şi elibereze mîna stîngă pentru a deschide poarta ca măcar maestrul Andulli să poată scăpa. Dar acesta se afla între patru oameni de-ai Demonului, cu o sabie la gît. Cei care o înhăţaseră pe ea îi răsuciră mîinile la spate, o ridicară de la podea pînă cînd încetă să se mai zbată pentru că o durea prea tare.

– Te previn, Ensi... începu maestrul Andulli, cu o privire furioasă. Cuvintele muriră pe buze cînd tăişul sabiei lăsă să se scurgă cîteva picături de sînge.

– Tiamat, fiică a lui Nanname, zise Demonul, alunecînd pe lîngă Maestrul Jocului ca şi cînd acesta nu exista.

Privi amuzat cum fata se zbătea.

– Te faci vinovată de furtul dragonilor împăratului şi de ajutor acordat duşmanilor Babilonului.

Aceasta îmi dă puterea să te arestez şi să recurg la orice mijloace pentru a te face să cooperezi.

Aruncă o privire oamenilor săi.

– Legaţi-o la ochi şi de mîini, dar aveţi grijă să nu-şi piardă cunoştinţa. Vreau să se gîndească la situaţia în care se află în timpul călătoriei noastre spre Babilon. Cînd vom ajunge în Casa Ţipetelor Tăcute, garantez că va fi mult mai cooperantă.

Picioarele lui Tiamat se înmuiară cînd unul dintre oameni îşi desfăcu brîul de in de la mijloc şi se postă în spatele ei.

– Domnule, îndrăzni altul. Sînteţi sigur că e înţelept să nu-i dăm drumul Maestrului de Joc Egibi? Prinţul va întreba de ce nu este la Campionate.

– Iar noi îi vom spune de ce. Demonul zîmbi şi trase de barba maestrului Andulli. Ai ţinut mult la stratagemele tale, bătrîne, nu-i aşa? Ai uitat că şi alţii pot să joace jocul. O să ai un accident în timp ce o să cobori ziguratul. Prinţului Belşazar i se va spune că ai căzut în timp ce îl ajutai pe regele persan. Ce păcat că nu ai putut fi dus înapoi în Babilon şi judecat pentru trădare, dar nimeni nu va pune întrebări despre faptele mele cînd vor auzi cît de vinovat eşti.

– Nu!

Durerea din umăr era de nesuportat. Dar cînd cîrpa îi acoperi ochii şi fu legată la spate, Tiamat se aruncă spre agresorii ei cu furie.

– Daţi-i drumul maestrului Andulli! strigă ea. Nu puteţi să ne faceţi asta!

Demonul o strînse de bărbie.

– Nu zău? Şi cine sînt trădătorii de aici? Ia zi-mi!

Tiamat încercă să-l lovească, dar probabil că acesta alunecase pe lîngă ea, căci vocea lui se auzi din spatele ei.

– Am pierdut destul timp. Luaţi-i!

Fură tîrîţi afară din altar. Tiamat simţi căldura soarelui pe braţele ei dezgolite şi adierea vîntului în păr. Îl auzi pe maestrul Anduli strigînd. Apoi faţa i se lovi de cărămidă cînd fu trîntită la pămînt pentru a i se lega încheieturile şi gleznele. Se luptă cu ultimele rămăşiţe de putere, dar degeaba. Erau prea mulţi; nu mai vedea... Pe cînd îl chema disperată pe maestrul Andulli, se auzi un fîlfîit de aripi şi o adiere puternică venind înspre ea, trîntindu-l pe cel care încerca să o lege. Acesta scoase un ţipăt scurt, de surpriză, care se rostogoli în josul ziguratului.

Tiamat se ridică în picioare clătinîndu-se, desfăcîndu-şi pînza de la ochi şi funiile pe jumătate legate. Soarele o ameţea. Cînd ochii ei se obişnuiră, văzu oameni alergînd în toate direcţiile. Unii arătau către

cer, alţii se luptau cu preoţii lui Nabu, care găsiseră nişte săbii de bronz de ceremonie şi apărau templul zeului lor cu lovituri nepricepute, dar furioase. Bărbaţii erau aruncaţi de pe scări şi cădeau, lovindu-se de fiecare nivel în parte. Apoi fîlfîirea de aripi se auzi din nou şi Tiamat privi în sus plină de bucurie la siruşul ei care cobora din soare, cu solzii aruncînd licăriri purpurii şi aurii, cu aripile larg desfăcute, cu cornul strălucitor, cu labele întinse. Cînd umbra lui trecu pe deasupra ziguratului, toţi se ghemuiră, cu excepţia Demonului, care o apucă pe Tiamat de păr şi o trase către margine.

– Spune-i să nu-i mai atace pe oamenii mei! strigă el, zgîlţîind-o. Sau voi fi nevoit să-i fac rău. Şi ţie.

– Să nu cumva să o atingi! ţipă maestrul Andulli, eliberîndu-se din strînsoarea celor care îl ţineau captiv şi aruncîndu-se către Demon.

Nu mai avea pumnalul – oamenii Demonului îl confiscaseră cînd îl prinseseră în altar – dar îşi înfipse mîinile goale în gîtul lui.

– Fugi, Tiamat!

Demonul dădu drumul părului lui Tiamat şi îşi înfipse sabia în stomacul maestrului Andulli.

– Fugi, Tiamat! îngăimă acesta cu sîngele ţîşnindu-i printre degete, venind clătinîndu-se către ea. Spune-i lui Enki... acum totul depinde de el...

Groaza ei se preschimbă în disperare. Scara era blocată de oamenii Demonului. Maestrul Andulli era rănit. Nu mai era nici o speranţă.

Demonul îi zîmbi rece şi îşi înfipse pentru a doua oară sabia în spatele Maestrului de Joc.

Tiamat nu putea să se mişte. Mai mulţi oameni se revărsau din altar. Înaltul Preot al lui Nabu se tîrî după ei şi se prinse de uşă.

– Sări, fetiţo! horcăi el. Animalul lui Marduk este puternic acum... te va duce acasă...

Cuvintele fură întrerupte de sabia care îi fu înfiptă în beregată de unul dintre oamenii Demonului, dar, în ciuda groazei şi a disperării, Tiamat înţelese. Era doar o singură soluţie.

Închise ochii şi sări de pe marginea aurită a ziguratului.

– Siruşule! strigă ea pe cînd vîntul îi trecea şuierînd pe la urechi. Siruşule! Vino!

Preţ de o clipă, inima i se opri şi crezu că făcuse cea mai mare greşeală a vieţii ei. Apoi siruşul se ridică, cu solzii cei moi foşnind sub picioarele fetei şi aripile cîntînd prin aer, ducînd-o sus, sus spre soare.

Privi în jos. Departe, Demonul stătea pe cel mai înalt nivel al ziguratului şi se holba la ea, uluit şi frustrat, cu sabia încă însîngerată în mîini. Cînd văzu că

fata se uită la el, împinse corpul maestrului Andulli cu piciorul şi acesta căzu peste marginea ziguratului ca un peşte mort, devenind din ce în ce mai mic pînă cînd Tiamat nu-l mai văzu.

Îşi cufundă faţa în coama siruşului şi îşi muşcă încheieturile degetelor. Lacrimile îi înţepau ochii, uscate apoi de vînt.

-*zburămacasă?* întrebă siruşul din mintea ei.

– Da, şopti ea. Du-mă înapoi în Babilon.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

16 taşritu

Maestru de Joc

ANDULLI (decedat)

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior
SIMEON	fiul lui Iacob (în închisoare)
MUNA	fiica astrologului (în închisoare)
TIAMAT	fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior
HILLALUM	fiu de fermier (în închisoare)

Rezervă

KHATAR	sclava maestrului Andulli (în închisoare)

Capitolul 15

CASA ȚIPETELOR TĂCUTE

Tu ai creat măreața lucrare a creaturilor de pe pămînt

În primele minute de zbor pe spinarea siruşului, Tiamat era atît de copleşită de nenorocire că de-abia îşi dădea seama de lucrul extraordinar pe care îl făcea. Vedea mereu, cu ochii minţii, corpul maestrului Andulli rostogolindu-se pînă la picioarele ziguratului. Îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să se întoarcă şi să-l împingă pe Demon peste margine. Dar aripile siruşului băteau cu putere, îndepărtînd-o de Borsippa. Şi cînd cîmpia apăru sub ei, întretăiată de canale sclipitoare, îi fu imposibil să ignore faptul că zbura. Uitîndu-se peste umărul siruşului, văzu bărcile negre, minuscule, foarte departe de ei şi şiruri de boi, catîri şi oameni care mergeau pe jos,

toţi îndreptîndu-se spre oraş. Apoi – cu inima zvîcnind – zări o grămadă mare de noroi şi de pietre deasupra rîului, pămîntul fiind bătătorit de picioare şi roţi de căruţă.

– Ţi-am văzut pielea, şopti ea cînd umbra lor flutură deasupra digului perşilor. Credeam că ai murit.

-lepădatpieleadesfăcutaripizborsprecasă...

Tiamat se agăţă mai tare, întrebîndu-se pentru prima dată ce va face cînd vor fi ajuns în Babilon. Zidurile se puteau zări deja, la fel şi Calea Ajiburshapu care tăia centrul oraşului ca un al doilea rîu. Cînd siruşul văzu ziguratul strălucind în ultimele raze de soare, scoase un şuierat bucuros şi se lăsă în jos spre altar.

– Cuminte!

Fata îl apucă de coama ţepoasă, începînd să se gîndească iar. „Probabil că Demonul a folosit poarta pentru a se întoarce înaintea noastră."

Acum erau destul de jos pentru a vedea detalii. Oamenii îmbrăcaţi în cele mai bune veşminte ale lor împînzeau străzile, frecîndu-se de aceia dintre refugiaţi care izbutiseră să intre pe porţi. Străjile de pe Zidului lui Nabucodonosor erau îngrămădite la fiecare turn de pază. Mulţimea din oraş încerca încă să intre, în timp ce la fiecare ecluză bărbaţii se luptau

cu pumnii şi cu picioarele... Stomacul i se strînse cînd zări coifuri persane strălucind pe străzile oraşului exterior. Probabil că generalul Gobryas reuşise să ajungă sub zidul principal. Dar porţile oraşului interior fuseseră închise devreme. Datorită înaltului zid dublu, era ca şi cum războiul nu exista. Aici se desfăşura un festival obişnuit, cu o petrecere în fiecare curte şi parade pe străzile late. Fata văzu evantaie enorme din pene de coadă de păun, boi împodobiţi cu flori, nobili *awilum* îmbrăcaţi în aur, sclavi cu tăvi cu nuci şi prăjituri cu miere, oameni care duceau miei la Casa Ridicării Capului pentru a-i sacrifica lui Marduk, în timp ce alţii duceau animale la ghicitori pentru a-şi afla norocul. Templul şi ziguratul păreau a fi goale. Nici urmă de regele persan şi de oamenii lui.

„Nu e aici; probabil că a folosit deja tunelul." Tiamat înconjură gîtul siruşului cu braţele şi îl trase într-o parte.

– Du-mă la palat!

Îi era teamă că animalul nu va înţelege. Dar acesta se răsuci rapid şi pluti deasupra grădinilor care se aflau între templu şi palat. Pajiştile erau pline de nobili. Aceştia agăţaseră lămpi în ramurile copacilor şi se ospătau la mese încărcate cu mai multă mîncare decît văzuse Tiamat vreodată adunată

într-un singur loc. Rîdeau şi dansau în timp ce mîncau. Cu siguranţă se credeau la adăpost, apăraţi de zidurile lor. Dar cînd umbra siruşului căzu asupra lor, se împrăştiară îngroziţi, arătînd spre creatură şi ţipînd.

Palatul era drept în faţă, iar străjile alergau către ei. Mai multe suliţe fură aruncate în direcţia lor. Tiamat se ghemui cînd una îi zbură pe lîngă ureche. Apoi siruşul căzu asupra soldaţilor cu ghearele întinse. Oamenii ţipară şi săriră de pe zid. Tiamat nu avu timp să vadă dacă a supravieţuit vreunul, pentru că siruşul ateriza deja în curtea Casei Ţipetelor Tăcute, unde o adusese Demonul cînd începuse toată povestea.

Alunecă de pe spinarea dragonului şi se agăţă de umărul acestuia. Nu-şi simţea picioarele. Siruşul îşi strînse aripile şi se ghemui lîngă ea, întorcîndu-şi capul încornorat către un grup de soldaţi care traversau curtea, cu o siluetă mică, dolofană în mijlocul lor.

– Muna! şopti Tiamat.

Limba siruşului biciui aerul. Îşi roti ochii şi şuieră ascuţit.

Soldaţii o forţară pe prizoniera lor să se oprească şi priviră uluiţi creatura.

– Pe dinţii lui Marduk! exclamă unul. Nu e acesta dragonul Demonului?

– Nu, prostule, acesta are aripi, nu poate fi acelaşi.

– Lăsaţi dragonul! strigă altul. Fata încearcă să scape.

Soldaţii se învîrtiră în loc, nehotărîţi dacă să alerge după prizonieră sau să se ocupe de siruş mai întîi. Nici unul nu părea să o fi observat pe Tiamat, care încă îşi trăgea răsuflarea în umbra umărului acoperit de solzi. Cînd Muna o luă la fugă traversînd curtea, cu pletele în aer şi se aruncă cu disperare spre porţile închise, puterea lui Tiamat reveni. Se ridică şi alergă să-şi prindă prietena.

– Muna! îngăimă ea. Îmi pare atît de rău!

Fata o privi şi îi aruncă o privire îngrozită, lipsită de expresie. Se uită la ea fără să o recunoască în primul moment.

– Tia! Ce faci aici?

– Acum nu e timp de explicaţii, zise Tiamat văzînd cum doi dintre soldaţi se desprind de grup şi pornesc spre ele. Vino pe aici, repede!

O trase pe Muna prin singura uşă deschisă – care ducea în Casa Ţipetelor Tăcute – şi o trînti în urma lor. Înăuntru era întuneric, dar puţin mai departe în pasaj ardea o torţă. Tiamat găsi drugul şi îl lăsă să cadă la locul lui. Muna fu străbătută de fiori şi se prăbuşi,

gîfîind. Afară se auzeau soldaţii care încercau să forţeze uşa. Urmă un şuierat şi o bufnitură puternică şi strigăte de alarmă.

– Ce era cu monstrul acela de afară? întrebă Muna, privind cu ochi mari către uşă. Cum ai ajuns aici? Demonul a dat ordin să fii arestată.

– Nu e monstru, e siruşul meu.

Tiamat privi îngrijorată de-a lungul pasajului.

– Credeam că regele persan l-a omorît, dar am găsit doar pielea lui cea veche. Probabil că a năpîrlit ca un şarpe! Iar acum a căpătat aripi, aşa că am zburat de la Borsippa pînă aici. Dar Demonul ne-a prins şi... Se întrerupse, nefiind încă pregătită să-i spună lui Muna ce se întîmplase. Sînt prea multe de explicat. Unde sînt ceilalţi? Sînt bine? Numai eu sînt de vină, că v-am convins să mă ajutaţi să dau drumul siruşilor. Unde te duceau adineauri?

Muna clătina din cap.

– Înapoi la închisoare.

– *Înapoi* la închisoare? Dar credeam...

Prietena ei zîmbi.

– A fost ideea lui Simeon. El a descoperit totul. A aşteptat pînă cînd Demonul s-a dus după tine. Apoi le-a spus gărzilor despre vechea regulă a Celor Douăzeci de Careuri, conform căreia

prizonierilor li se permite să joace în Campionate dacă au fost înscrişi. Le-a zis că trebuie să ne lase să intrăm în palat să jucăm pentru că facem parte din echipa Egibi. Probabil că Enki i-a zis acelaşi lucru prinţului sau cine o fi avînd controlul aici, căci un comandant a venit în carceră şi le-a zis oamenilor Demonului să ne lase să jucăm primele runde. Bineînţeles că ne-au păzit tot timpul, dar Simeon a zis că, dacă o să cîştigăm vom ajunge în finală, unde ne vor privi toţi oaspeţii şi maestrul Andulli va fi acolo şi Demonul nu se va putea atinge de nici unul dintre noi, cel puţin nu pînă se termină Campionatele. Aceasta e tradiţia, dacă un prizonier cîştigă Ghirlanda, i se redă libertatea. Simeon a plănuit ca acela care va cîştiga să ceară ca toţi ceilalţi din echipă să fi eliberaţi şi ei. Nu credeam că Demonul ne va lăsa, dar era mai bine decît să stăm întemniţaţi. Doar că nu mă puteam concentra cu soldăţoii aia care se holbau peste umărul meu şi am ieşit din joc în prima rundă.

Îşi trase nasul şi şi-l şterse cu dosul mîini.

– Îmi pare rău, Tia. Maestrului Andulli îi va fi atît de ruşine cu mine.

Tiamat îşi îmbrăţişă prietena.

– Maestrul Andulli a murit, zise cu blîndeţe. Demonul l-a ucis.

Muna înlemni.

– O, nu!

– O să-l facem să plătească el cumva. Nu o să scape nepedepsit.

Bufniturile din curte încetaseră.

Tiamat se ridică în picioare. Apucă torţa de pe zid, îşi trase umerii înapoi şi înfruntă întunericul.

– Cine mai e aici?

Muna îşi muşcă buza.

– Doamna Nanname şi Khatar.

– Cîţi paznici sînt?

– Doar doi. Dar dacă vin mai mulţi soldaţi?

Muna privi îngrijorată la uşa din spatele lor.

– Siruşul le va da de furcă, zise Tiamat, sperînd că nu se vor hotărî să încuie uşa pe dinafară şi să aştepte.

Muna îşi muşcă buza iar, luînd-o înainte.

– Tia... e ceva ce nu ţi-am spus. Khatar e rănită. A fost descalificată pentru că era prea slăbită ca să joace în prima rundă. Nu ştim ce i-a făcut Demonul, nu vrea să ne spună. Dar am auzi-o ţipînd... Oh, Tia! A fost îngrozitor! Eram cu toţii atît de înspăimîntaţi. Se scutură şi inspiră repede. Simeon şi Hillalum mai joacă încă în primele runde. Probabil că Enki a terminat deja, pentru că nu era acolo... Oh, Iştar! A aflat despre maestrul Andulli?

Tiamat clătină din cap.

– Va trebui să-i spunem.

Ajunseră în carcera în care Demonul o adusese în prima noapte. Împinse uşa. Era mai întuneric şi mai rece decît pînă atunci şi mirosea îngrozitor. A ceva mort. Făcu un pas înăuntru şi roti torţa, abia îndrăznind să privescă printre zăbrele.

Muna intră după ea şi îi atinse braţul.

– A ucis siruşul, Tia, zise ea cu blîndeţe. A adus un preot aici şi l-a pus să facă un fel de ritual cu pecetea prinţesei, dar nu a funcţionat. După aceea s-a înfuriat şi a luat-o pe Khatar. Probabil că de data asta i-a zis ce a vrut el să audă, căci a adus-o destul de repede înapoi şi a plecat în grabă spre Borsippa.

Tiamat văzuse destul. Ştia un lucru. Siruşul de dincolo de aceste zăbrele nu îşi va lepăda niciodată pielea şi lui nu-i vor creşte aripi ca celuilalt de afară. Strînse torţa mai tare, plină de o hotărîre rece.

– Unde sînt paznicii?

– Acolo. Ai grijă.

Se tîrîră înspre carcera următoare. Doi soldaţi babilonieni stăteau lungiţi pe nişte rogojini de stuf în magazia din cealaltă parte a pasajului, rîzînd de o glumă grosolană. Cîteva vase mari erau aliniate lîngă uşă. Unul dintre el avea o spărtură. Uleiul de lampă se scurgea pe podea.

Tiamat îl privi, simţind încă un nod de mînie în gît.

– Cu asta am putea provoca un incendiu, nu? şopti ea.

Muna se încruntă.

– Da, dar...

Ochii ei urmăriră privirea lui Tiamat şi se măriră.

– Tia, nu poţi face asta!

Tiamat se pusese deja în mişcare. Cînd năvăli în magazie, paznicii săriră în picioare şi îşi înşfăcară armele. Aruncă torţa înspre uleiul scurs şi dărîmă un alt vas în calea primului paznic. Acesta se împiedică de el şi aterizâ în mîini şi în genunchi în lichidul care ardea. Scoase un ţipăt, îşi scăpă sabia şi se retrase către perete, dînd din mîini. Al doilea privi îngrijorat către Tiamat, cu sabia ridicată, dar Muna îşi lăsă capul în jos şi îl lovi în spate. Bărbatul se clătină surprins. Tiamat trecu pe sub braţul lui, trase cîteva rogojini în flăcări şi ţîşni afară din încăpere, cu Muna pe urmele ei. Trîntiră uşa şi înfăşurară nişte funie pe drugul de la uşă. Oamenii închişi ţipau şi băteau cu pumnii de partea cealaltă.

– Eliberează-le pe Nananme şi pe Khatar! spuse Tiamat. O să-i ţin aici cît timp pot.

Din magazie se auzi o explozie înăbuşită. Flăcările luminară uşa şi fumul se strecură în pasaj,

făcînd-o pe Tiamat să tuşească. Bărbaţii începură să bată mai tare.

– Daţi-ne drumul, nebunilor! Aici se află tămîie şi tot felul de lucruri. O să sărim în aer ca...

O altă explozie zgîlţîi uşa. Tiamat se clătină, drugul fiind acum prea fierbinte ca să le mai poată ţine. În spatele ei, Muna se lupta ce zăbrelele de la uşa carcerei. Se întoarse ca să o ajute. Uşa cedă. Doamna Nanname ieşi şchiopătînd din întuneric şi o îmbrăţişă pe Tiamat, mai să-i frîngă oasele.

– Unde este Khatar? îngăimă Tiamat, zbătîndu-se să scape din strînsoare. Repede, trebuie să ieşim de aici.

Muna se afla deja în carceră, ajutînd o siluetă rănită să se ridice de pe o grămadă de stuf murdar.

– Venim.

Nanname se sprijini cu toată greutatea pe Tiamat cît traversară pasajul. Probabil că piciorul o durea, dar ea punea întrebări pe şoptite, la care Tiamat răspundea pe cît se pricepea. Cînd ajunseră afară şi se găsiră faţă în faţă cu siruşul, Nanname era îndeajuns de pregătită ca să nu ţipe. Muna apăru cu Khatar o clipă mai tîrziu. După o pauză, cei doi paznici pe care îi închiseseră în magazie ieşiră clătinîndu-se din fumul din spatele lor, tuşind şi înecîndu-se şi strigînd să stingă cineva focul înainte ca întregul palat să ardă.

Soldaţii din curte văzuseră deja focul şi alergau spre Casa Ţipetelor Tăcute cu găleţi, ocolind speriaţi siruşul. În toată zăpăceala care se crease, nimeni nu dădu nici o atenţie celor patru fugari care se îndreptau spre partea cealaltă a curţii şi se îngrămădeau în zid, privind la flăcări.

– Sper că nu mai este nimeni acolo jos, spuse Nanname.

– Sper să ardă pînă în temelii! zise Muna cu o forţă neobişnuită pentru ea.

Tiamat spera ca regele persan să apară. Cu siguranţă că oamenii lui au intrat deja prin tunelul de care vorbise maestrul Andulli. Apoi Khatar gemu şi se prăbuşi, aducîndu-i aminte de modul în care Demonul aflase că ei sînt la Borsippa, şi prin minte îi trecu un gînd îngrozitor.

– Mai rezistă puţin, Khatar.

Nanname îi dădu părul de pe frunte.

– Ajungem la adăpost şi o să căutăm un vraci să aibă grijă de tine.

Pe cînd parfumeriţa se încrunta la porţile închise şi la soldaţii care fugeau din palat, Tiamat o apucă pe Khatar de umeri.

– Ce i-ai spus Demonului? întrebă ea. I-ai spus despre planurile maestrului Andulli?

Ochii sclavei străluciră şi se concentrară asupra feţei ei.

– Ochi-de-Persană! zise cu o umbră a vechiului ei zîmbet obraznic. M-a tot întrebat, dar nu i-am zis nimic! Ştiam totul despre atacul de pe malul rîului şi despre cum voiau să schimbe cursul apei, dar n-am scos o vorbă! Îmi făcea rău, dar eu tot am ţinut secretul. I-am zis doar prostiile alea despre ghicitoare şi zigurate şi Darul lui Iştar şi apoi a plecat la Borsippa şi...

– Proasto! Tiamat zgîlţîi fata. I-ai zis exact unde se afla regele Kyros. Din cauza ta a fost ucis maestrul Andulli!

Ochii lui Khatar se măriră:

– Stăpînul a murit?

– Încetează, Tia!

Muna o împinse şi o îmbrăţişă pe sclavă.

– Nu avea de unde să ştie. Nu e vina ei! Uită-te la ea! Nu crezi că a trecut prin destule?

Tiamat îşi scutură capul, prea supărată ca să judece corect.

– Dacă Khatar i-a spus despre poarta din vîrful ziguratului şi despre tunel, atunci se explică de ce nu am văzut nici un om de-al regelui Kyros. Probabil că oamenii regelui nostru i-au aşteptat. Generalul Gobryas a trecut pe sub zid, dar la ce ne-a folosit?

E încă blocat în oraşul exterior, iar prinţul şi prietenii lui cei nobili sînt aici, în deplină siguranţă! Maestrul Andulli a murit degeaba. Oh, totul merge pe dos.

Nanname o atinse pe umăr.

– Tia...

Tiamat se feri şi privi la siruş, încercînd să gîndească. Putea oare el să o ducă în inima palatului? Putea să-i scoată pe Simeon şi pe ceilalţi înainte de întoarcerea Demonului? Va trebui să se ascundă, probabil în mlaştini, pînă se vor linişti lucrurile...

Apoi Khatar şopti:

– Ce tunel?

Tiamat clipi.

– Nu ştiai despre tunelul care există între zigurat şi palat?

Khatar clătină din cap.

– Atunci, acolo sînt! Bineînţeles! Ce proastă sînt!

Privi în jur cu speranţa renăscută.

– Trebuie să-l găsesc pe Enki. Maestrul Andulli a zis că acum totul depinde de el – probabil că la asta se referea!

– Uşor! Nanname o apucă de braţ. Primul lucru pe care îl avem de făcut e să găsim o cale de a ieşi de aici. Crezi că siruşul ne poate duce pe toate dincolo de zid?

Privi la creatura cu aripi şi înghiţi în sec.

Tiamat aruncă siruşului o privire distrată.

-ducunapoatedouădacămicişiuşoare...

– Zice că poate duce două dintre noi, raportă ea, tot uitîndu-se în jur pentru a găsi o cale de a intra în palat.

Nanname oftă.

– Atunci va trebui să facem două drumuri. Te duci tu cu Muna mai întîi...

– Nu! zise Tiamat. Eu trebuie să rămîn să-l găsesc pe Enki.

Tiamat se încruntă la Nanname.

– După ce o duci pe Khatar acasă, poţi trimite siruşul înapoi pentru Muna.

Muna o strînse de mînă.

– Nu te las aici singură!

– Nu fi prostuţă, Muna! Nu voi fi singură! Îi voi avea pe Simeon, pe Hillalum şi pe Enki să mă apere.

Muna îşi încleştă dinţii.

– Rămîn! Oricum ai nevoie de mine ca să-ţi arăt locul în care se joacă primele runde. E un adevărat haos aici, crede-mă!

Tiamat privi nesigură spre palat. Zgomotele ospăţului puteau fi auzite chiar şi de aici. Petrecăreţii continuau să intre în curte clătinîndu-se, clipeau uluiţi la vederea siruşului, a flăcărilor şi a şirului de soldaţi

care cărau găleţi de la zid la incendiu, apoi se întorceau de unde veniseră.

– Bine, zise ea, uşurată că nu trebuia să-i dea singură vestea lui Enki. Dar trebuie să ne grăbim.

Era clar că lui Nanname nu-i surîdea ideea să le lase singure, dar probabil că îşi dădu seama că, rănită, Khatar avea mai multă nevoie de ea decît ele. Dădu din cap.

– O să trimit siruşul înapoi. Promiteţi-mi că nu o să vă asumaţi riscuri care nu sînt necesare. De îndată ce îi găsiţi pe ceilalţi, treceţi zidul. O să încerc să aflu ce s-a întîmplat cu regele persan. Măcar o să pot anunţa familia Egibi că maestrul Andulli a murit şi o să ia măsuri împotriva Demonului. O, fetelor, veniţi aici!

Stînjenită, le îmbrăţişă pe amîndouă.

Reuşiră să o urce pe Nanname pe spinarea siruşului şi pe Khatar să o sprijine de ea. Sclava le făcu cu ochiul.

– Întotdeauna m-am întrebat cum e să zbori. Aproape că a meritat să fiu arestată!

Cînd siruşul săgetă aerul, Muna scutură din cap.

– M-am înşelat în privinţa ei. E cea mai curajoasă persoană pe care am întîlnit-o.

Tiamat oftă.

– Sper ca Enki să ştie ce să facă. Maestrul Andulli nu a avut timp să-mi spună prea multe.

– Va şti, zise Muna cu convingere. Băieţii din oraşul interior ştiu întotdeauna ce să facă.

Capitolul 16

OSPĂȚUL LUI BELȘAZAR

Pentru tine am turnat mied,
o băutură din porumb.

Muna nu glumise. Palatul era ca o şcoală uriaşă plină de copii neascultători, în care nu se aflau profesori care să facă ordine. Doar că aceşti copii erau *awilum* adulţi cu aur în plete şi parfum în barbă. Se rostogoleau pe covoare scumpe, dansau pe mese, jonglau cu torţele, sfîşiau draperiile pentru a le transforma în mantii, se băteau cu mîncare, ţipau şi chicoteau ca nişte copii de şase ani. Nimănui nu părea să-i pese de atacul asupra oraşului. Tiamat se întreba dacă ştiau de el. În mijlocul acestui haos, gărzile palatului stăteau înţepenite la intrări, încercînd să ignore cojile de fistic care zburau din cînd în cînd către ele.

Vacarmul era îngrozitor. Pe cînd Muna o trăgea pe Tiamat de-a lungul unei curţi interioare în care trandafiri albi şi galbeni licăreau în întuneric, strigătele şi rîsetele îşi găseau ecoul în pereţi; fetei îi venea să se ghemuiască şi să-şi pună mîinile la urechi. Singurul avantaj al acestei dezordini era că gărzile din palat nu păreau să considere suspect faptul că două fete desculţe, aprinse la faţă, alergau către încăperea Celor Douăzeci de Careuri, ţinîndu-se de mînă.

– Aţi întîrziat! le zise unul dintre soldaţii postaţi la uşă. Primele runde aproape că s-au sfîrşit.

Muna o trase pe Tiamat pe lîngă gărzi şi se sprijini de zid, ţinîndu-se cu mîna într-o parte, gîfîind din cauza efortului. Şi Tiamat respira greu, parţial din cauza fricii. Se aflau la capătul unei săli lungi cu tavan înalt, arcuit. Un şir de ferestre aflat pe unul dintre pereţi dădea spre o altă curte. Acestea nu aveau grilajul obişnuit de lut, dar aveau o protecţie de sîrmă de aur şi argint care era aşa de meşteşugit lucrată, încît forma un model cu florile lui Iştar. Luna care trecea prin ele lumina întregul perete. Lămpi suspendate de lanţuri de fier ardeau deasupra tablelor Celor Douăzeci de Careuri. Sala era ca o versiune mai mare a celei de la clubul din Casa Tăbliţelor Egibi, doar că aici fiecare tablă îşi avea cercul ei de

spectatori, suporteri îmbrăcaţi în culorile echipei lor şi un arbitru oficial care purta un brîu alb cu negru, ceea ce însemna că e imparţial în ceea ce priveşte rezultatul jocului.

După haosul şi vacarmul de afară, concentrarea intensă din încăpere şi zornăitul regulat al zarurilor erau o adevărată uşurare.

– Uite-l pe Hillalum, şopti Muna, arătînd către o tablă aflată pe la mijlocul încăperii, unde doi soldaţi stăteau în spatele unuia dintre jucători.

– Nu-l văd pe Simeon.

Tiamat cercetă rapid cu privirea toate tablele. Muna avea dreptate. Nici urmă de băiatul iudeu.

– Nu te îngrijora, zise ea, sperînd că vocea ei părea mai încrezătoare decît se simţea. Nu se poate ca Simeon să fi fost eliminat în primele runde. Probabil că a terminat deja. Ar trebui să-l găsim pe Enki şi să ne întoarcem mai tîrziu să-l luăm pe Hillalum.

– Nu putem să-l lăsăm aici! protestă Muna. Dacă pierde, îl vor duce înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute.

Chiar cînd vorbea, băiatul fermierului mătură cu mîna piesele şi întinse braţul să-l apuce pe adversarul său de gulerul tunicii.

– Ai trişat! şuieră el, apoi gemu cînd paznicii săi îl apucară de mîini şi îl traseră înapoi.

Îşi încleştă pumnii şi apelă la arbitru care clătină din cap şi îi întoarse spatele. Băiatul se aruncă frustrat înspre paznici, dar nu-i fu de nici un folos. Jocurile de la mesele vecine încetară pentru o clipă şi oamenii priviră cum este tîrît umilitor afară din sală.

Muna o trase pe Tiamat după draperia cea mai apropiată cînd îi văzu pe soldaţi şi pe prizonierul lor apropiindu-se. Între timp, băiatul îmbrăcat în culorile coroanei, pe care Hillalum îl acuzase de trişare, se ridică şi îşi scutură tunica. Stomacul lui Tiamat se strînse.

– Labinsin! şopti ea.

– Lasă-l. Muna o trase de mînecă. Repede, hai după ei!

Tiamat clătină din cap.

– Mai întîi trebuie să-l găsim pe Simeon.

– Dar Hillalum este...

O apucă strîns pe Muna de braţ, înfrîngîndu-şi pornirea de a sări în mijlocul sălii şi a-l pocni pe Labinsin.

– Nu-ţi fie teamă. Nu îl vor duce înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute, a luat foc, ai uitat? O să fie bine. Trebuie să-i spunem lui Enki ce a zis maestrul Andulli şi să aflăm ce s-a întîmplat cu perşii, altfel nu are nici un rost să salvăm pe careva.

Muna privi cum soldaţii îl împingeau pe Hillalum afară din sală, apoi în curtea luminată de lună şi ţîşni deodată de după draperie după ei. Tiamat blestemă printre dinţi şi o luă şi ea la goană. Băiatul părea resemnat şi mergea cu capul plecat. O prinse din urmă pe Muna şi îi puse mîna la gură tocmai la timp pentru a o împiedica să strige. Din fericire, în momentul acela un grup de nobili care chicoteau se îndreptară clătinînd către gărzi şi către prizonierul lor şi le oferiră mied dintr-o ulcea aurită. Soldaţii îi împinseră deoparte. Hillalum profită de ocazie şi ţîşni de-a curmezişul curţii, trîntindu-l la pămînt pe unul dintre nobilii cei parfumaţi, care încercă să-l prindă. Soldaţii începură urmărirea. Dar Hillalum trecuse deja prin una dintre multele arcade din capătul celălalt al curţii şi dispăruse în labirintul de coridoare de dincolo de ea.

– Da! se bucură Muna. Hai, Hillalaum! Fugi!

Fata încă mai voia să meargă după el, dar Tiamat o trase înapoi în umbră.

– O să fie bine acum. Unde se joacă următoarele runde?

Fără prea mare tragere de inimă, Muna îşi luă ochii de la arcada unde dispăruse Hilalum.

– Cred că lîngă Sala Tronului.

– Unde vine asta?

– Nu ştiu.

Tiamat oftă.

– Atunci va trebui să ne luăm după zgomot.

Întoarseră spatele curţii şi în cele din urmă, după ce întrebară pe toţi cei care păreau îndeajuns de treji ca să le poată spune drumul, ajunseră într-un coridor de cărămizi albastre ca acelea de pe Calea Ajibursha pu. La capătul acestuia se afla un rînd de trepte care duceau undeva jos. Cîţiva oaspeţi zăceau pe ele, bînd şi chicotind ca nobilii din celelalte încăperi. Îşi croiră drum, murmurînd „scuze“ cînd călcau pe veşmintele lor cele scumpe. La capătul scărilor se afla o încăpere rotundă fără ferestre, construită din aceleaşi cărămizi albastre, cu o cupolă pictată în albastru şi auriu cu o floare a lui Iştar în centru. Privelişte a o ameţi pe Tiamat. O singură arcadă ducea către alt coridor albastru, cu covoare groase, păzit de sulițele încrucişate a doi negri masivi.

– Da' unde vă duceţi voi? spuse unul dintre ei către fetele care şovăiau. Doar participanţii şi oaspeţii personali ai prinţului au voie să intre aici.

Muna o trase mai tare pe Tiamat de mînă.

– Sîntem participanţi! zise ea, ridicîndu-şi bărbia. Facem parte din Echipa Egibi şi am întîrziat, aşa că mai bine ne-aţi lăsa să intrăm!

Sulițele nu se mișcară.

– Unde vă e permisul, atunci? întrebă celălalt. Unde este dovada că ați trecut de primele runde? De ce nu sînteți îmbrăcate în culorile echipei voastre? De ce nu sînteți însoțite de Maestrul vostru de Joc?

În timp ce Tiamat încerca să se gîndească la o explicație plauzibilă, Muna o trase de mînă.

– Repede, să ne întoarcem la sala în care se joacă primele runde. Am o idee.

Cînd ajunseră acolo, aproape toate tablele erau goale. Cei mai mulți dintre suporteri plecaseră să caute mîncare, lăsîndu-i pe arbitrii să se adune într-un colț. Paznicii de la ușă păreau plictisiți, dar cînd Tiamat și Muna năvăliră înăuntru, tresăriră alarmați și priviră îngrijorați în curte. Neobservînd nici un pericol iminent, chicotiră.

– Voi două! Credeam că ați dat bir cu fugiții.

De data aceasta nu se adăpostiră după draperie. Muna merse cu spatele drept către grupul de arbitri și își drese vocea.

Unul dintre ei se întoarse și se încruntă văzîndu-i hainele murdare.

– Ce faceți aici? Toții copiii care nu participă trebuie să aștepte în zona desemnată din anexă, doar știți asta. Hai, afară cu voi!

– Facem parte din Echipa Egibi, zise Muna, salutîndu-l cu mîna la nas. Ne cerem scuze că am întîrziat.

– Egibi?

Arbitrul se încruntă iar.

– Echipa care are jumătate din jucători arestaţi? Se uită mai cu atenţie la Muna, cu gura strînsă într-o linie bănuitoare. Nu eşti tu fata care a trebuit să joace sub pază mai devreme? Cum de te-ai întors aici? Nu ai voie să stai la următoarele runde dacă nu ai permis special.

Aruncă o privire către uşă şi către paznici.

– Prietena mea nu a jucat încă în prima rundă, zise Muna.

În sfîrşit Tiamat înţelese ce pune la cale Muna. Dădu din cap disperată, dar Muna nu o băgă în seamă. Arbitrul îşi miji ochii la Tiamat şi chemă un scrib care avea o găleată plină cu tăbliţe. În timp ce acesta căuta numele, Muna şopti.

– Dacă o să cîştigi, vor fi nevoiţi să te lăse să intri.

– Nu mă pot concentra *acum* asupra jocului! Am putea reuşi mai repede dacă am căuta o altă modalitate de a intra.

– Şi dacă nu există nici una? Oricum sala este păzită.

– Ne putem strecura cumva pe lîngă gărzi.

– Nu fi prostuţă, Tia. Locul acesta e un labirint. Cît de departe am putea ajunge? Prinţul însuşi va fi prezent la finală, nu? Şi cei mai mari prinţi şi nobili din celelalte oraşe. Aceasta este cea mai bună modalitate, crede-mă. După ce îţi vei lua permisul, vei putea intra şi vorbi cu Enki fără să te mai întrebe nimeni nimic.

– Dar s-ar putea să nu cîştig!

Muna îi mîngîie mîna cea norocoasă şi zîmbi.

– Ba o să cîştigi.

Tiamat aproape că spera că arbitrul îi va spune că era prea tîrziu ca să mai joace. Dar după ce căută prin tăbliţele sale, scribul găsi una cu pecetea Egibi pe ea. Numele lui Tiamat fusese imprimat pe tăbliţă sub ENKI – FIUL LUI ANDULLI şi deasupra lui KHATAR – SCLAVA LUI ANDULLI, peste care cineva pusese lut proaspăt însemnat cu ochiul închis ceea ce avea semnificaţia „descalificată". Ambele nume îi strecurară tristeţe în suflet. De cîte ori închidea ochii, vedea corpul maestrului Andulli căzînd de pe zigurat. Nu ştia cum avea să-i dea vestea lui Enki.

Tresărind, îşi dădu seama că arbitrul vorbea cu ea.

– Am zis că va trebui să joci împotriva Coroanei, Ochi-Verzi. Ai ceva împotrivă?

Tiamat clătină din cap, în acelaşi timp rugîndu-se, „să nu fie Ikuppi, te rog, nu Ikuppi".

Dar jucătorul care se aşează în faţa ei era o fată cu faţa trasă care mesteca întruna ceva. Cîţiva dintre suporterii care rămăseseră se apropiară, arătînd destul de plictisiţi. Muna stătea aproape de Tiamat. Arbitrul ridică două cupe de fildeş cu Ochiul-Care-Vede-Tot pictat pe dinafară şi făcu să zornăie zarurile dinăuntru.

– De vreme ce sîntem la Campionate, nici unul dintre jucători nu e mai slab. Conform tradiţiei, Coroana alege la întîmplare.

Privi la fata cu faţă trasă.

Acesta îşi supse obrajii şi mai tare, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi încercat să vadă prin cupe, şi alese una. Lui Tiamat îi rămaseră piesele albe. Semn bun? Inspiră adînc şi aşează prima piesă pe careul de începere al Albelor. Trebuie să-şi scoată totul din minte, să se concentreze pe aruncarea cu mîna stîngă şi să spere că norocul nu o părăsise.

Nu o părăsise. Opt minute duble mai tîrziu, fata din Echipa Coroanei începea să piardă. Nerăbdătoare să termine jocul, Tiamat mută intenţionat pe unul dintre Simbolurile Ochiului. Un cerc de spectatori interesaţi le înconjură. Fata trasă la faţă se relaxă uşor,

luă în mînă piesele ieşite din joc şi îi zîmbi lui Tiamat. Singura dată cînd se dovedea a fi o bună strategie să pui piese pe un Simbol al Ochiului era cînd una sau două piese erau scoase din joc, şi şansa de a ghici corect era mare. Să rişti aşa ceva către sfîrşitul jocului era de obicei fatal.

Doar că, bineînţeles, Tiamat nu ghicea.

– Trei, zise ea, fără să ezite.

Printre spectatori se auzi un murmur. Arbitrul le ceru să facă linişte. Faţa fetei se lungi. Îşi supse obrajii şi ridică cupa. Trei piese negre străluceau pe lut.

– Scorul se dublează pentru Egibi, spuse arbitrul. Continuaţi jocul.

Două minute duble mai tîrziu, declară jucătoarea Egibi învingătoare.

Muna zîmbi triumfătoare. Tiamat smulse permisul de la scrib şi îşi făcu loc printre suporterii care vorbeau cu toţii despre joc.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, exclamă unul dintre ei. N-a dat greşi nici măcar o dată...

– Şi ai văzut cum arunca? Întotdeauna îi pica exact ceea ce avea nevoie...

– E ciudat...

– Cealaltă fată nu avut nici o şansă...

– Unde au loc următoarele runde? îl întrebă Tiamat pe arbitru care o privea bănuitor pe Muna. Nu vreau să le ratez.

Arbitrul se încruntă la ea.

– Nu ştiu cum ţi-a reuşit şmecheria asta, Ochi-Verzi, dar te avertizez, voi fi cu ochii pe tine de acum înainte. De fapt, cred că e mai bine să te duc acolo eu însumi. Se întoarse către Muna. Mai bine ai veni şi tu, fetiţo. Sînt sigur că nu ar trebui să hoinăreşti prin palat nesupravegheată. O să vă dau pe amîndouă în grija Maestrului vostru de Joc.

Veştile despre jocul lui Tiamat se răspîndiră repede. Pe măsură ce intrau în inima palatului, în spatele lor se aduna un şir de nobili agitaţi, care se îngrămădiră în încăperea albastră de la capătul scărilor, vorbind cu înfrigurare despre fata care avea norocul campionilor legendari. Simpla presiune a corpurilor lor fu de ajuns să rupă sulițele. Alţi paznici negri veniră alergînd în coridorul cu covoare, forţîndu-i pe toţi să se lipească de perete. Arbitrul care supraveghease jocul lui Tiamat clătină din cap.

– O să izbucnească o revoltă, ştiam eu. Întotdeauna am zis că e o greşeală să dai atît de mult mied de băut oaspeţilor. Repede, pe aici!

Sala în care se jucau rundele finale era mică în comparaţie cu cealaltă. Pereţii ei albaşti păreau că se strîng în jurul lui Tiamat, care abia mai putea respira. Fără ferestre. Doar lămpi agăţate de lanţuri. Şi două rînduri de uşi. Cele de la capătul apropiat erau deschise şi păzite; cele de la capătul depărtat erau închise şi sigilate – lut lipit peste o bucată de funie. De dincolo de uşile de la capătul depărtat veneau, din pricina pereţilor groşi, doar zgomote slabe de muzică şi rîs. Spectatori privilegiaţi formau cercuri strînse, care murmurau, în jurul tablelor de joc. Tiamat se ridică pe vîrfuri, încercînd să vadă printre toate acele veşminte strălucitoare şi bărbi parfumate, în timp ce Muna privea îngrijorată înapoi pe unde veniseră.

Arbitrul întrebă de maestrul Egibi. Oamenii clătinau din cap. Apoi unul dintre scribi arătă către o tablă din capătul depărtat al încăperii şi arbitrul le făcu semn să îl urmeze.

– Enki! strigă Tiamat, încercînd să o ia la fugă.

Nişte mîini puternice o traseră înapoi.

Dar Enki o auzise. Ridică privirea încruntîndu-se, apoi o expresie de uşurare i se aşternu pe faţă, dar privirea îi alunecă pe lîngă ei, scotocind încăperea.

Muna îşi muşcă buzele.

– Îl caută pe maestrul Andulli, şopti ea.

Tiamat se trase mai aproape de tabla de joc, dar îi fu imposibil să treacă de spectatori. Părea că vor fi nevoite să aştepte pînă cînd jocul se termină. Ochi piesele. Enki juca cu Negrele şi pierdea. Privi către adversarul său şi întîlni un zîmbet familiar, strîmb. Mîna stîngă începu să-i zvîcnească.

– Ikuppi, şopti ea, uitîndu-se surprinsă la încheietura mîinii acestuia care purta un bandaj foarte mare. Cît de rău fusese rănit?

Ikuppi zîmbi, se aplecă asupra tablei şi îi şopti ceva adversarului său. Enki se încruntă. Dar încă îl căuta din ochi pe maestrul Andulli şi era clar că nu se mai concentra asupra jocului. Tiamat privi fix la piese, dorindu-şi ca acestea să se mişte mai repede. Ikuppi, mai ales, părea să prelungească agonia, zîmbind ori de cîte ori Enki arunca prost sau era nevoit să scoată o piesă din joc. Tiamat se folosi de răgazul oferit de aşteptare ca să se uite după Simeon, dar era prea multă lume şi nu îndrăznea să plece de lînă tabla lui Enki, de frică să nu se termine jocul şi să-l piardă din ochi.

– Vezi dacă îl poţi găsi pe Simeon, îi şopti ea lui Muna.

Dar de îndată ce fata începu să-şi croiască drum, arbitrul care îi escortase prin palat o apucă de încheietura mîinii.

– Să nu îndrăzneşti! Mai întîi trebuie să se lămurească problema detenţiei tale cu Maestrul vostru de Joc.

Muna se uită neajutorată la Tiamat. Aceasta îşi muşcă buzele. Vor trebui să-l găsească pe Simeon mai tîrziu.

– Coroana cîştigă! veni în sfîrşit verdictul. Enki se ridică cu zgomot. Se uită furios la Tiamat. Ikuppi îi întoarse spatele adversarului său. Fără să se obosească să răspund la salutul acestuia, traversă încăperea ca să vorbească cu Labinsin, care aştepta împreună cu alţi jucători ai Coroanei. Faţa lui Enki se întunecă. Tiamat răzbi printre spectatorii care mai rămăseseră şi îl apucă de cot.

– Trebuie să vorbesc cu tine. E urgent.

O îndepărtă.

– Din cauza ta, am fost eliminat din Campionate! De ce a trebuit să-mi distragi atenţia? Ar fi trebuit să cîştig jocul acesta. Acum toate speranţele noastre se bazează pe un iudeu neantrenat! Unde e tata? Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată dacă ar fi fost aici.

Tiamat îşi umezi buzele.

– Enki, îmi pare rău, dar tatăl tău...

– Da, unde este Maestrul de Joc? întrebă arbitrul care îi însoţise. Nu ştiu să fi lipsit vreodată de la Campionate.

Tiamat scutură din cap şi îl apucă pe Enki din nou de braţ.

– Ascultă! Am ceva important să-ţi spun!

Cineva îl oprise pe arbitru pentru a-l întreba ceva despre primele runde. Tiamat şi Muna profitară de ocazie pentru a-l împinge pe Enki într-un loc mai liniştit lîngă uşă.

Băiatul se încruntă la ele.

– Ştiţi unde e tata? Mi-a zis să joc ca de obicei pînă se întoarce. Nu ştiu de ce a plecat aşa. Avem lucruri mai importante de făcut aici...

Pentru prima dată, păru să-şi dea seama de aspectul ponosit al fetelor. Se încruntă din nou.

– Ce se întîmplă? De ce îl păzesc soldaţii pe Simeon? Nici nu m-au lăsat să vorbesc cu el.

– Enki... Nu exista nimic care să îndulcească asemenea veşti. Enki, îmi pare rău. Demonul l-a ucis pe tatăl tău. Regele Kyros şi oamenii lui se află undeva în oraş. Au folosit poarta din vîrful ziguratului şi cred că acum sînt în tunel. Maestrul Andulli a zis... Vocea îi pieri, respiră adîncă îi continuă. Tatăl tău mi-a zis să-ţi spun că totul depinde de tine acum. Sper că ştii ce înseamnă asta, pentru că

Demonul s-a înapoiat cu siguranţă în Babilon. Am dat foc Casei Ţipetelor Tăcute, dar nu-i va lua mult timp să-şi dea seama unde ne aflăm. Ştiu că eşti supărat dar... Enki?

Băiatul se retrăsese, îngrozit, către uşă. Le fixa cu privirea, cînd pe una, cînd pe cealaltă, clătinînd din cap.

– Minţi, şopti el.

Tiamat oftă.

– Aş vrea să fie o minciună, dar am fost acolo cînd s-a întîmplat. Campionatele nu mai contează, nu acum. Nu contează că Ikuppi te-a învins. Sînt lucruri mult mai importante la care să ne gîndim acum. Ştiu că este îngrozitor ce i s-a întîmplat maestrului Andulli, dar... O, Enki, îmi pare atît de rău! Şi pentru mine a fost ca un tată!

Muna o strînse de mînă.

– A trişat, rosti Enki pe un ton ciudat.

Se priviră, nedumerite.

– Cine?

– Ikuppi. A trişat.

Arbitrul încerca să-şi facă loc prin mulţime pentru a ajunge la ei, urmat de doi dintre străjerii cei negri. Gărzile şovăiră cînd dădură cu ochii de expresia de pe feţele celor trei copii.

– Enki? Muna se încruntă. Ai auzit ce a zis Tiamat despre tatăl tău? A zis că tatăl tău...

– Am auzit.

Băiatul se ridică, închise ochii şi îi deschise iar. Strălucea de lacrimi, dar buzele îi erau strînse cu hotărîre.

– Demonul nu va scăpa nepedepsit! Pe aici!

Îşi plecă umerii, îşi luă avînt şi se aruncă cu putere înspre uşa închisă. Sigiliul de pe încuietoare se rupse. Gărzile săriră, dar Enki trăsese deja de funii şi deschisese uşa.

Arbitrul scoase un strigăt indignat.

– Nu! Doar finaliştii au voi să intre în Sala Tronului! Tiamat, fiică a lui Nanname, dacă nu vii aici în această clipă dublă, te voi descalifica!

Tiamat izbucni într-un rîs sălbatic şi îl urmă pe Enki prin uşa interzisă. Ca şi cum le mai păsa lor acum de regulile jocului. În acelaşi timp spera că Enki ştia ce făcea. Nu avea să treacă mult pînă să fie prinşi.

Paznicii negri se uitară lung în urma lor, dar o hoardă de nobili supăraţi se revărsară pe uşile din capătul depărtat a sălii rundelor finale, cerînd să fie lăsaţi să asiste la jocul „fetei cu norocul celor legendari". Gărzile fură nevoite să se concentreze asupra răzmeriţei, în timp ce arbitrul care le însoţise pe

Tiamat şi pe Muna se lipi de zid, bombănind că nu mai există respect pentru reguli.

De cealaltă parte a uşii interzise, fugarii se opriră puţin, gîfîind. Se aflau la capătul unor scări largi, albastre, care duceau în jos înspre un hol cu covoare în care oaspeţi, muzicanţi şi sclave pe jumătate dezbrăcate se îngrămădeau în jurul unor mese încărcate cu fructe, nuci date prin miere, berbeci întregi fripţi, peşti fierţi cu pietre preţioase în loc de ochi, păuni care mai aveau încă penele înfipte în coadă şi încă o mie de alte feluri de mîncare prea exotice ca să poată fi consumate toate odată. Torţele care se reflectau în platourile şi cupele de aur îi orbeau; muzica şi rîsul îi asurzeau; mirosul de fripturi şi de vinuri tari făceau ca stomacul lui Tiamat să se întoarcă pe dos. În capătul holului, o platformă largă aflată sub o friză cu lei aurii şi flori ale lui Iştar susţinea un tron uriaş de aur. Pe tron stătea cel mai gras om din lume.

Cînd cei trei copii năvăliră pe uşă, bărbatul cel gras tocmai se urnea de la locul lui; îşi culegea cîteva firimituri din barbă şi căscă. Două mîini împodobite cu inele se iviră şi se auzi o bătaie din palme. Deşi nu fu prea puternică, cele două gărzi care stăteau de o parte şi de alta a tronului săriră alarmate şi bătură cu sulițele

în friză. Muzicanţii se opriră din cîntat în mijlocul unei note. Capetele se întoarseră. Toţi tăcură.

– În sfîrşit. Vocea omului celui gras era piţigăiată. Poate că se termină în sfîrşit cu chestia asta tîmpită cu Campionatele şi începe distracţia adevărată.

Toţi începură să rîdă. În faţa platformei, oamenii se dădură la o parte şi lăsară să se zărească cea mai frumoasă tablă de joc al Celor Douăzeci de Careuri pe care Tiamat o văzuse vreodată. Era din fildeş, încrustată cu lapislazuli albastru-închis şi carneol de culoarea sîngelui. Oaspeţii care se aflau cel mai aproape de trepte coborîră spre copii, cu feţe întrebătoare.

– Care dintre voi sînt finalişti? chicoti o doamnă cu părul atîrnîndu-i de sub eşarfă. Nu se poate să fie trei finalişti.

Tiamat privi la Enki, aşteptînd, în timp ce Muna se uita îngrijorată la uşile din spatele lor.

Înainte ca vreunul să apuce să spună ceva, arbitrul principal intră, clătinîndu-se, pe uşa de la capătul scărilor, ţinînd cîte un băiat de fiecare mînă. În spatele lor, suliţele încrucişate ale gărzilor încercau să facă faţă suporterilor care aclamau şi unor soldaţi indignaţi care cereau să fie lăsaţi să-şi facă datoria.

– Slavă ţie, prinţe Belşazar! Guvernator al Babilonului, fiu legitim al regelui Nabonaid, stăpîn

al celor patru colţuri ale raiului şi pămîntului! Arbitrul principal îi trase de braţ pe cei doi băieţi, la fel de hotărît să păstreze iluzia normalităţii ca oricare nobil de afară. Îţi prezint finaliştii Campionatelor Celor Douăzeci de Careuri! Pentru echipa Coroanei, Ikuppi, fiul lui Zerim. Şi pentru Echipa Egibi, Simeon, fiul lui Iacob. Să joace în faţa Ochiului-Care-Vede-Tot al lui Marduk pentru ghirlandă şi imortalitate!

Capitolul 17

SCRIEREA DE PE ZID

M-am întors către puterea ta; să fie viață și pace!

Tăcerea se aşternu după anunţul arbitrului principal. De jur împrejurul meselor banchetului, ochii machiaţi cu *kohl* se măriră şi oaspeţii începură să se tragă nervoşi de bărbile date cu praf de aur. Chiar şi suporterii revoltaţi încetară să se mai împingă în suliţele care le blocau drumul şi priviră unii la alţii uimiţi.

Apoi Sala Tronului începu să vuiască de strigăte de protest:

– Băiatul din Echipa Egibi e iudeu!... E strigător la cer!... De neconceput!... Iudeii nu au voie să joace în finală!... Unde este Maestrul de Joc Egibi?

Luînd gărzile prin surprindere, suporterii năvăliră iar, şi de data aceasta reuşiră să treacă de sulițele încrucişate.

– O vrem pe fata cu norocul jucătorilor legendari! strigau ei în timp ce se năvăleau pe treptele albastre. O vrem pe fata cu ochi verzi!

– Repede, altfel te mănîncă de vie! şuieră Enki, apucînd-o pe Tiamat de braţ şi trăgînd-o în întuneric în spatele unor coloane. Muna începu să-şi croiască drum către ei, apoi se opri, scoţînd un strigăt de bucurie.

– Hillalum!

Tiamat ezită.

– Nu, Muna! strigă ea.

Dar fata nu avea ochi decît pentru băiatul cu umeri laţi care intrase odată cu suporterii şi scotocea sala cu o privire îngrijorată. La capătul scărilor, Simeon părea ameţit şi era încă ţinut strîns de mînă de arbitru. Cîţiva dintre oaspeţii regelui începuseră să urce înspre el, bombănind ameninţător, dar suporterii îi obligară să coboare din nou în învălmăşeală. Cei doi soldaţi care îl păziseră pe Simeon în timpul celorlalte runde îşi scoaseră săbiile din teacă şi se postară în poziţie de apărare în faţa prizonierului lor. Pentru prima dată, Tiamat se bucură că aceştia se aflau acolo. De partea cealaltă a arbitrului, Ikuppi

avea un zîmbet încrezător. Hillalum îşi luă avînt şi sări, bazîndu-se pe faptul că mulţimea îi va atenua căderea, şi o prinse pe Muna de mijloc. Se îmbrăţişară strîns. În mijlocul îngrămădelii de corpuri parfumate, păreau că nu mai sînt conştienţi de prezenţa nimănui altcuiva.

Enki mormăi.

– Ce drăguţ!

O apucă din nou de braţ pe Tiamat.

– Lasă-i. Trebuie să ajungem la zidul din spatele tronului. Tata... Înghiţi cu greu înainte de a continua. Planul iniţial al tatălui meu era ca unul dintre noi să ajungă în finală pentru ca el să poată intra oficial aici ca Maestru de Joc împreună cu cîţiva sclavi şi să-i lase pe perşi să intre în timp ce toată lumea privea jocul. Va trebui să mă ajuţi.

– Capătul tunelului se află aici? întrebă Tiamat, cu inima tresărindu-i, pe cînd încercau să ajungă la capătul Sălii Tronului.

– Da' tu unde credeai că se află?

Faţa lui Enki era crispată şi degetele strîngeau tare braţul fetei.

Înfricoşată dintr-odată, Tiamat îi privi pe prinţul Belşazar şi pe paznicii săi cei negri.

– Enki... eşti sigur că ştii ce faci? Nanname s-a dus să spună familiei tale ce i s-a întîmplat maestrului Andulli. Poate ar trebui să aşteptăm pînă vin ei aici.

– Grăbeşte-te! De ce voi fetele din oraşul exterior trebuie să faceţi mereu nazuri?

Enki o tîrî pe lîngă o liră sculptată în formă de vacă. Cîntăreaţa – o sclavă tînără şi drăguţă îmbrăcată în alb cu părul prins într-o fundă de aur – se legăna pe spinarea curbată a acesteia încercînd să vadă ce se întîmpla în mijlocul sălii. Tiamat se opri, simţind cum o trec fiorii ca răspuns la un plînset îndepărtat, fără cuvinte.

-capcană...

– Acum ce s-a mai întîmplat? şuieră Enki.

Fata clătină din cap, neputînd să-şi explice sentimentul brusc de groază care o copleşise.

– Nu ştiu... dar siruşul meu e undeva în oraş cu Nanname şi Khatar. Mi-e teamă pentru ele.

Enki o tîrî pînă la ultima coloană şi o împinse la perete. Statuia unui leu uriaş îi privea de sus, iar labele acestuia îi atingeau creştetul lui Tiamat. Simţea răceala cărămizilor albastre din spatele ei. Îl privi pe băiat, respirînd cu greu.

– Îmi cer scuze, mormăi acesta. N-am vrut să te doară.

Făcu un pas înaintea ei.

– Ascultă, Tia, ştiu că îţi e greu pentru că eşti legată de creatura aceea la fel ca prinţesa din ritualul regelui. Dar şi mie îmi este greu. Tata ar fi trebuit să facă asta... Uită de siruş pentru o clipă. Am nevoie de ajutorul tău. După aceea te voi ajuta să găseşti dragonul, indiferent de ce se întîmplă cînd vom deschide această uşă, pe onoarea mea de Egibi. De acord?

Tiamat se scutură, cuprinsă de fiori. Oare avertizarea aceea fusese doar o părere? Se aflau în spatele tronului. Acum că agitaţia de pe trepte se stinsese, prinţul Belşazar se cufundase iar în revărsarea lui de grăsime. În timp ce arbitrul principal îi instala pe cei doi finalişti la tabla de joc şi oaspeţii şi suporterii se adunau să privească, o mînă lipsită de formă apăru de pe tron şi lăsă să cadă nişte curmale într-o gură nevăzută. Cei doi paznici ai prinţului îşi puseră sulităţele în poziţia de drepţi şi atenţia lor se mută de la mulţime la tabla de joc. Nu îi observaseră pe cei doi copii aflaţi în umbră în spatele platformei.

Tiamat respiră mai uşor şi se depărtă de perete.

– Spune-mi ce am de făcut.

Enki zîmbi.

– Să numeri. E vorba de un cod. Începem de la laba celui de-l şaptelea leu. Şapte cărămizi pe orizontală, şapte pe verticală. Tu numeri într-o parte,

eu în cealaltă. Împingem amîndoi în acelaşi timp, cînd spun eu.

O privi lung.

– Mulţumesc, Tia.

– Pentru ce?

– Pentru că ai venit cu mine aici. E nevoie de curaj pentru asta.

Fata îşi muşcă limba.

– Din vina mea a murit maestrul Andulli.

Enki îşi scutură capul.

– Nu e adevărat. A murit din vina Demonului, şi acesta este cel mai bun mod de a-i răzbuna moartea. Ochii băiatului se întunecară, iar faţa îi părea mai bătrînă. De noi depinde să terminăm ceea ce a început el. Să împingi tare, Tia. S-ar putea să fie înţepenită. Din cîte mi-a zis tata, nu cred că această ieşire a mai fost deschisă de pe vremea lui Nabucodonosor. Sper doar ca perşii să aştepte de partea cealaltă, conform planului.

– Ne aşteaptă, zise Tiamat, încercînd să nu se gîndească la porţile pe care le lăsase deschise în vîrful ziguratului şi la ceea ce punea la cale Demonul.

Numărară în şoaptă. Şapte lei. Şapte cărămizi pe orizontală. Şapte pe verticală. Tiamat îşi puse mîna pe suprafaţa albastră şi simţi cărămida mişcîndu-se uşor. Inima avu o bătaie în plus. Se uită la Enki,

care număra atent în întuneric de partea cealaltă a tronului.

Vacarmul se diminua pe măsură ce oamenii îşi ocupară locurile. Fiind interesaţi să păstreze liniştea, paznicii cei negri se hotărîseră să permită suporterilor Egibi să rămînă şi să privească jocul. Maeştrii de Joc ai echipelor învinse formaseră un grup într-un colţ şi discutau în şoaptă despre strategii. Maestrul de Joc al Coroanei stătea mîndru în spatele lui Ikuppi. În locul maestrului Egibi, care era absent, cei doi soldaţi ai Demonului stăteau în spatele lui Simeon. Arbitrul principal explica de ce „fata cu norocul jucătorilor legendari" fusese descalificată şi de ce i se dădea voie lui Simeon să joace. Promise că, dacă iudeul va pierde, va fi trimis direct înapoi la închisoare. Aceste cuvinte părură să-i calmeze pe oaspeţii prinţului care erau siguri că un jucător al Coroanei îl va învinge fără probleme pe un iudeu necunoscut din oraşul exterior. Suporterii Egibi nu erau prea încîntaţi, dar, întrucît Tiamat nu era de găsit, nu prea aveau de ales.

– Cred că aşa este drept, îl auzi ea pe unul murmurînd.

Iar altul spuse:

– Iudeul e bun. L-am văzut jucînd.

Enki sfîrşi numărătoarea, îi aruncă o privire şi o întrebă din vîrful buzelor:

– Gata?

Tiamat îi zîmbi crispată.

– Gata!

– Atunci împinge!

Tiamat îşi lăsă toată greutatea pe cea de-a şaptea cărămidă. Timp de o clipă îngrozitoare, crezu că numărase greşit. Apoi zidul cedă, făcînd-o să-şi piardă echilibrul şi rupîndu-i unghia de la degetul mic. Durerea o făcu să-şi tragă mîna înapoi, dar cărămida continuă să se mişte. Din zid se auzi un sunet înfundat, ca şi cum cineva ar fi scrijelit piatra. Ca prin minune, o uşă cu mrginile neregulate, de mărimea unui om se iţi în întunericul dintre labele celui de-al şaptelea leu. Un aer stătut o făcu pe Tiamat să tuşească. Prinţul Belşazar se mişcă pe tron şi doi ochi injectaţi apărură deasupra unui braţ auriu.

– Ce faceţi voi acolo? chiţăi el. Gărzi! Sînt nişte copii care se joacă în spatele tronului meu!

Nu părea să fi observat gaura. Cei doi paznici, care se duseseră în faţa platformei să privească jocul, priviră în jur, dar nu se grăbiră să răspundă chemării prinţului.

Enki scoase o cutie cu *kohl* pentru ochi dintr-una dintre trusele de machiaj ale oaspeţilor, care fusese lăsată la adăpost în spatele platformei. Îşi înmuie un deget în pasta neagră şi îi făcu cu ochiul lui Tiamat. Privindu-l provocator pe prinţ, începu să traseze linii negre pe perete, sub lămpi, începînd de la al şaptelea leu pînă la capătul sălii.

– Încetează! chiţăi iar prinţul Belşazar. Încetează imediat! Gărzi! Diavolii ăştia mici îmi mîzgălesc pereţii! Prindeţi-i! Aruncaţi-i în închisoare! Spuneţi-i Demonului tatălui meu că vreau să fie pedepsiţi!

Deşi unghia îi fusese ruptă din carne de mecanismul de deschidere al tunelului şi sîngele îi picura pe frumosul ei echipament Egibi, Tiamat nu se putu abţine să nu chicotească. Aruncă o ultimă privire uşii, apoi îl urmă pe Enki şi îşi croi drum în direcţia opusă, mînjind cu sînge cărămizile albastre şi privindu-i pe paznici cu colţul ochiului.

Cînd primul soldat pers ieşi ghemuindu-se din tunel, alergă fără zgomot pe covor şi se piti în umbra din spatele platformei, nimeni nu-l văzu. Prinţul Belşazar arăta înspre mîzgăliturile de pe perete şi scotea ţipete de indignare. Cei doi paznici negri, care se smulseseră în sfîrşit de lîngă tabla de joc pentru a asculta poruncile prinţului lor, păreau amuzaţi. Unul se îndreptă agale înspre Enki, încercînd să citească

tot ce scrisese băiatul. Tiamat se strecură după o draperie şi îşi duse la gură degetul însîngerat. Îngrijorată, îşi concentră atenţia asupra lui Enki şi a soldaţilor care ieşeau din tunel. Deşi perşii erau foarte tăcuţi şi îşi ţineau capetele sub nivelul platformei, cu siguranţă nu avea să treacă mult pînă să fie observaţi.

Şoapte de încîntare se auziră în jurul tablei de joc. Arbitrul principal anunţă:

– Scorul Egibi se dublează!

Toţi ochii, în afară de cei ai prinţului, priviră către centrul sălii.

– Continuaţi jocul! zise arbitrul.

– Încetaţi!

Capetele se întoarseră pline de uimire. Tiamat privi şi ea. Belşazar stătea în capul oaselor pe tron, cu ochii mari, părînd destul de treaz. Deşi fata îi văzuse pe soldaţi ieşind din tunel, îi luă o clipă pînă îşi dădu seama de ce. O sabie scurtă persană odihnea la gîtul prinţului, printre pliurile de grăsime. Cel care o ţinea cu nepăsare şi totuşi cu hotărîre era regele persan Kyros.

Preţ de un minut dublu, nimeni nu mişcă. Cîţiva dintre oaspeţii prinţului chicotiră nervoşi, crezînd că era vorba de cineva travestit în costum de pers, ca să facă o glumă.

Picături de transpirație alunecau pe obrajii prințului Belșazar și se scurgeau din barbă pe tăișul sabiei regelui Kyros. Apoi o doamnă strigă:

– Sînt perșii! Vom muri cu toții!

Și toți începură să alerge spre ușă în învălmășeală, împingîndu-se și țipînd.

Paznicii negri săriră pe platformă către prințul lor. În același timp, mai mulți soldați babilonieni coborîră în fugă treptele albastre de la celălalt capăt al Sălii Tronului, strigînd:

– Foc! Foc în palat!

Oaspeții, a căror cale de ieșire fusese blocată de soldați, se panicară. Unii alergară către cei adunați în jurul tablei de joc, împiedicîndu-i pe cei care încă încercau să mai iasă. Oamenii căzură, împrăștiind vinul și mîncarea. În mijlocul acestei îmbulzeli, nobilii cei îmbrăcați în veșminte scumpe se agățau și se îmbrînceau unii pe alții ca niște cîini de pe stradă.

– Am zis să încetați! strigă regele Kyros. Nu mișcă nimeni sau îl omor pe prințul vostru. Nu glumesc.

Soldații babilonieni se opriră primii, privindu-l șocați și neputînd să-și creadă ochilor. Era clar că nu-și puteau da seama cum reușise să treacă de gărzile orașului lor. Își traseră săbiile, dar ezitară să pună în pericol viața prințului lor. Civilii se ridicară și se

strînseră unii într-alţii înspăimîntaţi, încercînd să-şi dea seama dacă regele persan era singur. Cei doi finalişti înlemniseră pe scaunele lor.

Kyros privi peste umăr şi ordonă cu voce joasă:

– Acum!

Perşii care intraseră prin tunel se ridicară din umbră în rînduri disciplinate, cu coifurile de bronz licărind în lumina torţelor, şi se grăbiră să-i înconjoare pe babilonieni. Un alt detaşament de oameni de-ai lui Kyros urcă în fugă scările şi se postă la uşă.

Tiamat se agăţă mai strîns de draperie. Enki alergă pe lîngă zid şi coborî treptele. Îl văzu alăturîndu-se lui Muna şi lui Hillalaum şi luînd-o înapoi spre platformă, dar unul dintre soldaţii perşi le ieşi în cale şi îi împinse laolaltă cu ceilalţi ostatici. Tiamat se uită la regele persan, apoi la uşa din peretele din spatele lui.

Ieşi cu greu de după draperie. Încet, ferindu-şi degetul însîngerat şi tremurînd de fiecare dată cînd privea la tunelul nepăzit, reuşi să ajungă înapoi la tron.

– Tu unde te duci?

Îşi smulse privirea de la tunel şi se găsi în faţa unui vîrf de suliţă. Soldatul care o oprise clătină din cap ameninţător.

– Nu te apropia. Du-te înapoi lîngă ceilalţi civili, fetiţo. Nu o să-ţi facă nimeni rău.

– Trebuie să vorbesc cu regele! zise Tiamat. E important.

– Regele e ocupat.

– Dar trebuie să-l avertizez cu privire la Demon, insistă ea.

Soldatul zîmbi.

– Cei mai importanţi prinţi şi nobili din toate oraşele Capetelor Negre se află ostatici aici. Demonul nu le-ar pune în pericol viaţa, crede-mă.

Tiamat îşi încleştă pumnii de supărare.

– Nu-l cunoşti! Puţin îi pasă de ostatici! Îi va ucide pe toţi cei care îi vor sta în cale.

În răgazul de timp în care ostaticii şocaţi începeau să-şi dea seama în ce situaţie se aflau, regele Kyros se adresă celor prezenţi.

– Cetăţeni ai Babilonului! zise el, în limba acadiană pe care o vorbea corect şi cu grijă. Vă rog nu vă fie frică. Nu doresc să fac nimănui nici un rău. Din păcate am fost nevoit să-mi aduc oamenii în palatul vostru tocmai cînd sărbătoreaţi, dar sînt sigur că trebuia să vă captez atenţia. Generalul meu deţine deja controlul asupra oraşului exterior. Poate unii dintre voi se întreabă cum am reuşit să intru aici fără vărsare de sînge. Iată cum.

Cînd preotul lui Marduk păşi afară din tunelul din spatele tronului, cu toţii îşi ţinură respiraţia. Acesta era îmbrăcat în hainele de ceremonie şi barba îi era cîrlionţată şi proaspăt unsă cu ulei. Traversă platforma foarte solemn, veni lîngă regele persan şi privi în jos la oaspeţii înspăimîntaţi ai prinţului.

– După cum vedeţi, continuă regele persan, Înaltul Preot al principalului vostru zeu, Marduk, a avut bunăvoinţa să mă lase să folosesc tunelul din templul său pentru a avea acces în palat. Vă promit că atunci cînd oraşul vostru măreţ se va alătura Imperiului Persan, trecerea prin acest tunel va fi liberă cum era înainte ca regele Babilonului şi Demonul său să întoarcă spatele templului şi să încerce să guverneze fără binecuvîntarea lui Marduk.

Oaspeţii murmurară neliniştiţi. Apoi cineva strigă:

– Jos cu Demonul! Trăiască regele Kyros!

Se auziră strigăte şi fluierături de protest. Începu o încăierare între oaspeţi şi suporteri. Tiamat încerca să vadă cine vorbise în favoarea regelui persan şi îl zări pe omul maestrului Andulli, apărat de un soldat persan.

În partea cealaltă a sălii, Igmil sări pe o masă şi strigă:

– Daţi-i regelui persan o şansă! Nu poate face mai mult rău decît Nabonaid. Cel puţin el nu se va ascunde în deşert ca să mănînce iarbă în timp ce noi trudim ca să umplem burta fără fund a fiului său!

Se auziră cîteva chicoteli înfundate. Protestele se stingeau pe măsură ce oamenii începeau să-şi expună părerea.

– Cînd regele Nabucodonosor era pe tron, obişnuiam să facem comerţ cu perşii. Nu era chiar aşa rău atunci... şi unde e Demonul?... A fugit cu Nabonaid, pun pariu... Să-şi salveze pielea... Sînt nişte laşi amîndoi!

Înaltul Preot bătu cu bastonul în podeaua platformei şi spuse tare:

– Vreau să reamintesc cetăţenilor din Babilon şi oaspeţilor noştri că regele Nabonaid şi fiul său, prinţul Belşazar – îi aruncă o privire de sus prinţului îngrozit – au refuzat amîndoi în repetate rînduri să ia parte la ritualul regelui din timpul Festivalului Anului Nou şi de aceea se fac responsabili pentru repetatele perioade de foamete din provincie, pentru bolile şi dezordinea din oraşe. Regele Kyros a fost de acord că reînvie ritualurile care se cuvin, ceea ce va aduce pace şi prosperitate în ţinutul nostru.

Iarăşi se auziră murmure din partea ostaticilor care rumegau ce li se spusese.

– Şi noi? întrebă un prinţ dintr-unul dintre oraşele celelalte. Noi vom putea să ne venerăm zeii noştri?

Kyros dădu din cap.

– Fiecare oraş care ne deschide porţile şi va accepta domnia mea va fi liber să-şi venereze propriii zei ca mai înainte. Festivalurile se vor organiza din nou. Toţi cei închişi pe nedrept în timpul conducerii regelui Nabonaid şi a Demonului lui vor fi eliberaţi. Vouă şi familiilor voastre nu li se va face nici un rău. Casele voastre vor rămîne neatinse. Veţi căpăta aur persan pentru noi construcţii. Sînt nerăbdător ca ţinuturile şi oraşele voastre să redevină prospere, ca să putem relua comerţul cu ţinuturile de dincolo de rîu şi de dincolo de Marea de Sus şi de cea de Jos.

Ostaticii priviră unii la alţii. Unii dintre soldaţii babilonieni lăsară armele şi se aşezară pe trepte ca să asculte. Urmă încă o pauză. Apoi, toţi deodată începură să pună întrebări. Kyros şi Înaltul Preot răspunseră tuturor, dar unii dintre nobili păreau să mai aibă încă îndoieli. În cele din urmă, unul dintre soldaţii babilonieni strigă:

– Ce faceţi în privinţa iudeilor? Puteţi rezolva problema asta?

Toată lumea tăcu, aşteptînd. Era o piatră de încercare, îşi dădu seama Tiamat. Odată, cînd Simeon

făcuse ceva care o supărase, o auzise pe doamna Nanname spunînd că nici un rege al Babilonului nu fusese vreodată în stare să domnească asupra iudeilor.

Regele Kyros zîmbi.

– Toţi iudeii care sînt de acord cu oferta mea vor primi aur să se întoarcă în ţinutul lor şi să-şi reconstruiască oraşul sfînt lîngă Marea Sărată.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, în Sala Tronului izbucni vacarmul.

– Asta e o nebunie!... Nu se poate să-i lase să plece aşa!... Ceva nemaiauzit!...

Urmară cîteva observaţii mai chibzuite:

– De ce nu?... Ar fi loc pentru mai mulţi cetăţeni!... Nu ar mai fi atîtea scandaluri în oraşul exterior... Sigur ne va face munca mai uşoară...

Soldaţii babilonieni dădură din cap şi alţi cîţiva predară armele perşilor.

Dar oaspeţii prinţului încă nu erau convinşi.

– Nimeni nu vrea să trăiască în mahalalele iudeilor! strigă unul.

– Nu-i de ajuns de rău că unul a ajuns să joace în finală!

Asta păru să le aducă aminte tuturor de ce veniseră acolo.

– Da! strigă altcineva. Şi cu *jocul* cum rămîne?

Iarăşi se iscă agitaţie, mai mare ca înainte.

Tiamat se ridică pe vîrfuri ca să vadă tabla de joc. Capul lui Simeon şi cel al lui Ikuppi d-abia se vedeau în mijlocul ostaticilor. Băieţii erau încă pe scaunele lor. Piesele aşteptau pe tablă. Toţi se uitară la regele persan.

Ochii cei verzi ai lui Kyros sclipiră cînd zîmbi.

– Jocul trebuie să continue, bineînţeles. Înţeleg că finaliştii voştri reprezintă Echipa Coroanei şi Echipa Egibi. Perfect! Hai să mărim miza. Dacă cîştigă Coroana, atunci îl eliberez pe prinţul Belşazar, şi acesta va avea voie să guverneze oraşul ca mai înainte, deşi sub supravegherea mea, nu a regelui Nabonaid. Dacă cîştigă Egibi, atunci îmi voi alege propriul guvernator din Babilon şi prinţul Belşazar se va alătura tatălui său şi lui Ensi în închisoare.

Sub tăişul sabiei lui Kyros, carnea prinţului tremura, deşi Tiamat nu avea de unde să ştie dacă de frică sau de furie. Cîţiva dintre suporterii Egibi rîseră nervoşi. Oaspeţii prinţului priviră unii la alţii, apoi ridicară din umeri şi începură să facă pariuri pe şoptite cu privire la rezultat. Simeon şi Ikuppi se priviră crunt unul pe celălalt în timp ce arbitrul ridică zarul. Se auzi o rumoare.

Soldaţii babilonieni priviră peste umăr cu îngrijorare.

– În palatul exterior a izbucnit un incendiu! le reamintiră ei perşilor care păzeau uşile. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. Nu avem timp de jocuri.

Dar Kyros ridică mîna şi porunci:

– Pentru acesta avem timp! Continuaţi să jucaţi!

Tiamat se întoarse către soldat.

– Trebuie să vorbesc cu regele! zise ea din nou. Te rog. Mă cunoaşte. Am fost în tabăra voastră. Eu am deschis porţile din vîrful ziguratelor ca să vă las să intraţi! E foarte important.

Soldatul se încruntă la ea.

– Tu eşti fata din Borsippa? Dar preotul vostru a zis că nu ai putut să treci prin poartă. Cum de ai ajuns aici aşa de repede?

– E prea mult de explicat! Tiamat bătu din picioare exasperată. Trebuie să mă laşi să vorbesc cu regele. Acum!

Soldatul oftă şi îşi coborî suliţa.

– Bine, jocul a început, aşa că îmi închipui că are cîteva minute duble la dispoziţie. Vino cu mine!

Traversară platforma, pe care regele persan încă ţinea spada la gîtul prinţului Belşazar. Înaltul Preot îi aruncă o privire uluită care se transformă într-una

încruntată. Soldatul îşi drese glasul şi îi şopti ceva la ureche regelui în limba persană.

– Nu mă deranja acum, răspunse Kyros în acadiană, cu ochii la tabla de joc. Acest joc e important.

– La fel şi ceea ce am eu să vă spun, domnule! zise Tiamat, amintindu-şi la timp să-l salute pe rege cu mîna la nas. Demonul l-a ucis...

În momentul acela, cînd ochii regelui persan o străfulgerară, prinţul Belşazar se mişcă. Surprinzător de rapid pentru un om atît de gras, îşi trase capul de lîngă sabia lui Kyros, alunecă de pe tron în genunchi şi se ridică sub tăiş cu un pumnal mic în mînă.

– Nu! strigă Tiamat, văzînd iar sabia Demonului străpungînd burta maestrului Andulli.

Un pumn o făcu să cadă într-o parte şi o sabie persană se înfipse în spatele prinţului. Era atît de aproape, încît îl putea simţi pe acesta tremurînd şi auzi cum tăişul se izbi de os. Sîngele ţîşni pe obrazul ei, în timp ce soldatul care o adusese lîngă rege îşi scoase sabia. Pumnalul prinţului se rostogoli pe platformă.

Tiamat se dădu înapoi şi se uită la prinţul mort, cu mîinile la gură. Kyros respira greu. Totul se întîmplă în cîteva bătăi de inimă. Cei mai mulţi dintre cei care priveau jocul nici măcar nu observaseră.

Dar cei din spate începeau să întoarcă pe rînd capetele.

Kyros îşi reveni rapid şi le făcu semn oamenilor săi care îl puseră pe prinţul mort înapoi pe tron şi îl sprijiniră. Corpul cu pliurile lui de grăsime stătea într-o rînă cam în acelaşi fel în care stătea aşezat şi cînd era viu. Cei din spate ezitară. Probabil că văzuseră sîngele, dar în acel moment un geamăt trecu printre oaspeţi. Suporterii Egibi izbucniră în urale şi atenţia le fu din nou captată de joc. Regele Kyros făcu o grimasă cînd îşi puse sabia la gîtul moale al prinţului. Tiamat îl auzi şoptindu-i Înaltului Preot:

– Va trebui să sperăm că băiatul din echipa Egibi cîştigă.

Înaltul Preot îşi plecă nasul către tabla de joc.

– Unde e Maestrul de Joc? Credeam că o să rămînem pentru totdeauna în tunel.

– Asta încerc să vă spun, domnule! îi întrerupse Tiamat, aruncînd o privire la tabla la care Simeon părea că îşi pune în aplicare una dintre cele mai complicate stratageme.

Faţa lui Ikuppi era la fel de întunecată ca zeul vremii cînd se afla într-o dispoziţie proastă. Pentru o clipă, Simeon păru că e pe cale să cîştige – deşi toată

lumea ştia cît de repede se schimbă norocul în Jocul Celor Douăzeci de Careuri.

– Demonul l-a ucis pe maestrul Andulli la Borsippa! se grăbi ea să continue. Nu îi pasă cîţi oameni va trebui să ucidă ca să te oprească. Va sacrifica ostaticii! Şi e adevărat că e incendiu – eu am dat foc. Întregul palat ar putea arde pînă în temelii!

Acum că nu se mai concentra asupra prizonierului său, ochii cei verzi se opriseră asupra ei. O privi lung, puţin îngrijorat.

– Îmi pare rău pentru Maestrul tău de Joc, Tiamat. Andulli a fost un om curajos. Dar acum, avem controlul asupra oraşului, mulţumită lui... şi mîinii tale magice, bineînţeles. Nu-ţi face griji în privinţa focului. Unul dintre oamenii mei s-a dus să vadă despre ce e vorba şi am înţeles că nu au fost afectate decît curţile exterioare.

Îşi lăsă capul într-o parte.

– Ştiu că nu ai încredere în mine, Tiamat, şi îmi pare rău pentru asta. Dar dacă rămîi în preajma mea, îţi promit că nu voi permite Demonului să-ţi mai facă rău nici ţie, nici prietenilor tăi.

Tiamat clătină din cap.

– Acum ştiu că nu ai omorît siruşul... dar nu înţelegi. Am lăsat deschise porţile de la vîrful ziguratelor! Se poate ca Demonul să se fi folosit de ele

pentru a se întoarce. Nu ştiu unde se ascunde, dar e undeva în oraşul interior, sînt sigură.

Kyros zîmbi.

– Oriunde s-ar ascunde, îl vom găsi de îndată ce jocul s-a terminat. Tu cunoşti acest joc, nu? E un mister pentru mine. Poate mă poţi ajuta să înţeleg cine cîştigă.

În ciuda îngrijorării sale cauzate de Demon, Tiamat privi înapoi către tablă. De pe platformă, puteau să vadă bine pe deasupra capetelor celorlalţi spectatori. Zărea din profil feţele ambilor jucători. Ikuppi făcea ceva cu mîna bandajată pe sub masă. Inima fetei bătu dintr-odată mai tare.

– O să trişeze! şopti ea. Simeon cîştigă, aşa că şarpele ăsta o să trişeze.

Înainte să o poată opri cineva, alergă către marginea platformei şi sări. Soldatul persan o porni după ea, dar regele Kyros îl chemă înapoi. Îl auzind întrebîndu-l pe Înaltul Preot despre joc şi răspunsul arogant al acestuia cum că nici un băiat nu ar îndrăzni să trişeze în finală. Tiamat strînse din dinţi şi începu să-şi croiască drum către arbitru. Dar de-abia se depărtă doi paşi de platformă, că o mînă o prinse de încheietură şi o voce cunoscută îi spuse:

– Coroana trebuie să cîştige, ştii bine asta.

Tiamat se întoarse. Capul i se învîrtea de atîta îngrijorare, aşa că îi luă o clipă pînă îl recunoscu pe băiatul care o oprise.

– Labinsin! îngăimă ea. Dă-mi drumul!

Îl împinse, dar băiatul o ţinu strîns. O tîrîse deja în umbra de lîngă intrarea în tunel înainte ca ea să reuşească să se elibereze. Se încruntă la el.

– Lui Ikuppi n-o să-i meargă să trişeze de data asta! Mîna aia a lui ar trebui să fie mai bine acum; a mea s-a vindecat de mult. Are ceva ascuns în bandaj, nu-i aşa? Ce e? Un zar mai greu? Piese în plus?

Labinsin zîmbi.

– Şi ce dacă are? Sînt surprins că eşti îngrijorată din cauza unui joc tîmpit cînd dragonul tău e în mare pericol. Mîna ta norocoasă pare să fi fost rănită din nou. Mă întreb cum s-a întîmplat asta?

Tiamat se îndrepta deja către mulţimea strînsă în jurul tablei de joc. Dar tonul lui Labinsin o făcu să ezite.

– Ce ştii tu despre siruşul meu?

Îl apucă de tunică şi strînse tare.

Băiatul scoase ceva din punga lui. Întinse palma şi i-o înfipse sub nas. Faţa i se schimonosi în timp ce Tiamat încerca să-şi dea seama ce ţinea acesta.

O gheară mare, chircită, însîngerată la un capăt. Genul de gheară care ar fi putut proveni de la un

leu, sau... I se făcu dintr-odată frig şi privi la degetul ei rănit.

Labinsin chicoti.

– Mă gîndeam eu că asta o să te intereseze. Demonul m-a trimis să-ţi spun că dragonul tău e în mîinile lui, înfăşurat frumuşel într-o plasă ca să nu poată zbura.

– Minţi, zise Tiamat. Privi la spinarea dreaptă a regelui perşilor şi la cea a Înaltului Preot, dar aceştia erau concentraţi asupra jocului şi nu observaseră ce se întîmpla în spatele platformei.

– Ştii bine că nu mint.

Labinsin îşi trase tunica din mîinile ei şi se scutură de praf.

– Nu recunoşti gheara asta?

– E de leu, şopti ea.

Labinsin atinse vîrful lovit al degetului ei.

– Nu ai simţit ce s-a întîmplat, *binecuvîntata lui Marduk?* De ce nu vii să vezi tu însăţi creatura?

Arătă cu mîna spre tunel.

Tiamat privi lung la intrarea unde cărămizile albastre se cufundaseră în zid. Înăuntru se vedeau nişte ochiuri negre, agăţate de plafonul tunelului. O plasă? Oare Demonul îl ţinea captiv pe siruşul ei acolo? Se uită din nou la gheară, apoi la platformă. Jocul se încingea. Pariuri frenetice erau încheiate între soldaţi

şi oaspeţi, care păreau să-i fi acceptat pe perşi în mijlocul lor. Suporterii Egibi comentau strategia. Arbitrul le atrăgea mereu atenţia să tacă.

– Demonul spune că, dacă vei anunţa pe cineva unde te duci, îi va smulge şi celelalte gheare, una cîte una.

Labinsin îi zîmbi în acelaşi fel în care îi zîmbise pe stradă cînd gaşca lui Ikuppi îi atacase pe ea şi pe Simeon în drumul lor spre casă.

– O să te doară, nu crezi?

Tiamat închise ochii. Degetul cu unghia smulsă zvîcnea. Privi din nou la gheara însîngerată. Era a siruşului, fără îndoială. Împărtăşeau aceeaşi durere.

– Unde este? şopti ea.

– Pe zigurat, bineînţeles.

Îl împinse pe Labinsin şi o luă la goană în tunel, teama pentru siruş făcînd-o să uite de restul. Ar fi trebuit să-l avertizeze pe unul dintre soldaţii persani. Ar fi trebuit să-i găsească pe Muna şi pe Enki. Ar fi trebuit să spună cuiva, chiar şi unuia dintre paznicii negri ai palatului. Dar cînd se găsi în tunel şi îşi dădu seama de toate astea, era prea tîrziu.

Ochiurile negre care atîrnau de plafon erau rădăcini, din grădina de deasupra. Dincolo de ele, era un întuneric dens, iar aerul era de nerespirat. Din acest

întuneric, cu zvîcnirea tăcută a unui şarpe, ieşi o mînă care îi acoperi gura.

– Avem nişte treburi neterminate, Tiamat, fiică a lui Nanname, şuieră Demonul. De data asta nu-mi asum nici un risc. Avem nevoie doar de mîna ta norocoasă, nu de întreaga ta fiinţă. Bine, acum la pămînt cu ea.

În timp ce se zbătea sălbatic, încercînd să lovească în întuneric, ceva blocă lumina de la capătul tunelului şi se lăsă deasupra capului ei.

ECHIPA CELOR
DOUĂZECI DE CAREURI

16 taşritu (seară)

Maestru de Joc

ANDULLI (decedat)

Echipa

ENKI	fiul maestrului Andulli (eliminat)
SIMEON	fiul lui Iacob
MUNA	fiica astrologului (eliminată)
TIAMAT	fiica adoptivă a lui Nanname (eliminată)
HILLALUM	fiu de fermier (eliminat)

Rezervă

KHATAR	sclava maestrului Andulli (eliminată)

Capitolul 18

DARUL LUI IȘTAR

În raiul cel strălucitor te plimbi; mîndră este casa ta!

Stătea lungită cu faţa în sus cu ceva greu pe spate... capul o durea... mîna stîngă îi zvîcnea... Încolţită... furioasă.

-zboarătrebuiesăzbori...

O pereche de sandale şi un tiv franjurat îi apărură în faţa ochilor. Una dintre sandale o apăsa cu putere pe mînă, provocîndu-i durerea. Din ea se iţeau nişte degete murdare şi zbîrcite. Veşmîntul era atît de mizerabil, încît nu putea să-şi dea seama ce culoare are. Mov, poate? În spatele picioarelor murdare altă pereche de picioare se plimba de-a lungul încăperii. Podeaua era neregulată, de-a curmezişul ei întrezărindu-se îmbucături îmbrăcate în aur, iar în partea

cealaltă a sălii era întuneric. Avea pereţi rotunzi, luminaţi de torţe fixate de braţe de bronz, deşi era o lumină gri care venea din spatele ei.

Dintr-odată recunoscu altarul ziguratului şi îşi aduse aminte de tot ce se întîmplase. Îşi ridică cu grijă capul. A doua pereche de picioare se opri în timp ce greutatea de pe spatele ei se mută. O mînă o apucă de păr şi un pumnal îi împunse gîtul.

– În sfîrşit! şuieră Demonul.

Veni alături de omul care stătea pe mîna ei.

– Puteam să fiu sigur că mîna ta cea magică nu e bună de nimic cînd eşti leşinată.

Capul lui Tiamat se ridică cu greu.

– Unde e siruşul meu?

Pumnalul o împunse mai tare. Greutatea de pe spate îi provoca durere cînd stătea cu capul ridicat în acest unghi.

– Nu mişca, zise o voce de băiat în urechea ei. Sau te tai. Îţi aduci aminte ce s-a întîmplat pe stradă? Am o poliţă de plătit, Ochi-Verzi.

Fata încetă să se mai zbată, foarte confuză.

– Mai tîrziu, Ikuppi.

Demonul părea nerăbdător.

– Mai întîi va deschide poarta pentru noi. Apoi e a ta, aşa cum ţi-am promis.

– C... cum ai ajuns aici? şopti Tiamat, încercînd să gîndească.

Abandonă încercarea de a-şi elibera mîna pe care piciorul străinului o apăsa pe dreptunghiul Babilonului din mijlocul hărţii Celor Şapte Insule. Nu putea vedea dacă poarta din Borsippa era deschisă, pentru că Demonul stătea în faţa ei.

– Jucai finala! Ce s-a întîmplat?

Ikuppi chicoti.

– Ce s-a întîmplat? Am cîştigat, bineînţeles! Egibi a pierdut. Micuţul tău prieten iudeu e înapoi la închisoare, regele perşilor a pierdut pariul, Înaltul Preot al lui Marduk a fost arestat pentru trădare, iar Babilonul aparţine din nou Coroanei. Nu mai e nici o scăpare pentru nici unul dintre voi, Ochi-Verzi, aşa că mai bine ai face exact ce spune Demonul. Ţi-a prins dragonul într-o plasă. Dacă nu cooperezi, o să-i mai smulgă o gheară.

– Nu!

Tiamat încercă din nou să-l atingă pe Demon, dar Ikuppi şi străinul dintre ei o ţinură strîns la podea. Ultima licărire de speranţă, că regele Kyros şi oamenii săi se aflau pe drum să-l aresteze pe Demon, pieri. Privi la degetele răsfirate sub sandaua murdară şi o trecură fiorii cînd se gîndi că unghiile care rămăseseră ar putea fi smulse. Ikuppi îi răsuci capul, Demonul

păşi într-o parte şi poarta cea aurie de la Borsippa îi străluci în faţa ochilor.

– E încă deschisă, spuse ea printre dinţi. Nu aveţi nevoie de mine.

Demonul îngenunche ca să o poată privi în ochi. Îi luă o şuviţă de păr de pe obraz şi i-o dădu după ureche.

– Nu avem nevoie de o poartă magică pentru a ajunge la Borsippa, Tiamat. Eu şi regele am fost acolo de multe ori şi sînt sigur că-ţi aduci aminte ce s-a întîmplat ultima oară. Făcu o pauză pentru a-i da timp să înţeleagă. Credeam că eşti fată deşteaptă. Îţi aminteşti ghicitoarea de pe pecete? „O poartă acoperită cu piele ca o tobă de aramă, / Binecuvîntatul lui Marduk a deschis-o, / Darul lui Iştar a ieşit din ea...“ Andulli şi Kyros au înţeles-o pe jumătate. Regii cei vechi călătoreau într-adevăr între zigurate folosind Porţile Pămînteşti. Dar motivul real pentru care prinţesele lor erau binecuvîntate de animalul lui Marduk era ca ei să poată călători dincolo de Oceanul Pămîntesc şi să primească darul lui Iştar. Eu am crezut că siruşul trebuia să moară. Dar bineînţeles, adevăratul răspuns e mult mai simplu, nu-i aşa? Animalul îşi leapădă pielea şi se transformă în ceva mult mai puternic, transformînd-o în acelaşi timp pe fata pe care a binecuvîntat-o... pe

tine, Tiamat. Ai puterea de a deschide porţile. *Toate* porţile.

Piciorul de pe mîna ei apăsă mai tare şi străinul în haine murdare rîse strident.

– Darul lui Iştar reprezintă viaţa veşnică! ţipă el. Voi găsi Copacul! Îi voi mînca frunzele! Voi fi regele care trăieşte o mie de ani şi vom vedea atunci cine îndrăzneşte să spună că sînt nebun! Deschide Poarta Raiului, *Binecuvîntată a lui Marduk*. Deschide-o acum!

Piciorul tropăi pe mîna ei – o dată, de două ori, de trei ori – înainte ca omul care nu putea fi decît regele Nabonaid să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

Tiamat crezu că o să leşine din cauza durerii. Privi cum Nabonaid se ridică. Continua să rîdă sălbatic. Faţa îi era plină de răni şi pielea i se jupuia. În jurul buzelor avea bube şi din gură îi se scurgea spumă pe barbă. Ochii îi erau injectaţi şi priveau în direcţii diferite. Singurul semn al regalităţii omului care o călcase pe picior era faptul că purta o coroană de aur strălucitoare. Coroana i se strîmbase cînd căzuse, dar nu părea să fi observat asta.

Fata îşi trase mîna la piept şi închise ochii.

– Eşti nebun. Nu pot să deschid Poarta Raiului!

Demonul o atinse iar pe obraz, făcînd-o să tresară.

– Noi credem că poţi. Ai reuşit să deschizi Porţile Pămînteşti pentru prietenii tăi perşii, nu? Asta dovedeşte că ai puterea. Chicoti. Cine ar fi crezut că sîngele defunctului nostru rege va apărea într-o orfană din oraşul exterior? Se pare că unul dintre plozii regali a scăpat, ceea ce e foarte bine, căci se pare că ritualul e mult mai strict decît mă aşteptam. Judecînd după ochii ăia verzi ai tăi, bănuiesc că ai căpătat puterea prin Amitis, ceea ce e o ironie a sorţii, avînd în vedere ceea ce s-a întîmplat. Dar nu mai contează cine e responsabil de asta, atîta vreme cît poţi să deschizi poarta.

Asta era prea mult pentru Tiamat. De afară se auzeau zgomotele unei încăierări şi strigăte de alarmă.

– Aveţi grijă la corn! strigă un om. Nu-i lăsaţi aripile libere!

Tiamat deschise ochii; lumina care venea prin uşă crescuse în intensitate, făcînd inutile torţele.

– Linişte acolo! tună Demonul. Umbra lui blocă o clipă lumina înainte de a se ghemui din nou lîngă Tiamat. Se pare că animalul tău de companie s-a trezit. Soarele întotdeauna îi făcea să devină sălbatici, de aceea nu îi lăsam să iasă ziua pînă cînd ai apărut tu. S-ar putea să fim nevoiţi să-i smulgem

o altă gheară ca să-l liniştim, dacă nu-i spui să stea cuminte.

– Nu-i faceţi rău! zise ea, simţind că inima i se strînge. Vă rog ! O să... o să fac ce vreţi.

Demonul zîmbi.

– Ştiu.

Îi apucă mîna şi i-o puse cu blîndeţe la loc pe dreptunghiul Babilonului. Vîrful degetului trecu uşor peste unghia ei lipsă.

– Durerea e un stimulent care nu dă greş, mai ales cînd este administrat în acelaşi timp unor fiinţe cărora le pasă una de alta.

Tiamat se încordă, dar nimeni nu o mai călcă pe mînă. Nabonaid rămase ghemuit în umbră la capătul celălalt al altarului, cu ochii privind în direcţii diferite. O trecură fiorii.

Demonul continuă.

– Am fost nevoit să-ţi fac rău. Trebuia să-ţi aduc aminte cine conduce acest oraş. Dar dacă eşti fată bună şi deschizi poarta pentru regele tău de drept, voi ordona oamenilor mei să elibereze siruşul după ce ne vom întoarce în siguranţă. Asta ar trebui să te facă să ţii poarta deschisă pentru noi. Ikuppi se va asigura că nu o să te ridici să faci vreo poznă cît sîntem noi plecaţi.

Băiatul care stătea pe spatele ei chicoti din nou şi pumnalul lui se mişcă la gîtul fetei. Tiamat înghiţi. Nu putea să-şi alunge din minte privirea pe care o avusese Ikuppi cînd încercase să-i taie mîna pe stradă. Dar dacă făcea ce doreau ei, poate avea o şansă să elibereze siruşul şi să afle ce se întîmplase cu prietenii ei pînă se întorceau Regele şi Ensi.

– Ce poartă vreţi să deschid? şopti ea, încercînd să pară supusă, nefiind sigură că va putea deschide ceva în starea în care se afla.

Demonul îşi mîngîie bărbia cea netedă.

– Aceasta e o întrebare bună. Darul lui Iştar nu mai creşte acum nicăieri în Oceanul Pămîntesc, aşa că e clar că trebuie să deschizi una dintre porţile către Cele Şapte Insule care se găsesc între Oceanul Pămîntesc şi cel Ceresc.

Arătă în afara inelului dublu şi degetul lui se mută pe cerc pînă cînd ajunse la scupltura în formă de siruş.

Tiamat privi la aceasta, fulgerată de o amintire.

– Dar Înaltul Preot a spus că aceasta e periculoasă.

– Nu mă interesează ce a spus Înaltul Preot!

Demonul se ridică brusc şi o străpunse cu privirea.

– Preoţilor le place să-şi păstreze secretele pentru ei înşişi. Bineînţeles că vor spune că e periculos! Dar cineva a trebuit să intre prin poarta aceea ca să aducă ouăle de siruş, aşa că nu e prima data cînd se întîmplă asta. Deschide-o!

– Mai întîi va trebui să o închid pe cealaltă. Nu ştia dacă era adevărat, dar poate că regele Kyros scăpase şi intrase din nou în Borsippa. Poate unii dintre prietenii ei erau încă liberi. Nu voia să-i lase Demonului posibilitatea de a-i ataca pe la spate. Nu pot să ajung la ea cu greutatea asta pe spate, adăugă.

Demonul o privi bănuitor, dar îi făcu semn lui Ikuppi.

– Las-o să se scoale.

Băiatul se ridică, dar pumnalul rămase la gîtul ei. Încet, ca să nu-l enerveze, Tiamat, întinse mîna către lumina aurie şi închise poarta minusculă din cealaltă parte a „curţii". Cînd o închise, lumina aurie pieri şi regele Nabonaid chicoti.

Tiamat privi la sculptura în formă de siruş. Înghiţi iar.

– Fă-o! şuieră Ikuppi în urechea ei, împungînd-o iar cu cuţitul. Şi fără şmecherii de data asta, Ochi-Verzi!

Tiamat îşi apăsă mîna stîngă pe „Babilon" şi se concentră asupra sculpturii. La fel ca data trecută,

un fulger auriu se răspîndi pe podea înspre inelul dublu care reprezenta Oceanul Pămîntesc. De data aceasta, nu mai exista nici un Înalt Preot ca să întrerupă legătura. Inspiră adînc cînd lumina traversă inelul şi izbucni ca o flacără. Demonul făcu un pas înainte, nerăbdător. Chicotitul lui Nabonaid deveni mai puternic. Salivînd, se tîrî spre liniile de foc aurii.

– Nu încă, Măria Ta! ţipă Tiamat, înfricoşată că regele va fi rănit şi Demonul va da vina pe ea şi se va hotărî să ucidă siruşul pînă la urmă.

Nabonaid păru că nu o aude. Începu să se tîrască mai repede. Fata puse repede fruntea la podea şi privi de-a lungul linei de foc. Exista şi acolo o poartă abia vizibilă, deşi aceasta arăta mai mult ca poarta grădinii prinţesei decît o poartă de oraş. Tremurînd puţin, o împinse. Dacă exista o altă măsură de securitate, precum porţile duble de la Borsippa?

-drumsprecasăDESCHIDE...

Vocea siruşului izbucni plină de bucurie în mintea ei. Lumina dinspre poartă strălucea atît de puternic, încît fu nevoită să-şi acopere faţa cu braţul. Altarul se umplu de parfum în timp ce din cărămizi izbucniră în jurul lor flori şi copaci. Viţa-de-vie se mlădie răsucindu-se din acoperiş, crini răsăriră dintre liniile hărţii şi îi gîdilară nasul lui Tiamat.

Totul se întîmplă atît de repede încît nu avu timp să se întrebe de unde veneau.

Pumnalul lui Ikuppi căzu cu zgomot pe podea, iar băiatul se sprijini de perete cu ochii măriţi de groază. Demonul îşi ţinu respiraţia şi făcu un pas înapoi. Doar regele Nabonaid continuă să se tîrască, cu faţa luminată de culorile cele nepămînteşti, cu coroana strălucindu-i în lumina de dincolo de Oceanul Pămîntesc. Întinse mîna înspre poartă, se ridică în picioare, zîmbi ca un copil mic şi dispăru. Se simţi un alt val de parfum şi un ţipăt stins, care îi înfioră.

– Aşadar... legendele sînt adevărate!

Demonul scutură din cap şi privi la Tiamat cu oarecare teamă.

Un alt ţipăt venit de dincolo de poartă îl scoase din transă. Înşfăcă pumnalul lui Ikuppi, îl dădu înapoi băiatului şi se repezi spre poartă. Înainte de a păşi în lumină, arătă spre Tiamat.

– Să fii cuminte, prinţesă! Mă voi întoarce!

Îşi trase sabia şi pieri în urma regelui.

Ikuppi ţinea strîns pumnalul, cu ochii încă mari, încercînd să înţeleagă ce e cu florile şi copacii din jurul lor. Foarte repede, Tiamat ridică mîna de pe podea şi porni către uşă. Culorile, copacii şi poarta

trecură pe lîngă ea afară din altar, deşi acum că întrerupsese legătura începeau să piară.

Ikuppi sări alarmat, făcu un salt şi îi tăie drumul. Pumnalul îi înţepă obrazul.

– Ţine poarta deschisă! ţipă el. Pune mîna pe podea sau te tai, jur că te tai!

– E încă deschisă, tîmpitule, îi replică Tiamat.

Parfumul venit din grădina de pe cealaltă lume îi umplea nările, aducîndu-i aminte de casă, şi o linişte stranie o cuprinse.

– Nu cred că e ca poarta din Borsippa. Nu dispare dacă mă mişc. Mă duc doar să văd dacă siruşul meu e bine. Cît de departe pot să ajung, dacă oamenii Demonului împînzesc oraşul?

Ikuppi privi nesigur către uşă.

– Rămîi unde eşti! ţipă el, împungînd-o cu cuţitul. Şi adu înapoi poarta, acum!

Tiamat se făcu mică.

– Te rog, Ikuppi! Ţi-am zis că nu pot. De ce faci asta? Demonul nu va afla. Nu ne poate vedea. Dacă ai cîştigat deja...

Ikuppi o împunse mai tare.

– Taci.

Fata inspiră adînc şi făcu o altă încercare.

– De ce nu eşti la petrecerea Ghirlandei? Cu siguranţă că ţi-ar plăcea mai mult să te lauzi cu Ghirlanda

Celor Douăzeci de Careuri decît să stai aici singur, aşteptîndu-i pe rege şi pe Demon să se întoarcă. O să dureze o veşnicie, dacă ei caută o plantă anume, crede-mă! Uneori îmi ia o zi întreagă să găsesc unele plante după care mă trimite Nanname în grădina prinţesei, şi grădina prinţesei nu-i nici pe de parte atît de mare ca aceasta. Privi lung la florile şi copacii care dispăreau, ameţită de toată ciudăţenia lucrurilor care se întîmplau. Uită-te la poarta aceea! Nu dispare niciodată!

– Am zis să taci!

Tăişul lui Ikuppi îi crestă obrazul. Simţi cum sîngele i se scurge din rană.

– Tu nu eşti prinţesă! Eşti doar o orfană tîmpită din oraşul exterior cu o mînă magică. După ziua de azi, vei fi o orfană tîmpită din oraşul exterior fără o mînă magică. O să te fac să-ţi doreşti să te fi mîncat cîinii cînd erai copil.

Chicotitul lui semăna puţin cu al regelui nebun.

– Demonul va sparge tăbliţa ta de adopţie şi îţi vei pierde cetăţenia şi vei deveni o sclavă. Apoi să te dea pe mîinile mele. Tata spune că sînt destul de mare ca să am nevoie de o sclavă. Va trebui să te domesticim cum trebuie şi să te însemnăm ca să nu fugi.

Chicoti iar şi îi flutură pumnalul prin faţa ochilor.

Tiamat nu se putu abţine să nu rîdă. Ikuppi era la fel de înspăimîntat ca ea.

Îşi împinse cotul înapoi cît de tare putu şi îl lovi în vintre. Băiatul se îndoi de mijloc şi scăpă pentru a doua oară pumnalul. Tiamat îl înşfăcă şi o luă la fugă printre copacii care dispăreau, afară pe uşă.

– Întoarce-te! strigă Ikuppi. O să-ţi pară rău!

Lumina soarelui părea palidă în comparaţie cu cea a grădinii de pe lumea cealaltă. Pe străzile şi în grădinile oraşului interior oamenii priveau cu uimire în sus, la zigurat, apărîndu-şi ochii cu mîna. În curtea templului, avea loc o luptă şi soldaţii încrucişau săbiile la primul nivel al ziguratului. Îi alungă din minte.

Pe marginea celui mai înalt nivel, printre culorile şterse al grădinii, stătea ghemuit siruşul ei. Solzii străluceau roşietici şi aurii în lumina soarelui abia ridicat. Aripile şi labele erau încurcate în trei plase mari aruncate una peste alta. Oamenii Demonului se chinuiau să ţină funiile întinse între ele. Priviră îngroziţi la florile şi la copacii care pluteau deasupra ziguratului. Umbre fantomatice se iţeau printre copaci, urmînd cărări invizibile pe cer. Undeva sus, rîul reflecta poarta care ieşise din altar, masivă şi aurie ca un al doilea soare. Cînd Tiamat ieşi în fugă, capul siruşului se

întoarse să privească poarta şi îl spintecă pe cel mai apropiat om cu cornul său.

-trebuiesăscap...

Tiamat se furişă pe lîngă oamenii Demonului, care nu îndrăzniră să dea drumul funiilor ca să o urmărească. Începu să taie corzile groase de plasă cu pumnalul lui Ikuppi. Dar plasele fuseseră făcute special pentru vînătoarea de lei şi nu se tăiau uşor. În timp ce tăia, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Putea vedea laba însîngerată din faţă a siruşului, din care Deomul smulsese gheara. Mirosul de mosc se amesteca cu parfumul grădinii, ameţind-o. Răsuflă tare cînd o coardă cedă şi siruşul putu să-şi mişte în voie cornul.

– Opreşte-te! strigau oamenii Demonului. Eşti nebună? Ne va omorî pe toţi.

Tiamat tăie o altă coardă. Culorile şi poarta de pe cer deveneau din ce în ce mai neclare, întorcîndu-se la altar, ca ca un fir de apă care se scurgea într-o groapă. O aripă uriaşă fîlfîi, se zbătu să iasă din corzile care mai rămăseseră apoi se întinse într-un fulger auriu. Oamenii de pe partea aceea dădură drumul funiilor şi o luară la goană în jos pe scări către următorul nivel.

– Întoarceţi-vă, laşilor! strigară oamenii care rămăseseră în urmă. Nu-l putem ţine singuri!

Strînsoarea funiilor slăbi şi siruşul îşi eliberă cealaltă aripă, apoi un picior din spate. Coada biciui aerul, măturîndu-i pe patru dintre oamenii Demonului peste margine, în golul în care apăruse grădina cea fantomatică. Căzură în gol şapte niveluri, ţipînd. Poarta dispăruse în altar împreună cu florile şi copacii. Tiamat se opri din tăiat şi începu să tragă. Restul corzilor alunecară de pe spinarea siruşului. Împinse plasa peste margine cu un geamăt, iar creatura eliberată pe jumătate sări, pe jumătate zbură către altar, în urma porţii.

Ikuppi îşi făcuse în sfîrşit curaj să iasă după Tiamat. Dădu cu ochii de siruş cum ieşi pe uşă. Sîngele îi pieri din obraji. Se întoarse şi fugi iar înăuntru. Altarul era prea mic pentru ca un siruş înaripat să poată intra în el. Dragonul îşi băgă capul înăuntru şi dădu din coadă, dar copacii şi culorile dispăruseră. Scoase un şuierat de nelinişte.

-acasăzboarăacasă...

Înţelegînd deodată, Tiamat deveni conştientă de ceea ce încerca animalul să-i spună de cînd se regăsiseră la Borsippa. Se repezi spre uşă, apucă unul dintre coarnele laterale ale siruşului şi îi dădu capul la o parte ca să se poată strecura pe lîngă el.

– Trebuie să fac grădina să înflorească din nou ca să poţi zbura prin poartă, îi zise ea. Pregăteşte-te!

Creatura ţopăi pînă la marginea nivelului aurit şi îşi scutură cornul în direcţia oamenilor care se retrăseseră în jos pe scări. Părea mulţumit că o aşteaptă să-i deschidă poarta. Dar dintr-odată îşi întinse aripile, umbrind întregul vîrf al ziguratului şi şuieră furios înspre altar.

Tiamat se răsuci. Inima îi stătu în loc pentru o clipă. Demonul se sprijinea de tocul uşii, gîfîind. Avea o privire sălbatică, părul în dezordine, hainele rupte. Pierduse o sanda şi avea pantalonii sfîşiaţi. Sabia îi atîrna în mînă. Răşină aurie strălucitoare picura de pe tăişul acesteia. În spatele lui, în umbră, Ikuppi stătea lipit de zid, îngrozit. Nici urmă de Nabonaid.

– Regele a murit, şopti Demonul. Am dat greş. Nu l-am putut salva... nu m-am gîndit niciodată, n-am ghicit... Atît de strălucitoare... prea strălucitoare...

Se clătină orbit de lumina soarelui, făcu trei paşi spre margine apoi păru să-şi dea seama de ceva şi îşi întoarse capul. Siruşul şuieră din nou.

-oameniiauzdrobitouăle...

Un fulger auriu cu roşu spintecă aerul. Demonul flutură la întîmplare sabia, dar siruşul i-o dădu jos cu o simplă lovitură de labă. Ghearele sale ca de leu îl ţinură pe Demon trîntit pe cărămizile aurii în timp ce picioarele din spate îi sfîşiau stomacul. Urletele

Demonului nu păreau a fi omeneşti. Se auzi un trosnet îngrozitor, urmat de o tuse dezgustată.

-oameniiaugustrău...

Simţind că îi vine să leşine, Tiamat se furişă în altar, unde Ikuppi stătea încă sprijinit de zid.

– Dacă ai avea puţină minte, ai sta aici, îi zise ea în timp ce îşi punea mîna pe podea.

Parfumul, culorile, copacii şi florile cele ciudate reapărură. Plutiră afară pe uşă şi se înălţară la cer. Poarta aurie le urmă.

– Zboară acasă, siruşule! strigă fata. Zboară acasă!

Aripile se întinseră în bătaia soarelui. Se auzi un murmur de pe străzile de sub zigurat şi, în acelaşi timp, o explozie de bucurie deplină în mintea ei.

-ACASĂ...

Piatra de sub mîna ei deveni dintr-odată rece. Lumina, siruşul, culorile, grădina fantomatică, Poarta Raiului şi creaturile abia zărite care locuiau dincolo de ea, toate pieriră. Doar parfumul rămase în aer, ca amintirea unui vis. Tiamat îşi ridică mîna şi se uită la ea. Degetul cel mic încetase să mai sîngereze.

Un zgomot de lîngă perete îi aduse aminte că nu era singură.

– Sîntem în siguranţă acum? şopti Ikuppi. A plecat?

Fata abia se abţinu să nu rîdă.

– A plecat, zise ea cu voce seacă. Du-te la Petrecerea Ghirlandei, Ikuppi. Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Capitolul 19

GHIRLANDA

Fie ca mîna mea ridicată,
invocarea zeilor atotputernici,
să aducă eliberarea!

Pe scările de afară se auziră tropăituri şi oameni care strigau, readucînd-o pe Tiamat la realitate. Îşi încrucişă braţele şi fu străbătută de fiori, simţindu-se dintr-odată lipsită de puteri. Să vină oamenii Demonului după ea. Făcuse ceea ce îşi propusese să facă. Siruşul era liber.

O siluetă înveşmîntată în haine lungi şi cu barbă apăru în lumina uşii.

– E cineva aici? întrebă o voce pe care Tiamat o recunoscu imediat ca fiind cea a Înaltului Preot. Părea îngrijorat.

Resemnîndu-se cu soarta ei, Tiamat se ridică în picioare şi ieşi la lumina zilei. Soldaţi şi preoţi roiau pe zigurat precum furnicile într-un muşuroi, discutînd aprins despre ceea ce văzuseră. Unul dintre soldaţi ridicase sabia Demonului şi privea răşina care încă strălucea pe tăiş.

Înaltul Preot îi smulse sabia, o înfăşură repede în brîul lui şi trecu pe lîngă Tiamat ca să examineze altarul. Ieşi, părînd mai liniştit.

– A plecat siruşul? întrebă el.

Fata dădu din cap. Nu putea să-şi dea seama de ce Înaltul Preot nu era în închisoare alături de ceilalţi. Nu spusese Ikuppi că fusese arestat? Dar poate că fusese de partea Demonului tot timpul. Poate de asta îi abandonase pe ea şi pe maestrul Andulli la Borsippa. Nedreptatea o făcu să-şi revină din starea de nepăsare şi îl fulgeră cu privirea.

Înaltul Preot nu observă. Era prea ocupat de sabie; luase răşină pe deget şi o mirosea.

– Bănuiesc că Ensi nu a adus nimic altceva înapoi cu el, zise. Un ou, de exemplu?

Tiamat îşi încleştă pumnii.

– Nu, nu a adus.

Alt oftat.

– Ce păcat! Era ultimul nostru siruş. Fără un ou nou, nu va mai avea loc o altă Binecuvîntare, şi Porţile vor rămîne închise pentru totdeauna.

– Bravo! Atunci poate că nu o să mai poţi ucide pe altcineva lăsîndu-l pe partea cealaltă! Nu ar fi trebuit să avem încredere în tine.

Înaltul Preot o privi surprins.

– Păi, Tiamat... nu mă învinui pe mine pentru asta. Nici măcar nu eram în altar cînd maestrul Andulli s-a întors, altfel l-aş fi oprit. Moartea lui e regretabilă, dar atunci erau lucruri mai importante decît asta.

– M-ai lăsat pe *mine* aici!

Înaltul Preot tuşi.

– Legendele nu sînt întotdeauna întru totul adevărate. Am crezut că vei putea să treci totuşi prin Poarta Pămîntească fără nici o problemă. Dar pînă la urmă s-a rezolvat, nu? Mai bine decît mă aşteptasem, de fapt. E păcat pentru pierderea siruşilor, dar Nabonaid a întrerupt ciclul cu mult timp în urmă, aşa că nu mă mir că nu a fost în stare să păstreze un ou. Poate e mai bine aşa. Intrăm într-o epocă nouă. Un nou rege, un nou mers al lucrurilor. Va trebui să schimb ritualurile, dar nu-i nici o problemă.

Îşi reluă atitudinea aspră.

– Grăbeşte-te, fetiţo. Se pare că toată lumea din Babilon te caută. Regele Kyros spune că nu va accepta coroana pînă nu află că eşti bine.

– Re... regele Kyros? se bîlbîi Tiamat, scoasă din gîndurile ei. Dar credeam ... credeam că a pierdut.

Înaltul Preot se încruntă, privind-o lung.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

– Ikuppi a zis...

Se întrerupse, moleşeala care o cuprinsese după închiderea porţii fiind înlocuită de o energie subită, cînd îşi dădu seama că soldaţii de pe zigurat purtau uniforme persane.

– Atunci înseamnă... că echipa Egibi a cîştigat?

Înaltul Preot chicoti, atitudinea-i semeaţă topindu-se pentru o clipă.

– Micuţul iudeu al lui Andulli a jucat ca nimeni altul. L-a făcut praf pe reprezentantul Coroanei. Ce păcat că Belşazar nu era în viaţă ca să-l poată vedea.

Tiamat simţea cum gura i se lăţeşte într-un zîmbet prostesc.

– Am cîştigat! şopti ea. Simeon a cîştigat Ghirlanda.

După aceasta, tot ce urmă fu ca un vis. Cumva, reuşi să coboare cele trei sute de trepte ale ziguratului fără să-i fugă pămîntul de sub picioare. Cineva îi aduse o băutură pe care o înghiţi fără să o guste. După aceea, îşi dădu seama că aceasta probabil conţinuse

ierburi medicinale care să o ajute să-şi revină, căci culorile oraşului deveniră mai vii, soarele arunca o lumină aurie, iar părul îi flutura în vînt ca nişe pene. În timp ce ieşeau din templu şi Înaltul Preot încerca să-i facă drum prin mulţime agitată, oamenii aruncau flori şi aclamau.

– Binecuvîntat este Marduk! strigau ei. Domnul soarelui care se ridică, învingătorul nopţii, învingătorul demonilor!

Simţindu-se ponosită şi murdară printre preoţii împodobiţi în cele mai scumpe veşminte ale lor, Tiamat se trezi prinsă într-o procesiune de-a lungul Căii Ajibursha pu. Leii aurii, cu coamele lor albastre şi roşii, mărşăluiau cu ei de-a lungul zidurilor albastre, soarele ardea, iar capul i se învîrtea din cauza căldurii, a luminii şi a zgomotului. Încercă să scape din mulţime, dar preoţii o îndemnară să meargă înainte.

– Nu, nu cumva să faci asta! spuneau ei, rîzînd la protestele fetei. Regele Kyros nu ne-ar ierta niciodată.

Îi întîlniră pe regele persan şi pe generalul lui Gobryas la porţile principale ale oraşului. Regele se afla într-un car tras de patru armăsari împodobiţi cu alb şi auriu. Îşi schimbase uniforma de luptă în veşminte magnifice de culoare purpurie cu stele

minuscule făcute din mărgele care străluceau în soare. Barba îi fusese dată cu ulei şi parfumată, astfel încît lucea şi mirosea precum laboratorul lui Nanname, dar nu îşi lepădase sabia cea simplă de fier. Sub comanda generalului, soldaţii persani formau o escortă disciplinată, sobră în jurul regelui, care contrasta izbitor cu prinţii şi prinţesele pe care Belşazar îi invitase la campionate, care sughiţau şi chicoteau pe măsură ce îşi luau locul în procesiune. Era clar că transformaseră alianţa cu perşii într-un alt pretext ca să petreacă. Alte care aşteptau în stradă, iar caii acestora băteau nerăbdători cu copitele în caldarîm. În urma lor, suporterii încă îmbrăcaţi în culorile echipei lor se îngrămădeau sub umbrele de soare cu ciucuri, arătînd la zidurile înnegrite din curtea exterioară şi împărtăşindu-şi unii altora povestiri exagerate despre pericolul prin care trecuseră atunci cînd fuseseră luaţi ostatici de către perşi. Străzile erau pline de fum de tămîie, bucle negre date cu ulei, gene înnegrite cu vopsea, rîsete fugare, aclamaţii şi, bineînţeles – peste tot unde Tiamat se întorcea –, oameni care vorbeau despre grădina de pe cer.

– Atîrna acolo, pur şi simplu, exclamă o doamnă. Magia Babilonului este probabil foarte puternică!

– Nu a fost nici o magie, prostuţo! Probabil că era vorba de un fel de terasă ascunsă, precum tunelul pe care perşii l-au folosit ca să intre în palat.

– Mi s-a părut că văd copaci crescînd pe zigurat.

– Copacii nu cresc în cărămidă! Oricum, acum nu mai sînt.

– Şi eu i-am văzut!

– Lasă copacii! Ai văzut dragonul...?

Aducîndu-şi aminte, Tiamat îşi făcu mîna căuş.

– Siruşule, şopti ea.

Preoţii fuseseră nevoiţi să se oprească din cauza carelor şi oamenilor care blocau drumul. Generalul Gobryas o luă pe Tiamat de braţ şi o conduse prin mulţime. Privi la ea cu un fel de respect morăcănos şi zise:

– Regele doreşte să-ţi adreseze personal mulţumiri pentru rolul pe care l-ai avut în obţinerea victoriei noastre. Ai grijă cum te porţi.

Se trezi lîngă carul regelui, privind la ochii cei verzi. Acesta îi zîmbi şi îi întinse mîna.

Simţindu-se doar pe jumătate conştientă de ceea ce se întîmpla, Tiamat îl lăsă pe rege să o ajute să urce în carul regal. Platforma se mişcă sub picioarele ei atunci cînd caii tropăiră şi dădură din coadă. Alte petale îi căzură în păr, aruncate de pe ziduri, pe care se urcase jumătate din populaţia oraşului exterior

pentru a urmări procesiunea. Kyros le culese cu o mînă blîndă.

– Îmi pare rău, Tiamat, spuse el grav. Ar fi trebuit să-ţi ascult avertismentul cu privire la Demon. Dar acum nu mai e. Nu-ţi mai poate face rău.

– Siruşul l-a mîncat.

– Sper să nu-l apuce vreo durere de stomac.

Tiamat privi lung la rege. Făcuse o glumă. Ar fi trebuit să rîdă. În schimb, izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău, dar... te rog, lasă-mă jos... trebuie să-mi găsesc prietenii...

Braţul regelui îi înconjură umerii. Cel care conducea carul, străduindu-se să oprească armăsarul, îl privi uimit pe stăpînul său, apoi îşi zîmbi lui în barbă.

– Te las acasă pe drum, zise Kyros. S-au dus să te caute în grădină.

La privirea nesigură pe care i-o aruncă Tiamat, îi răspunse cu o strîngere de mînă şi îi şopti blînd la ureche.

– Nu-ţi fie teamă, nu în grădina pe care am văzut-o suspendată pe cer – cea pămîntească pe care regele vostru Nabucodonosor a construit-o pentru prinţesa lui persană şi care, din cîte înţeleg, e minunată. Trebuie să o vizitez înainte de a pleca, dar mai întîi trebuie să mă ocup de cîteva lucruri. Preoţii voştri

insistă să vizitez templul Akitu şi să primesc binecuvîntarea lui Marduk. Bineînţeles, ştim cu toţii că nu mai este un ritual adevărat, dar trebuie să îl îndeplinesc de dragul oamenilor.

Se uită la mulţimea care aclama şi se strîmbă.

– Nu ştii cît de norocoasă eşti că ai scăpat de responsabilităţile care revin de obicei celor care au ochi de culoarea noastră. Cîteodată urăsc faptul că sînt rege.

Tiamat se uită repede la el, aducîndu-şi aminte ce spusese Demonul în altar.

– Şi... şi prinţesa Amitis avea ochi verzi?

Îşi ţinu respiraţia, de teamă că regele nu ştie.

Acesta zîmbi.

– Bineînţeles că da. Foarte frumoşi. Se spune. E o trăsătură a familiei noastre de la primii regi care au coborît de pe dealuri. Acum ţine-te bine! Cred că o pornim în sfîrşit, iar caii mei sînt la fel de nerăbdători să ajungă acasă ca noi.

Suna ca o avertizare. Cînd omul care conducea carul strînse hăţurile, armăsarii ţîşniră atît de energici, încît platforma se săltă în aer şi oamenii se împrăştiară din calea lor. Conducătorul carului reuşi să recapete controlul şi armăsarii înaintară ţanţoşi pe Calea Ajibursha pu, ducînd alaiul către Poarta Iştar. Ecoul potcoavelor se auzi în pasaj, umbra zidurilor trecu

peste ei, apoi ieşiră din oraşul interior şi se îndreptară spre rîu şi micul templu de pe malul său în care nici un rege al Babilonului nu mai pusese piciorul din vremea lui Nabucodonosor.

La poarta care ducea către grădina lui Amitis, carul opri puţin ca să o lase pe Tiamat să coboare. Kyros aşteptă pînă cînd aceasta se află în siguranţă pe treptele de la marginea căii înainte de a da ordin să se continue drumul. Fata privi la veşmintele lui care fluturau, brodate cu stele de aur, pînă cînd acestea dispărură, apoi se strecură recunoscătoare pe poartă în umbra frunzelor de dincolo de ea.

Tiamat se grăbi să urce treptele teraselor, picioarele ei găsind drumul din obişnuinţă. Nimic nu se schimbase aici. Viţa-de-vie care fusese lăsată să crească în voie i se anina în păr, miresme încălzite de soare pluteau din toate părţile şi zgomotul procesiunii se auzea din ce în ce mai încet pînă cînd păru că vine dintr-o altă lume. Umerii i se relaxară pentru prima dată de cînd Demonul o dusese în Casa Ţipetelor Tăcute. Cînd un băiat ieşi în fugă din tufişurile din apropiere, se întoarse zîmbind, negîndindu-se decît că era Simeon sau vreunul dintre ceilalţi care o găsise primul.

Era Ikuppi.

Acesta îi întoarse un zîmbet rău.

– Crezi că eşti cu totul specială, nu-i aşa, Ochi-Verzi? Cum te plimbai tu în carul regelui ca o mică prinţesă!

Tiamat înlemni. Băiatul avea o privire sălbatică. Îşi pierduse mantia, tunica era sfîşiată şi era desculţ. Zgîrieturile de pe obraji şi de pe braţe arătau că îşi croise drum prin hăţiş. Fluieră şi Labinsin ieşi din tufişuri pe partea cealaltă a potecii, privind îngrijorat înspre cer.

– Bestia a dispărut, ţi-am zis! se răsti Ikuppi. Pune mîna pe ea!

Labinsin se apropie de Tiamat cu teamă. Ikuppi oftă şi o apucă de braţ el însuşi, răsucindu-i-l la spate.

– N-am nevoie de pumnal ca să te domesticesc, Ochi-Verzi! şuieră el. Gunoi din oraşul exterior!

Tiamat îl lovi tare în fluierul piciorului. Strînsoarea slăbi şi fata se eliberă.

– Lasă-mă în pace, Ikuppi! zise ea. Nu îmi mai e frică de tine.

Ikuppi îşi frecă piciorul şi o fulgeră cu privirea.

– O să regreţi că ai făcut asta. Dragonul tău nu mai e. Nu te mai poate ajuta acum.

Labinsin privi din nou cerul şi şopti:

– Oare îl poate chema înapoi?

– Nu fi prost! E clar că minte.

Tiamat le zîmbi.

– Vă aduceţi aminte ce i-a făcut Demonului? A căpătat poftă pentru carne de om. Poate să să-ţi simtă mirosul de la depărtare.

Labinsin păli.

– Hai să mergem, Ikuppi. L-a mîncat pe Demon, îţi aduci aminte?

– Nu o să-l lase să ne mănînce. Nu are ea curajul ăsta.

Tiamat îşi ridică mîna dreaptă şi îşi răsfiră degetele.

– Pună-mă la încercare, zise ea, înfruntînd privirea lui Ikuppi. Să ştii că şi prinţesa Amitis avea ochi verzi. Mi-a zis regele. Se pare că e o trăsătură specific persană. Iar aceasta a fost grădina ei. Puterea e mare aici, o simt în sînge.

– Astea-s prostii!

Ikuppi nu se mişcă din loc. Dar Labinsin dădea deja înapoi. Cînd tufişurile de pe terasa de deasupra începură să foşnească, scoase un ţipăt de groază şi o luă la fugă.

– Întoarce-te, laşule! strigă Ikuppi după el.

Tiamat zîmbi iar, deşi nu îndrăzni să-şi ia ochii de la băiat ca să vadă de ce foşniseră tufişurile.

– Doar noi doi, Ikuppi, şopti ea.

Băiatul aruncă o privire nesigură înspre terasa de deasupra. Faţa i se schimonosi în timp ce dădea înapoi pe trepte.

– Ţine creatura aia departe de mine, mormăi el.

– O ţin departe de tine dacă şi tu te ţii departe de mine şi de prietenii mei.

Alt foşnet, de data asta mai aproape.

– Nu-ţi face griji! strigă Ikuppi, pierzîndu-şi deodată curajul şi luînd-o la fugă pe scări după Labinsisn. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine sau cu dragonul tău tîmpit!

Cînd băiatul dispăru din vedere, Tiamat se încruntă către hăţişuri.

– Cine-i acolo? şopti ea.

Frunzele se mişcară şi Simeon ieşi. Folosi un arac de viţă-de-vie ca să coboare de-a lungul terasei şi ateriză uşor în faţa ei, zîmbind larg.

– Cum am fost?

Fata se uită la el simţind tot felul de sentimente confuze în suflet.

– Nu ai făcut deloc ca un siruş.

Zîmbetul băiatului i se lăţi.

– L-am păcălit pe Ikuppi, nu-i aşa? M-am gîndit că o să-l facă să stea cuminte pînă cînd o să poţi chema adevăratul siruş.

Îi aruncă o privire ciudată.

– E adevărat ? Ceea ce i-ai spus, că ai fi rudă cu prinţesa Amitis?

Tiamat îşi strînse buzele, încercînd să-şi ţină în frîu emoţiile.

– Nu mai contează acum. Ai cîştigat Campionatul Celor Douăzeci de Careuri, Simeon! Ce mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo. Probabil că a fost extraordinar.

Simeon zîmbi şugubăţ.

– A fost înfricoşător. Ikuppi a trişat, dar mă gîndem la toţi oamenii aceia care ar fi avut de suferit dacă pierdeam şi m-am înfuriat atît de tare că am jucat pe Simbolul Ochiului la sfîrşitul jocului şi din fericire am ghicit. Am încercat să te găsesc de îndată ce soldaţii m-au lăsat să plec, dar nu ştia nimeni unde ai plecat. Era aşa de mare agitaţia, toţi voiau să mă felicite, şi regele persan cucerise oraşul. Era imposibil să scap.

– Simeon!

Tiamat îşi dădu seama că rîdea şi plîngea în acelaşi timp.

– Mi-ai zis să nu joc niciodată pe Simbolul Ochiului la sfîrşitul jocului!

– Asta era înainte să capeţi tu norocul şi să ne arăţi tuturor că orice e posibil.

– Dar tu nu ai fost lins de siruş...

Îl privi cu teamă deodată.

– Sau ai fost?

Simeon scutură din cap.

– Nu, nu, nu-ţi face griji! Oricum, mă îndoiesc că Marduk m-ar binecuvînta pe mine. Sînt iudeu, ai uitat? Avem şi aşa destule griji acum că regele Kyros a zis că putem să ne întoarcem acasă. Bunicul vrea, bineînţeles, dar mama şi tata nu sînt prea siguri. Tata a căpătat o slujbă bună la familia Egibi şi, acum că maestrul Andulli a murit, va fi şi mai important pentru ei... Se întrerupse şi îşi muşcă buza. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să-ţi aduci aminte. Probabil că a fost îngrozitor să fii martoră la tot ce s-a întîmplat.

Fata închise ochii. Imaginea maestrului Andulli căzînd de pe zigurat era la fel de vie, dar nu mai avea puterea de a o face să plîngă.

– Nu mai e, zise ea. Dar a făcut ceea ce şi-a propus şi cred că regele Kyros va fi mai bun decît bătrînul Nabonaid şi Demonul.

– Da!

Simeon se luminä la faţă.

– Şi cred că vreau să rămîn. Babilonul este casa mea. Oricum, va trebui să rămîn ca să-mi apăr Ghirlanda anul viitor. Doamna Nanname spune că dacă părinţii mei vor să plece cu bunicul ca să aibă grijă de el pînă se aşază la casa lui, voi putea să stau

cu voi pînă cînd se întorc ei şi vă voi ajuta să faceţi parfumuri. Privi către ea, nesigur. Asta dacă nu cumva trebuie să pleci şi să trăieşti în palat de acum în acolo.

– De ce să vreau să fac asta? întrebă Tiamat, tresărind cînd îşi aduse aminte de Nanname cum zbura pe spinarea siruşului. Crezi că Nanname şi Khatar au ajuns acasă în siguranţă?

Simeon zîmbi.

– Vino să vezi singură!

O conduse spre fîntîna unde Tiamat găsise pecetea. Părea că trecuse atît de mult timp de atunci!

– A vrut să vină aici, să-ţi vadă ascunzătoare secretă. A luat o veşnicie să urce toate treptele astea, dar Enki şi Hillalun au ajutat-o.

Tiamat nu înţelese dacă era vorba de Nanname sau de Khatar. Dar se aflau amîndouă în grotă. Khatar stătea întinsă pe bancă, cu capul sprijinit de mantia împăturită a lui Enki. Nanname stătea lîngă ea, ştergînd fruntea fetei cu o eşarfă de păr înmuiată în ceva ce părea să miroasă mai bine decît orice parfum făcut vreodată de ea. În jurul grotei se aflau diverse ierburi şi grămezi de petale de flori, iar în fîntînă era o pastă verde lipicioasă. Cînd Simeon o trase pe Tiamat printre cîrceii de

viţa-de-vie, ochii lui Khatar se deschiseră şi le zîmbi slab.

– Credeam că nu mai ajungi niciodată, Ochi-de-Persană! Cred că te-ai distrat prea mult zburînd pe dragonul ăla al tău.

– Cam aşa. Tiamat îi aruncă o privire lui Nanname. O să fie bine?

Nanname zîmbi.

– Ceilalţi au găsit ierburile de care aveam nevoie şi Simeon a fost atît de drăguţ că şi-a donat Ghirlanda. N-o fi ea făcută din frunzele Copacului Vieţii, dar s-a dovedit că are proprietăţi vindecătoare.

Arată spre fîntînă.

Tiamat privi îngrozită la pasta cea verde.

– Asta e Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri? O, Simeon!

Băiatul ridică din umeri.

– Îi e mai utilă lui Khatar decît îmi e mie. Nu am nevoie de o ghirlandă stupidă care să se ofilească într-un colţ al camerei ca să-mi amintească că am cîştigat. Oricum, nu a fost un Campionat prea cinstit anul acesta.

– Ce vrei să spui? Doar l-ai învins pe Ikuppi, nu?

– Da, dar nu am învins cel mai bun jucător...

Fură întrerupţi de un ţipăt care venea de afară, de pe terasă. Muna năvăli printre cîrceii de viţă, cu pletele în vînt, şi o îmbrăţişă pe Tiamat atît de tare, încît aproape că îi frînse oasele.

– Tia! Ce s-a întîmplat cu tine? Te-am căutat pe peste tot. Şi după aia şarpele acela de Ikuppi şi prietenul lui au dispărut şi ne-am temut de ce mai rău. Pun pariu că sînt pe undeva punînd ceva la cale împreună cu Demonul.

– Nu cred că vom mai avea probleme cu banda lui Ikuppi, zise Tiamat, schimbînd o privire cu Simeon. Oricum, Demonul e mort.

– Demonul e mort?

Enki îl împinse pe Hillalum care stătea sub vie cu un zîmbet larg pe faţă şi se încruntă la ea.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură. Am văzut cum l-a mîncat siruşul.

Ceilalţi tresăriră. Dar Enki dădu din cap.

– Foarte bine! zise el cu o voce gîtuită, şi Tiamat ştiu că se gîndea la tatăl lui.

– Asta-i o veste grozavă!

Hillalum o luă sfios pe Muna de umeri şi îi zîmbi.

– Nu-i aşa, Nanname?

– Da, într-adevăr.

Privirea lui Nanname o întîlni pe cea a lui Tiamat.

Tiamat zîmbi. Ştia că mai tîrziu i se vor pune multe întrebări. Dar acum era de-ajuns că era înconjurată de prieteni, cu regele persan încoronat de către preoţii de dedesubt şi cu Demonul dispărut pentru totdeauna.

– Deci, zise Simeon în tăcerea în care nu se auzea decît căderea frunzelor, ce aţi zice de un Joc al Celor Douăzeci de Careuri?

Ceilalţi izbucniră în rîs şi îl împinseră în joacă.

– Ca să ne baţi pe toţi, nu ? Nu, mulţumim. Doar pentru că ţi-ai tocat Ghirlanda nu înseamnă că am uitat cum l-ai făcut praf pe Ikuppi la palat!

Ochii cei negri ai lui Simeon se aţintiră asupra lui Tiamat.

– Mai trebuie să joc cu cineva. A fost eliminată pe nedrept.

Ceilalţi tăcură. Enki îşi înfăşură o şuviţă de păr pe deget, un gest care era atît de caracteristic tatălui său, încît pe Tiamat o străbătură fiorii. Muna şi Hillalum priviră unul la altul. Nanname oftă şi clătină din cap. Khatar îi făcu cu ochiul.

– Hai, Ochi-de-Persană! Ia arată-i tu cum joci cu mîna ta cea norocoasă, să vedem ce fel de campion este!

Tiamat îşi muşcă buza. În cele din urmă, realizară cu toţii ceea ce ea ştiuse de cînd se închisese Poarta Raiului.

– N-are rost, le zise. Siruşul a plecat acasă. Mi-am pierdut tot norocul.

Linişte.

– Dar i-ai zis lui Ikuppi că se va întoarce şi îl va mînca, protestă Simeon. Ai spus că eşti urmaşa prinţesei Amitis şi că ai puterea să-l aduci înapoi.

Tiamat izbucni în rîs.

– Am minţit, prostuţule! Ikuppi a fost cel care credea că o să vină, aşa că l-am păcălit. Înaltul Preot a spus că porţile din vîrful ziguratului s-au închis pentru totdeauna. Regele trebuia să aducă înapoi un ou, ca să continue ciclul, dar nu a făcut-o. Aşa că acum nu vor mai exista siruşi în Babilon niciodată. În plus, n-am spus niciodată că sînt urmaşa lui Amitis, ci doar că, întîmplător, prinţesa avea ochi verzi la fel ca mine... ceea ce poate însemna orice, nu, Nanname?

Nanname o privi lung, apoi zîmbi şi spuse:

– Chiar dacă am putea dovedi că ai sînge regal, ceea ce nu putem face, nimeni nu va dori ca tu să locuieşti în palat. Acum facem parte din imperiul lui Kyros, ai uitat? În ochii restului lumii, sîntem persani. Poate de aceea a plecat siruşul.

Iarăşi se aşternu tăcerea.

Simeon îi atinse braţul şi ochii lui negri o privire gravi.

– Tia, îmi pare rău...

Tiamat îl îndepărtă.

– Mie nu! zise ea şi descoperi uimită că aşa şi era. Nu vreau să fiu prinţesă. Şi mă bucur că siruşul meu a plecat acasă! Uite cîte necazuri a adus. Locul lui nu a fost niciodată aici. Şi doar nu credeaţi că eu chiar vreau să locuiesc în palat. Toţi prietenii mei stau în oraşul exterior. Acum sîntem amîndoi liberi.

Nanname o îmbrăţişă.

– Nu cred că ai pierdut nimic, zise ea. Cred că aţi fi cu toţii surprinşi să aflaţi cît de mult aţi cîştigat.

Ceilalţi o priveau încă nesiguri pe Tiamat, cu excepţia lui Enki, care se uita lung printre cîrceii de viţă-de-vie, gîndindu-se din nou la tatăl său.

Tiamat le zîmbi.

– Eu v-am spuse partea mea de poveste. Ce vreau să ştiu e ce a scris Enki pe zid.

– Da, Enki! sări Muna. Ce ai scris pe zid? Nu m-am putut apropia îndeajuns ca să văd.

Băiatul rîse, stînjenit.

– Chiar vrei să ştii?

– Da!

– Ce crezi că am scris?

Zîmbi şugubăţ. Îşi înălţă braţele către cer.

– EGIBI PENTRU TOTDEAUNA!

GHID PENTRU LUMEA LUI TIAMAT

Tiamat şi prietenii ei au trăit în Babilon în timpul domniei regelui Nabonaid, care a condus din 555 î.Hr. pînă în aproximativ 539 î.Hr. În cea mai mare parte a acestei perioade, oraşul a fost lăsat în grija fiului său, prinţul Belşazar, în timp ce Nabonaid călătorea prin imperiu, preocupat de o aventură personală. În această povestire, căutarea regelui se referă la Copacul Vieţii, despre care babilonienii credeau că aduce nemurirea. Unele dintre persoanele şi locurile menţionate în această carte apar în Biblie.

Rugăciunile de la începutul capitolelor sînt luate din colecţia de tăbliţe magice babiloniene numite *Rugăciuni ale Ridicării Mîinii.*

Calea Ajibursha pu

Strada principală din Babilon, cu ziduri de cărămidă albastră smălţuită, decorată cu frize cu lei şi flori

albastre, aurii şi roşii. Uneori numită Calea Procesiunii, pentru că este folosită pentru procesiunea Anului Nou a zeilor babilonieni.

Templul Akitu

Tempul aflat în afara oraşului unde un ritual secret are loc în timpul Festivalului Anului Nou.

acadiană

Limba vorbită în Babilon pe vremea lui Tiamat

Amitis

Prinţesă persană care s-a căsătorit cu regele Nabucodonosor. Pentru că îi era dor de munţii din ţara natală, acesta a construit o grădină terasată pe malul rîului şi a umplut-o cu flori exotice.

asipu

Un vindecător care foloseşte magia.

astrolog

Cineva care cunoaşte astrologie şi poate citi în stele.

Cap Negru

Cineva de origine babiloniană, numit astfel datorită părului lui negru

pecetea-cilindru

Un cilindru mic, sculptat, destinat să fie apăsat în lut drept, „semnătură" a cuiva. Peceţile-cilindru sînt făcute din diverse materiale, de exemplu lemn, lut, pietre preţioase. Sînt adesea purtate drept podoabe. Majoritatea au sculptate pe ele imagini şi text.

oră dublă

Ziua babiloniană este împărţită în douăsprezece părţi inegale, fiecare denumită oră dublă şi avînd şaizeci de minute duble. Aceasta explică faptul că orele şi minutele babiloniene variază în durată în funcţie de durată a nopţii şi a zilei pe măsură ce se schimbă anotimpurile, dar o „oră de lumină" şi o „oră de întuneric" formează mereu o „oră dublă" constantă.

Ensi

Prim-ministrul regelui. Ajută la guvernarea oraşului şi deţine o putere mare.

zile cu ghinion

Ziua a 7-a, a 14-a, a 19-a, a 20-a şi a 28-a a fiecărei luni sînt considerate zile cu ghinion.

Ghilgameş

Rege lendendar din Uruk care a trăit cu aproximativ 2 000 de ani înainte de naşterea lui Tiamat. Este faimos pentru că a plecat în călătorie în căutarea Copacului Vieţii.

Grădinile Suspendate

Una dintre Cele Şapte Minuni ale Antichtăţii. Nu există nici o dovadă că acestea ar fi existat în Babilon şi savanţii încă discută în contradictoriu cu privire la locaţia lor!

Casa Ridicării Capului

Templul public al lui Marduk, unde oamenii obişnuiţi mergeau să-l venereze pe acesta.

Casa Raiului de pe Pământ

Complexul templului lui Marduk, incluzînd ziguratul, în care doar preoţilor li se permitea să intre. Preoţii conduceau o Şcoală a Templului pentru fiii cetăţenilor importanţi care locuiau la marginea templului.

Iştar

Zeiţă a dragostei şi a războiului. Cea mai importanţă zeiţă din vremea lui Tiamat. Simbolul ei este o stea/floare. Animalul ei sacru este un leu.

Poarta lui Iştar

Cea mai celebră poartă din Babilon cu cărămizi smălţuite împodobite cu mulaje de tauri şi siruşi.

iudei

Oameni din Iudeea, aduşi în Babilon pentru muncă forţată cînd regele Nabucodonosor a distrus Ierusalimul.

Legile lui Hammurabi

O colecţie de 282 de legi referitoare la problemele de zi cu zi, inscripţionate pe o piatră neagră, aflată în Casa Ridicării Capului. Mai tîrziu au fost adoptate de persani.

regele Nabucodonosor

Un faimos rege al Babilonului care a restaurat cea mai mare parte a oraşului şi a construit marele zid exterior al acestuia pentru a înconjura oraşul exterior. A distrus Ierusalimul şi i-a adus pe strămoşii lui Simeon în Babilon.

kohl

Vopsea neagră pentru ochi, folosită atît de bărbaţi, cît şi de femei

lapislazuli

O piatră semipreţioasă, de un albastru-deschis

Marea de Jos

Golful Persic

Harta Celor Şapte Insule

Uneori numită „harta babiloniană a lumii“ sau Mappa Mundi, această hartă arată toate oraşele Imperiului Babilonian cu un inel central înconjurat de Oceanul Pământesc. Între Oceanul Pământesc şi Oceanul Ceresc se află Cele Şapte Insule în care trăiesc siruşi, demoni, fantome etc. În afara Oceanului Ceresc se află stelele şi semnele zodiacului. Dincolo de aceastea se află un loc în care soarele nu ajunge. Tiamat foloseşte această hartă pentru a deschide Poarta Pământească spre Borsippa şi Poarta Cerească spre un loc în care trăieşte sirusul şi unde creşte Copacul Vieţii.

Marduk

Cel mai important zeu al Babilonului. Sirusul este animalul său sacru.

perşii

Locuitori ai regiunii care azi poartă denumirea de Iran, conduşi de regele Kyros, căruia grecii îi spuneau Cyrus cel Mare.

rîul Idiklat

Fluviul Tigru

rîul Purratu

Fluviul Eufrat

cumpănă

O pîrghie şi o găleată folosite pentru ridicarea apei de la sursă la un nivel mai înalt. Cumpenele sînt folosite şi astăzi în Irak.

Shamash

Zeul soarelui

Sin

Zeul lunii

siruş

Animalul sacru al lui Marduk, uneori numit dragon. Este jumătate şarpe, jumătate leu şi are solzi roşii-aurii, trei coarne (două curbate, unul drept), limbă bifurcată, labele din faţă de leu, gheare de vultur la cele din spate şi o coadă lungă, solzoasă. Este veninos şi trăieşte în regiunea dintre Oceanul Pămîntesc şi cel Ceresc.

Saliva lui dă oamenilor puterea de a deschide porţile vrăjite de pe vîrful ziguratelor. Dacă este lăsat afară în soare, siruşul năpîrleşte ca un şarpe, devenind mai puternic şi căpătînd aripi.

limba sumeriană

Limba moartă a Babilonului, deşi multe tăbliţe sumeriene există încă. Limba în care a fost scrisă ghicitoarea de pe pecetea prinţesei Amitis.

tăbliţe

„Cărţi" babiloniene. Acestea sînt făcute din lut şi au pe ele semne reliefate (astăzi cunoscute sub numele de scriere cuneiformă), făcute prin apăsarea unei tulpini de stuf ascuţită. Cînd lutul se usucă, scrierea rămîne imprimată. Uneori sînt pecetluite în învelitoare de lut cu o copie a textului scris pe dinafară.

taşritu

A şaptea lună a anului babilonian – septembrie/octombrie

Copacul Vieţii

O plantă magică care creşte dincolo de Oceanul Pămîntesc şi se presupune că îl face nemuritor pe cel care îi mănîncă frunzele.

Douăzeci de Careuri

Un popular joc babilonian de noroc şi îndemînare, jucat cu şapte piese negre şi şapte piese albe (şi un zar) pe o tablă specială cu douăzeci de careuri. Jocul Celor Douăzeci de Careuri poate fi jucat pe două niveluri de îndemînare, primul fiind o întrecere, al doilea implicînd înscrierea de puncte. Doar copiii au capacitatea de a folosi cu succes Simbolul Ochiului. În această poveste, cei mai buni jucători se întrec pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri în Babilon în fiecare an.

ululu

A şasea lună a anului babilonian – august/septembrie

Marea de Sus

Marea Mediterană

zigurat

Un turn din cărămidă cu şapte niveluri, cu scări exterioare care duc spre vîrf şi cu un altar la nivelul cel mai înalt. Fiecare nivel este vopsit în altă culoare, cele două niveluri din vîrf fiind din argint, respectiv din aur. Ziguratul din Babilon poartă numele de Casa Raiului de pe Pămînt. În altarul său se află o hartă

magică numită Harta Celor Şapte Insule, care arată porţile vrăjite dintre oraşe şi dintre această lume şi cea viitoare. Porţile pot fi deschise doar de cineva care a fost „binecuvîntat de Marduk“, adică lins de un siruş.

PRINCIPALELE CLASE SOCIALE

Nobili *(awilum)* care locuiesc în oraşul interior şi în palat.

Oameni obişnuiţi *(mushkenum)* care locuiesc şi muncesc în oraşul exterior şi la ţară.

Servitori/sclavi *(wardum)*

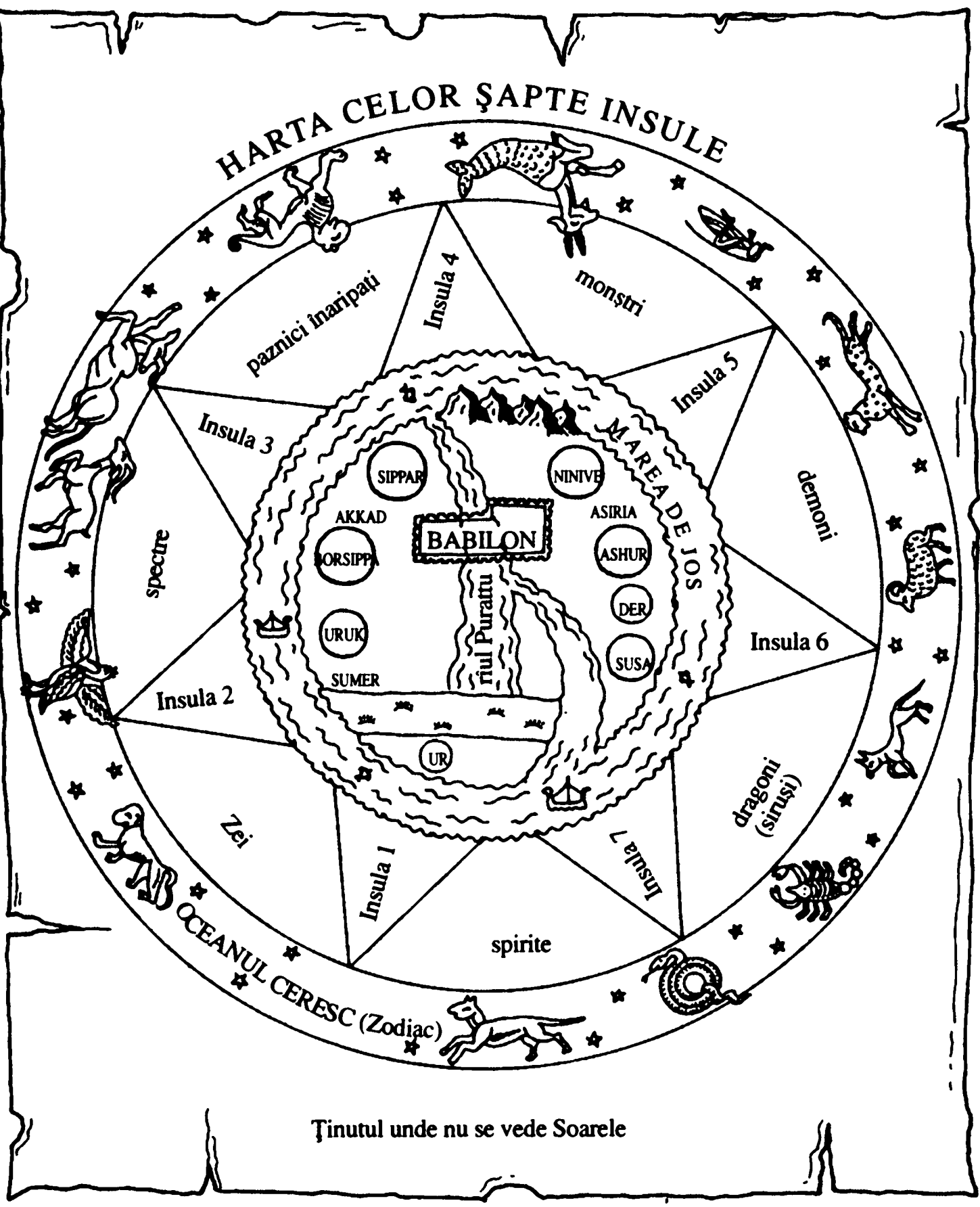
HARTA CELOR ŞAPTE INSULE
Insula 1
Insula 2
Insula 3
Insula 4
Insula 5
Insula 6
Insula 7
Zei
spectre
paznici înaripaţi
monştri
demoni
dragoni (sirueşi)
spirite
OCEANUL CERESC (Zodiac)
MAREA DE JOS
Ţinutul unde nu se vede Soarele
SIPPAR
NINIVE
AKKAD
ASIRIA
BABILON
BORSIPPA
ASHUR
DER
URUK
SUSA
SUMER
UR
Riul Puratu

CELE ȘAPTE MINUNI –
romane fantastice pentru adolescenți.
În centrul fiecărui roman se află cîte una
dintre cele șapte minuni ale lumii antice,
iar amestecul exploziv de mit, istorie, legendă
și magie îi va încînta, cu siguranță,
nu doar pe cei mai tineri cititori.

ÎNTÎMPLĂRI DIN BABILON:
De data aceasta, acțiunea romanului se petrece
în Grădinile Suspendate, într-o perioadă cînd
Babilonul era condus de un rege puțin iubit de
poporul său, Cyrus cel Mare. Cînd Tiamat află că
în palatul regal sînt închiși și sacrificați dragoni –
numiți sirușI –, încearcă să îi elibereze.
Dar în momentul în care unul dintre dragoni o atinge,
norocul începe să i se schimbe și se descoperă înzestrată
cu puteri nebănuite. În dorința ei de a-i ajuta
pe dragoni, Tiamat ajunge să afle secrete periculoase,
iar noile ei însușiri o transformă într-o unealtă pentru
rege și apropiații lui care speră ca prin forțele ei
și ale dragonilor să ajungă la Arborele Vieții,
care le va asigura nemurirea.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-847-X
9 789735 768478
www.rao.ro
www.raobooks.com